

Cătălin Dan CĂRNARU

Povestiri aproape reale

Moreni - DB 2012

Cătălin Dan CÂRNARU

**Povestiri aproape
reale**

Tehnoredactarea, coperta și ilustrațiile
Cătălin Dan CÂRNARU

Cuprins

Introducere/3
Sentimentul/4
Artistul/9
Imposibil/18
Interferențe/41
Rătăcire/54
Inima pădurii/74
Capcana/77
Năluca/93
Dragoste pozitronică/127
Animalele/139
Demonii/141
Fără titlu/145
Hristos a înviat/148
O lacrimă pe cer/154
Recunoștință/180
Gavroche/183
Arca lui Noe/188
Praștia/192
Încheiere/196

Introducere

Real și ireal...

Unde-i granița dintre ele ?

Cu puțin timp înainte de a ne trezi, un vis supraréalist ne captivează... Sună deșteptătorul și câteva secunde trăim părerea de rău că revenim la viața de zi cu zi... anostă și atât de fadă... Visul din care tocmai ne-am trezit pare mult mai real decât lunga zi care ne așteaptă...

Privim absorbiți la ecranul unui cinematograf sau al unui televizor, o poveste fascinantă. În acele momente singura realitate valabilă e cea a poveștii ce se derulează captivant în fața ochilor noștri...

Și de fapt, nu orice realizare tehnică actuală a fost odată o poveste, un vis, o idee ?

Într-o lume în care scara de valori a societății e complet răsturnată, contrazicând toate preceptele bunului simț și educației sănătoase, ne întrebăm adesea dacă ceea ce trăim e real...

Deci ... Unde-i realul și unde-i irealul ?!...

Această cârtică cuprinde povestiri pe care le-am scris cu niște ani în urmă. Inițial le-am scris doar pentru că acolo în creuzetul creației ele s-au cerut scrise. Prietenilor care le-au citit le-au plăcut și am fost rugat să le public. Din păcate până în prezent nu am reușit să public nimic...

Chiar dacă societatea are nevoie, cu atât mai mult de o cultură de calitate, cu cât viața e din ce în ce mai grea și mai agresivă la adresa sufletului nostru, editurile nu au ca prioritate necesitățile culturale ale publicului larg...

Ele se conduc după alte precepte... cele dictate exclusiv de îmbogățirea rapidă...

Din păcate cei ce sunt la conducerea acestor edituri uită că un om poate fi oricât de bogat material... dacă are un suflet sărac, rănit, îndurerat, într-o permanentă suferință, se transformă din om în neom...

„Somnul rațiunii naște monștri” spunea cineva odată...

Bogăția sufletească vine dintr-o literatură de calitate, din poezia poporului tău, din cultura poporului tău, din tradițiile poporului tău, din valorile poporului tău...

Și chiar dacă cele scrise aici sunt despre oameni de pe această planetă ci nu neapărat despre români, sper să vă facă să reflectați mai adânc la ceea ce suntem... și la ceea ce am putea fi dacă ne-am apleca mai mult să privim în propriile noastre suflete...

Cu stimă și respect! Autorul.

Sentimentul

S-a strecurat în el din necunoscut . A venit pe nesimțite, și după ce i-a cuprins toată ființa, l-a lăsat marcat pentru totdeauna... Acum nu mai știe nimic în afară de acest sentiment ciudat, pe care nu l-a mai trăit până atunci.

Era un ghem de carne când a devenit conștient de faptul că există, că se mișcă, îi e foame... trăiește... Acolo, departe, unde crescuse, nu exista nimic care să-i semene. Erau, firește alte ființe, dar nici una nu era ca el ! Toți se deplasau, dormeau, se hrăneau, dar nu semănau între ei... În lumina permanent difuzată de stratul de nori, se așeza deseori pe malul lacurilor roșii cu ape răcoroase și frumos mirositoare și se gândea. Se întreba cine este el .

Se întreba adesea de unde vine, cine l-a adus pe el acolo, și mai ales de ce e atât de singur . Îl mira faptul că acolo unde deschisese pentru prima oară ochii asupra lumii înconjurătoare nu mai era nimeni care să-i semene.

Acolo toți erau unicate. Chiar și modul de trai era unic pentru fiecare în parte. Deși era mult mai mic decât ar fi trebuit la vârsta lui (știa asta implicit, chiar dacă nu era lămurit de unde anume !) știa că nu este ființa cea mai inteligentă de acolo . Nu știa de ce. Nu știa nici măcar de unde știe toate acestea . Nici măcar prin ce proces sau fenomen afla în fiecare zi câte ceva nou. Îl uimea faptul că după fiecare noapte (care acolo se concretiza prin scăderea intensității luminii verzi și creșterea celei roșii) se trezea cu cunoștințe noi. Căci la fiecare lăsare a serii, simțea cum îl cuprinde o moleșeală , pe care nu o putea învinge și căreia i se lăsa abandonat cu disperare după minute de luptă crâncenă...și nu mai știa nimic de el până a doua zi... Durase foarte mult până se obișnuise cu acest fenomen... și chiar dacă încă-l mai speria vag, cel puțin constatase că acea stare e constructivă... Nu știa cât dura acea stare în realitate și mult mai târziu aflase că se numește somn și e ceva normal pentru specia lui, și ca atare se mai liniștise. Începuse să i se pară normal. După o perioadă de timp, tocmai când începuse să învețe că lumea de unde provenea el , dispăruse de zeci de mii de ani, sa trezit într-o dimineață cu cunoașterea unor sunete noi. Nu erau aceleași sunete cu care fusese obișnuit până atunci în comunicarea cu ceilalți.

Trecură mai multe zile până ce căpătă cunoașterea faptului că ceea ce începuse să învețe este de fapt limba strămoșilor săi, a lumii de unde provenea el. Rămase surprins să constate acest lucru, mai ales pentru că știa că lumea lui dispăruse de mult. De fapt dispariția lumii lui nu-l interesase până în acel moment... Mulțumirea pentru traiul liniștit de până atunci acoperise orice alte griji...O singură dată se întrebase cum o fi arătat lumea

lui. Răspunsul pe care l-a primit până a doua zi a fost că toți cei din lumea lui, au trăit undeva, foarte departe la mii de ani lumină de locul unde se afla el, și că erau considerați cea mai rea civilizație. De fapt se pare că dispariția civilizației sale, se datora autodistrugerii. Aflând aceste lucruri el nu se mai interesase de soarta sa și a civilizației sale. Nici măcar nu-și pusese elementara întrebare: cum de el există dacă civilizația sa dispăruse cu milenii în urmă ?

Până-ntr-o zi când această întrebare țâșni din adâncurile ființei lui cu o asemenea putere că-l ameți .Tot restul acelei zile se frământă dorindu-și pentru prima dată somnul acela care-l speria și în urma căruia afla atâtea lucruri noi. Somnul veni și chiar trecu, dar era prima dată când constată că nu a aflat nimic. Nu aflase absolut nimic în acele clipe , ore, sau cine ar fi putut spune cât dormise. Și nu află nimic nici în zilele ce urmară. Tot ce afla era în continuare legat de limba lui, de civilizația lui, de ceea ce ar fi trebuit să facă el în viitor. Nu-i convenea acest refuz al conștiinței de a-i da un răspuns la enigma existenței lui singuratice după atât de mult timp de la dispariția alor săi. Dar oricât de mult ar fi dorit să afle nu reușea. Atunci apără bănuiala că de fapt nu conștiința lui e cea căreia îi datorează învățarea. Își dădu seama că această învățare nu face parte integrantă din procesul său de maturizare. Dar cum ar fi putut să-și dovedească acest lucru ? Cum să capete certitudinea că această bănuială care acum îl obseda e de fapt o realitate ? Nu cunoștea acolo decât ființele de aceeași vârstă cu el dar din specii diferite, împreună cu care crescuse. Bănuiala începu treptat să se retragă undeva în adâncurile ființei lui acolo de unde venise, sub presiunea a ceea ce învăța zilnic. Dar era mereu prezentă. Acum era un reputat specialist în istoria lumii lui. Știa că este un "pământean", că-i de rasă albă, că au mai existat pe Terra câteva rase, și că specia sa dispăruse în urma apariției ființelor albastre. Aceste ființe fuseseră de fapt tot niște oameni. Dar proveneau din echipajul unei nave cosmice care lipsise de acasă timp de câteva secole . Odată întorși acasă, acești cosmonauți , care erau urmașii celor plecați deveniseră niște mutanți. Nu fusese niciodată elucidată cauza acestei evoluții ciudate a lor. Reîntoarcerea acelei nave se petrecuse pe la anul 35570 după Cristos. Firește, aflând de acest Cristos, fusese mirat și imediat avea să i se explice că acesta fusese un personaj legendar care apăruse pe lume cândva pe la începuturile civilizației sale, și care multe secole jucase un rol important în dezvoltarea ei. Știa de acum că după apariția oamenilor albaștri, civilizația sa intrase într-o foarte lungă perioadă de conflicte care degeneraseră apoi într-un conflict final.

Știa că de-a lungul istoriei civilizația sa fusese câteva mii de ani devorată de conflicte locale și chiar câteva planetare. Dar toate fuseseră depășite cu succes fără a avea alte urmări decât o frânare temporară a

dezvoltării ei. Acest ultim război , însă adusese pieirea întregii omeniri. Cunoștea totul până la detaliu. Dar totuși de-a lungul anilor (acum se obișnuise să măsoare timpul conform normelor de pe planeta sa de origine) ajunsese un om matur echilibrat plin de ceea ce socotea a fi calități, fără însă a afla răspuns la întrebarea care-l chinuia în orele de liniște : cum de el exista totuși ? De-a lungul întregii sale maturizări , învățase toate acestea prin același fenomen ca și-n copilărie. Dar bănuiala că totuși cunoștințele sale nu se datorează unei firești dezvoltări ajunsese să-i fie aproape o certitudine. Căci de-a lungul timpului, mai ajunsese de câteva ori să nu primească răspuns la câteva nelămuriri. De pildă, de fiecare dată când încerca să afle cine conduce planeta pe care trăiau, nu primea nici un răspuns. Firește acum, toți cei împreună cu care crescuse ajunseseră la rândul lor maturi, și formau o civilizație ciudată în care nimeni nu semăna cu nimeni, și unde tehnologia era la fel de dezvoltată ca oriunde-n univers. Exista totuși ceva ce le era interzis. Nu aveau cunoștințele necesare pentru a intra în legătură cu alte civilizații. Nu știau nici cum să construiască o navă care să aibă puterea de a se desprinde de planetă. Ei, cei câteva mii de foști copii abandonați erau sluiți de zeci de mii de roboți, dar aceștia nu aveau cunoștințele necesare.

Fiind toți de aceeași vârstă, își dăduseră deja seama că planeta lor este o creșă , un loc unde ei, fiecare în parte ca individ erau ultimii urmași ai civilizațiilor lor. Pentru a căpăta singuri cunoștințele necesare în aceste domenii tehnice, nu le-ar fi fost suficientă viața lor, care oricât ar fi fost de lungă , (unii din ei erau programați biologic pentru un trai de maximum trei sute de ani tereștri) nu oferea perspectiva descoperirii unor principii fizice de neînlocuit în domeniu. Erau deci, unicate. Și ca o consecință a acestui lucru, nici nu puteau spera la o eliberare de la urmașii lor. Tragedia aceasta îi cuprinsese pe toți de la un anumit nivel de dezvoltare... Erau, prin urmare, prizonierii acelei planete. Și totodată ultimii descendenți ai unor civilizații de mult apuse. Fiecare din ei era o ființă de tip umanoid, dar barierele genetice îi făceau conștienți de tragedia lor. Fiecare din ei, în momentul căpătării conștiinței de sine, desoperise că are un nume. Numele fiecăruia era format dintr-un număr, un nume de recunoaștere a civilizației din care provenea, (care nu era altul decât numele planetei sale de origine) și un nume specific dintre cele uzuale în civilizația sa. El știa de mult, deci că se numește 222 Terra Silver . Fiecare din ei avea o mare întrebare nelămurită. Ce sex era el ? Acest lucru nu le fusese lămurit , poate și datorită faptului că nu mai conta acest lucru, din moment ce era unic urmaș al civilizației sale. Cei mai inteligenți dintre ei primiseră în afară de cunoștințele generale privind istoria sa , (cunoștințe pe care le aveau toți) și cunoștințe de biologie universală, și de astronomie.

Silver nu cunoștea decât istoria planetei sale. Toți munciseră ani de zile alături de roboți sub îndrumarea a ceea ce învățau în timpul somnului pentru a-și asigura un trai fericit. Acest trai deveni însă, anost, și neinteresant, în momentul în care sentimentul acela îi cuprinse pe toți : DISPERAREA.

*

După câteva luni, în care trăiră toți în virtutea unei anumite obișnuințe, continuând să mănânce, să doarmă, să se distreze, ducându-și deci activitățile cotidiene, fără a le trăi efectiv sufletește, sub imperiul acelei năpaste , lui, îi veni o idee. Se duse deci la postul central de coordonare a activității planetare, și făcu comandă pentru o reuniune planetară. Ar fi fost prima reuniune de acest gen de când trăiau ei acolo. După câteva ore i se aduse la cunoștință consimțământul din partea Consiliului director. Reuniunea fu fixată pentru a treia zi. Dar el , considerând de o prea mare importanță ceea ce avea de adus la cunoștința planetei, insistă ca aceasta să fie fixată chiar a doua zi. Niciodată nu avusese ocazia de a-și vedea toți confrății de soartă. Iar când se maturizaseră, funcțiile pe care le avea fiecare pe planetă, îi despărțiseră așa încât abia acum , după o lungă perioadă avea să-și revadă colegii de copilărie. A doua zi, în imensul amfiteatru al Consiliului Coordonator Planetar, erau adunați absolut toți locuitorii planetei. Foarte emoționat, sub privirile a aproape 2500 de ființe, și mai ales știind că unii sunt mult mai inteligenți decât el, urcă la marea tribună pentru a-și comunica ideea. Sistemele electronice de amplificare și distribuire a mesajelor îl informară că poate vorbi. Era ascultat cu nerăbdare de întreaga populație a planetei.

— V-am chemat aici, dragii mei, pentru a dezbate împreună situația în care suntem cu toții și pentru a vă comunica ceea ce cred eu că ar fi bine să facem pentru a încerca să scăpăm măcar de nelămuririle pe care le avem cu toții , dacă nu chiar de a găsi o anumită rezolvare. Vreau, înainte de toate să vină aici cei care s-au întrebat vreodată de unde avem noi cunoștințele generale ale planetei noastre de origine, și care consideră că răspunsul nu e legat de o dezvoltare firească a ființei noastre biologice.

Uimit , constată că, în afara lui, doar doisprezece din cei 2420 avuseseră vreodată asemenea îndoieli ca ale lui. Erau numai personalități planetare, printre care se numărau cei doi astronomi, trei medici, și doi biologi. Restul erau muncitori tehnici din diverse domenii.

— Rog întreaga asistență să ne dea posibilitatea de a ne consulta între noi timp de câteva ore, după care ne vom aduna din nou aici.

Cei treisprezece se retraseră deci la tribuna a doua. La încheierea celor câteva ore , cei doisprezece supuseră la vot hotărârea de a-l alege pe Silver ca unic șef al planetei, pentru că ceea ce urma să hotărască el, era

vital pentru toți. După lămuririle necesare întreaga populație îl alege ca șef. Comisia celor treisprezece împreună cu întregul consiliul director al planetei, hotărăște o nouă reuniune peste două zile, după care se suspendă reuniunea până la punerea la punct a planului ce rezulta din ideea lui Silver. Care era de fapt ideea ?

Consultându-se cu cei doisprezece el ajunsese la concluzia că ceea ce au învățat ei în perioada de maturizare, este într-adevăr datorat unei cauze externe ființei lor. De aici se desprindeau deci mai multe probleme care trebuiau lămurite. Era cert de acum că o forță e cea care coordonează activitatea generală a planetei. Acea forță cunoștea istoria fiecărei civilizații în parte. Dacă toți erau urmașii unici ai câte unei civilizații, trebuia lămurită împrejurarea prin care ei au fost adunați acolo, și felul cum au supraviețuit.

Trebuia de asemenea să se găsească un răspuns satisfăcător problemei privind mijlocul care ar fi putu impune voința lor, planetară acelei forțe care-i conducea, și scopul pentru care nu pot intra în contact cu alte civilizații.

Deasemenea mai trebuia lămurită cauza pentru care sunt totuși ajutați să supraviețuiască. După cele două zile, cu toate că unii dintre ei erau mult mai inteligenți decât el, nu se ajunsese decât la niște răspunsuri foarte vagi. Atunci el hotărâ de comun acord cu ei, că e cazul să se caute o modalitate de a intra în legătură bilaterală cu forța aceea care pentru ei nu existase până atunci, decât în timpul somnului.

După ce toate aceste chestiuni fură dezbătute și analizate timp de mai multe zile, în cadrul celei de-a doua reuniuni planetare, se hotărăște ca după o zi de odihnă generală, să se adune din nou acolo și să încerce un act disperat.

Aveau să se concentreze toți asupra unui singur gând. Acesta era: Cui se datorează cunoștințele noastre, cum de am supraviețuit distrugerii civilizațiilor noastre la atât de mare distanță în timp ?

*

Se ajunsese deci la o legătură între ei mai puternică decât orice. Această legătură dictată de un sentiment năștea în sufletul lor un alt sentiment: PRIETENIA .

*

A doua zi, după câteva minute de la adunarea tuturor, se făcu o liniște deplină în imensa clădire.

Ca la un semnal, gândul care pleca din ființa fiecăruia, deveni atât de intens încât părea că plutește ca o ceață în jurul lor, în jurul clădirii...până departe spre infinit...

Gândul acela unic al fiecăruia deveni al unei singure ființe : orfanul universului...

Câteva ore , liniștea nu fu tulburată de nimic. Apoi... Se auzi distinct un glas...Era aievea, sau îl auzea fiecare în parte în închipuirea sa ? Nu ar fi putu nimeni spune. Era ca un vuiet care creștea din ce în ce mai mult în intensitate...era însăși gândul lor rostit clar cu mii de reverberații în imensitate... era însăși gândul lor rostit cu mii de reverberații în întregul amfiteatru...

Îi cuprinse pe toți acel somn ciudat și apoi... nu mai știură nimic.

Cât au dormit ? Ei aveau să creadă că o noapte. Dar somnul lor fu de mai multe săptămâni...

*

Peste câțiva ani, de pe o planetă roșie-verzuie, învăluită într-un strat gros de ceață, se desprindeau simultan câteva zeci de astronave hiperluminice.

Plecau să caute rămășițele unor civilizații dispărute de zeci de mii de ani, purtate de o forță uriașă: DISPERAREA.

Târgoviște 1.07.1991

Artistul

sau Ultimul atlant

De o jumătate de oră îl privea în tăcere... Nu înțelegea nimic din cele ce erau în jurul său decât acel individ ciudat, care reușea performanța de a nu se mișca din loc atât de mult timp. În jur păsările cântau fericite de renașterea naturii. Se întreba cum de poate să nu dea atenție fânțarilor care, acum, în amurgul atât de cald începuseră să zboare debordant. Omul din fața ei continua să nu facă nici o mișcare. Numai respirația profundă și rară arăta că-i viu. În rest nimic. Ar fi putu crede că-i o statuie. O fascina ceva la el , ceva ce nu-și putea explica...Poate era de vină poziția lui...Era convinsă că nu ar fi putu sta nici cinci minute nemișcată în acea poziție. În primul moment crezuse că are de-a face cu un admirator, care furat de frumusețea ei...Dar nu era așa...Și acest lucru o supăraseră, o intrigaseră, pentru a sfârși prin a o uimi...

Se știa frumoasă, de o frumusețe rară și nu putea pricepe faptul că cineva care privește la ea nu pare să-i dea nici o atenție. De ani de zile își dorea să întâlnească un bărbat care să o privească altfel decât ceilalți. O agasa acea admirație perpetuă, și iată că acum când i se întâmpla ca cineva să nu o bage în seamă se simțea jignită. Ar fi trebuit să plece de mult spre casă. Această fascinație de care nu se putea debarasa o făcea însă, incapabilă să se ridice și să părăsească parcul. Niciodată nu i se mai întâmplase să o prindă o oră atât de înaintată pe banca aceea. Era banca pe

care o căuta totdeauna când venea în parc. Se afla situată undeva, departe de aleile circulate, în fața unei poieni... Deasupra, ramurile unui imens tei se plecau până la pământ ascunzând o parte din ea. Poate că de aceea era mereu liberă. Fiind ascunsă de înmiresmatul arbore nu era observată prea ușor de rarii trecători care se rătăceau atât de departe de aleile parcului. Omul era în cealaltă margine a poienii. Părea un sportiv. Unul din acei indivizi care, seara, erau văzuți pe șosele alergând. Îmbrăcat într-un costum ușor, avea părul negru, lung, căzându-i peste umeri, și obrazul bărbierit proaspăt, degaja parcă, până la ea o prospețime ciudată...prin însăși faptul că o simțea de la asemenea distanță. Ar fi vrut să știe ce fel de ochi are. Dar el îi ținea închiși.

Oricum, de la acea distanță, nu ar fi putut să-i vadă chiar deschiși fiind...La răstimpuri, bărbatul deschidea ochii...Dar privirea lui deși era ațintită direct spre ea, nu o atingea... Avea impresia că acea privire visătoare, profundă, trece prin ea, spre spațiul din spatele ei. Odată, încercase timidă, săi facă un semn cu mâna. Dar el părea că nu a remarcat...Începuse să se întrebe dacă nu cumva omul acela e orb. Dar, nu ! Nu putea fi aceasta cauza.

Acum, când medicina avansase se știa că această boală nu mai există de câțiva zeci de ani. La un moment dat, gândindu-se atât de intens la omul din fața ei, observă că simte ceva... Era ca un sentiment care, deși îți pare cunoscut , ai impresia că există în el ceva străin. Acea impresia că vede lumea înconjurătoare din cu totul alt punct de vedere. I se părea totul străin ca atunci când descoperi lumea înconjurătoare după o boală îndelungată... simți în acele clipe că nu mai este ea însăși, că nu mai simte cu propriile simțuri. Căci, deși conștientă de faptul că nu s-a mișcat de pe bancă, începuse să se simtă stând în iarbă întocmai ca cel din fața sa. Ba chiar era convinsă că stă în exact aceeași poziție.

Încercă să simtă iarba care desigur îi atingea picioarele, dar constată că deși senzația atingerii ei era prezentă, o percepea ca pe ceva extrem de îndepărtat. În schimb altceva era mai interesant în cele ce devenea conștientă că simte în acele momente. Era faptul că se simțea transpusă într-un timp foarte îndepărtat și totodată ciudat de cald. Da ! Cald ! Acesta era cuvântul prin care putea descrie simțământul pe care-l avea știindu-se-n acel timp.

Nu știa de unde are siguranța că acest timp e undeva-ntr-un trecut îndepărtat, dar era convinsă că ceea ce simte acum e ceva unic, nemăitrit. Și totuși nu-și dădea seama sau poate nu înțelegea că de fapt intrase în legătură telepatică cu cel de alături.

La un moment dat simți o stare de neliniște care creștea în intensitate clipă de clipă până când deveni ceva dureros de concret. Simțea că cineva îi

dorește moartea... Atunci se sperie și pierdu legătura cu vecinul său, trezindu-se în miez de noapte pe aceeași bancă pe care o prinsese seara... Tocmai încerca să-și clarifice sentimentele și simțămintele pe care tocmai le trăise când auzi un zgomot de pași furișați prin iarba moale. Nu dădu însă, atenție celui zgomot, lucru uimitor pentru ea, care, chiar și ziua-n amiaza mare se temea de intențiile celor din jur, intenții care nu erau mereu dintre cele mai bune. Continuă să-și rememoreze trăirile din ultimele minute. Simțise, parcă o stare de neliniște... dar înaintea ei ce fusese oare ? Da ! Acum își amintea ! se făcea că-i undeva într-un trecut îndepărtat, că iarba de la picioarele ei este alta, că în jurul ei e liniște, o liniște deplină, și că ea... Nu !Nu... Nu poate fi real...Se făcea că ea, frântă de oboseală, după o muncă titanică, de săptămâni, stă undeva, jos, în aceeași poziție ca și cel de lângă ea, și odihnindu-se își privește opera ! Dar de fapt, ce oare era opera respectivă ? Da !Acum își amintește exact!

O stâncă pe malul unui lac. Pe stâncă, abia a terminat de desenat... Un tabloul în care mai multe animale și câțiva oameni trăiesc alături. Își privește opera ca și cum ar aștepta ceva de la ea ! Și iată că acum, când soarele începe să apună, deasupra lacului cu ape atât de cristaline, personajele din “opera “ încep să alerge... Și ea e fericită ! Da !! Fericită, dar în acel moment cineva se apropie de ea pe malul lacului, și...O, Zei atotputernici!

E marele șef ! Și poartă arma sa cea mai ascuțită. Cea cu care nu dă niciodată greș ! O privește crunt, cu gânduri ucigașe...

Da ! Acum își amintește perfect ! În acel moment al visului s-a trezit. Privește spre cealaltă margine a poienii. Omul este tot acolo în exact aceeași poziție... Se întreabă cam cât timp o fi trecut de când l-a remarcat prima dată. Acum este noapte. După poziția stelelor, precis este trecut de miezul nopții. Totuși, el nu a făcut de atunci nici o mișcare ! Stă exact în aceeași poziție în care era și înainte de apusul soarelui. Se întreabă cine o fi, dar firește cu toate că prefiră prin minte zeci de ipoteze, nici una nu-i poate satisface curiozitatea. În acel moment simte deodată că e apucată de gât pe la spate, și o durere intensă îi inundă tot trupul.

Visul !... visul pare că revine... Nu-și poate da seama dacă-i realitate sau vis ceea ce se întâmplă cu ea. Șeful acela... îi vorbește într-o limbă ciudată...și totuși... parcă ceea ce spune este ceva pe înțelesul ei : “ Cutezi să-mi furi puterea !... Cutezi să mi te substitui ?!...”

Și cel ce lângă ea, în poiana de aur a sfântului lac de diamant a vegheat înălțarea spre soare a uluitoarei vânători, se ridică, și privindu-l în față pe marele șef, întinse mâinile sale atotputernice spre el, și-l doborî la pământ fără măcar să-l atingă... În jurul lui, un nimb de lumină orbitoare

face să ia foc tot amurgul, într-un ocean de strălucire... apoi... Oare e vis sau e realitate ?...

Într-un târziu se trezi iar. Încercând să se ridice în picioare, constată că nu mai este în parcul atât de drag, lângă teiul ei înmiresmat... Deasupra sa, un imens plafon din sticlă mată face să pătrundă în încăpere o lumină palidă, verzuie, dulce și plăcută... Moleșeala o cuprinse iar și lăsându-se să cadă pe ceea ce părea a fi un pat, încercă să-și amintească cu ultimele puteri ale rațiunii cele ce s-au întâmplat cu ea... Dar creierul, prea obosit refuză să i se supună, să-i explice situația în care se află.

Atunci abia, reuși să perceapă o muzică ciudată, care, pătrunzându-i în trup prin toate fibrele îi dictă o stare de neliniște vecină cu teama... Dar nu poate fi nimic rău din moment ce e vie, se mișcă, respiră și nu simte nici o durere pe nicăieri . Treptat căzu iar în aceea stare de somn sau de vis... și nu mai percepu nimic. Când se trezi iar era în camera ei din somptuosul apartament al familiei. Tatăl ei intră în cameră exact când se pregătea să cheme pe cineva pentru a-i explica ce se întâmplă.

- Te-ai trezit ?
- Da.
- Cum te mai simți ?
- Puțin slăbită. Spune-mi cum am ajuns acasă ? Nu mai știu nimic din momentul în care cineva m-a apucat de gât pe la spate.
- Ce tot vorbești tu, fata mea ? Sau poate că tot mai visezi ?
- Cum ?... Cine m-a adus acasă ?
- Nu te-a adus nimeni. Ai fost permanent acasă.
- Nu se poate ! Omul din parc... Șeful acela ciudat...sau vraci...sau ce-a fost el... omul care m-a luat de gât și m-a lovit...? Cum am ajuns acasă ?
- Visezi, fata mea. Tot ce spui, ai vorbit în timpul somnului.
- Nu cred ! Nu pot să cred !
- Ești încă slăbită. Culcă-te. Un somn sănătos. Iată de ce ai nevoie în acest moment.

— Pleacă. Lasă-mă !

Se lăsă moleșită să cadă pe pat încercând să-și dea seama de ce o minte tatăl ei. Nu poate crede că ceea ce a trăit a fost doar un vis. Și mai ales, nu poate înțelege faptul că tatăl său a mințit-o. El, marele Guvernator General al orașului, care nu a fost niciodată suspectat de a înșela pe cineva, care, prin însăși funcția sa, nu poate să înșele, iată că-și minte propria fiică ! De ce oare ? Prea obosită pentru a-și mai bate capul cu aceste gânduri, fără a le găsi un răspuns logic, se lăsă cuprinsă iar de somn și dormi până aproape de lăsarea serii. Atunci când se trezi din nou, uitase totul.

Și această uitare avea să-i rămână pecete peste cele întâmplăte în acea seară de vis, mulți ani de atunci încolo.

Poate că nu și-ar mai fi amintit nimic tot restul vieții ei, dacă, într-o zi, pe când se afla într-o excursie, în ținuturile vechii Chine de Răsărit, un copil nu i-ar fi vândut un lucru ciudat. Se afla împreună cu o prietenă în bazarul unei localități mici, din acea regiune. Această localitate avea renumele de a fi singurul loc de pe Pământ care mai păstra ceva din atmosfera din urmă cu o mie de ani, când, această țară fusese condusă de un regim politic totalitar: regimul comunist.

Aici, la o tarabă, un copil oferea spre vânzare obiecte de artă foarte vechi, ca fiind din acea perioadă. Curioase, cele două tinere se apropiară să privească. Printre cele oferite de copil spre vânzare le atrase atenția o plăcuță dintr-un material special. La întrebarea lor, răspunsul fu surprinzător:

– Acest obiect nu-i vechi decât de câțiva ani, dar are o proprietate specială. Cel ce posedă acest obiect poate pătrunde însăși esența vieții pe acest pământ.

– Cum adică ? – întrebaseră cele două.

– Nu știu. Eu l-am primit de la un om ciudat care a trecut pe aici acum un an. Acest lucru mi l-a spus omul acela când mi l-a dat.

– Ce material este acesta ?

– Oricalc. Așa l-a denumit omul acela.

– Cine era omul ? cum arăta ?

– Cu omul acela e o poveste interesantă. Era un om înalt cu părul foarte lung și negru. Se purta bărbierit proaspăt și avea o privire foarte pătrunzătoare. Ochii săi însă, erau ciudați. Avea ochi de culoare violetă. Și ceea ce era mai ciudat, era faptul că nu a trebuit să vorbesc cu el, căci la orice gând al meu, el îmi răspundea tot fără să-mi vorbească.

– Cum așa ?

– Nu știu cum, dar deși nu mișca buzele, eu totuși îi auzeam glasul și înțelegeam ceea ce-mi spunea.

– Cum era îmbrăcat ? Era din elită sau din alte categorii de oameni ?

– Nu. Era un om oarecare. Se purta îmbrăcat într-un costum ușor, cum poartă sportivii, dar dintr-un alt fel de material, un material lucios care nu se murdărea de loc.

– Ciudat. Și de unde știi că nu se murdărea ?

– Pentru că atunci când vorbea cu mine a început să plouă, iar praful ridicat de stropii mari de ploaie, deși se lovea de hainele sale, nu lăsa nici o urmă pe ele. Și mai era ceva cu el. Avea o putere deosebită. Odată, înainte de a fi arestat, a vindecat o fată care era paralizată, numai uitându-se la ea.

– Cum ? A fost arestat ?

— Da. Din această cauză. Pentru că făcea vrăji și pentru că nici un robot nu se putea apropia de el. Era un om foarte puternic. Dar era bun. Cu mine s-a purtat foarte frumos. De altfel, nu a făcut nimănui rău. Numai roboților care au fost trimiși să-l aresteze. Întindea mâna spre ei și aceștia rămâneau fără energie.

— Zici c-a fost arestat. Ce i s-a întâmplat după aceea ? Știi cumva ?

— Da. Este încă arestat. Procesul său a făcut mare vâlvă în această regiune. Urmează să fie executat poimăine, căci a fost condamnat. Dar deocamdată nu prea se știe cum va putea fi executat, căci asupra lui nici curentul electric și nici vreo altă forță nu are vreun efect. Și de fiecare dată când cineva are de gând să-i facă vreun rău, paralizează pentru mai multe săptămâni...

Ajunsa la hotel, în liniștea răcoroasă a camerei, fata scoase din geantă ciudata plăcuță pentru a o cerceta. Părea a fi din metal, dar era totuși, translucidă și în urma unui șoc oarecare, scotea un sunet cristalin de o înaltă puritate, parcă ar fi fost din cel mai fin cristal. Avea culoarea aluminiului și o formă dreptunghiulară. Una din fețe era perfect șlefuită, constituindu-se într-o oglindă.

Cealaltă față însă, avea gravat un semn ciudat și câteva ideograme. Studiindu-le mai atentă, constată că ideogramele respective nu păreau a fi chinezești. Semnul îi părea cunoscut deși nu-și putea aminti de unde.

Obiectul acela dintr-un material atât de ciudat, îi incita din ce mai mult curiozitatea. Și pe măsură ce-l cerceta mai mult se trezea că e din ce în ce mai atrasă de povestea celui om ciudat, fostul proprietar al plăcii. Simțea, undeva, în adâncul ei un interes ciudat pentru acel om. Avea sentimentul absurd că și ea a întâlnit în trecut un om la fel, dar nu-și putea aminti sub nici o formă unde. Preocupată de treburile pe care le mai avea de rezolvat în acel mic orașel, renunță la studiul proaspetei sale achiziții și se pregăti să plece. Dar de fiecare dată când trecea prin cameră, pe lângă masa unde așezase placa, simțea o stare vagă de neliniște. Părea că undeva, în apropierea ei se află un pericol iminent, dar nelămurit...

Chiar în momentul în care se pregătea să iasă pe ușă, auzi o muzică înceată care trezi în sufletul ei nebănuite și tenebroase ecouri. Muzica abia se auzea... Rămase perplexă încercând să stabilească sursa acelei melodii... După câteva momente de nesiguranță înțelese că sursa este în propria ei cameră. Așa că, reintră înăuntru, și condusă de auz, se apropie de masa unde era așezată placa. Când ajunsese lângă masă melodia abia auzită, încetă. Surprinsă, vru să plece iar. Dar odată ajunsă la ușă, constată că iar percepe sunetul acela cristalin... Într-un târziu hotărî să ia placa cu ea. Mergea prin orașelul atât de pitoresc, străbătând străzile aglomerate fără nici o țință.

Își terminase de făcut cumpărăturile și întârzia atrasă de furnicarul circulației.

Magazinele vechi, cu firme strălucitoare, parcă din alt veac, îi surescitaseră atât de mult curiozitatea încât spiritul său turistic puse stăpânire pe ea plener și definitiv, în ciuda oboselii unei zile caniculare de vară, încărcată cu alergătura după diverse nimicuri, atât de importante însă, unei femei moderne. Erau mai cu seamă atât de multe lucruri specifice artizanatului local care se puteau constitui în originale și inestimabile suveniruri.

Rătăcea deja de câteva ore pe străzi, când atenția îi fu atrasă de un suvoi de oameni ce păreau să se deplaseze spre un loc anume. Sperând că va asista la vreo sărbătoare locală de tip religios, se grăbi să-i urmeze pe câțiva tineri ce păreau a avea aceiași ținută misterioasă. Regiunea Chinei rămăsese singura de pe glob în care religia mai avea încă un foarte mare contingent de adepți. Era curioasă, căci puțini erau turiștii care se puteau lăuda că avuseseră ocazia să asiste la o reuniune de acest gen, în minunatele temple chinezești. După câteva sute de metri constată însă că toată acea mulțime pe care o urma se deplasa spre centrul administrativ al orașului, ci nu spre periferie, unde erau acele vestite temple. Intră în vorbă cu unul din cei trei tineri pe care-i urmăse și află că se îndreptau de fapt spre o expoziție de artă, expoziție în care se spunea că-i expusă o operă unică în lume. Cerând explicații i se spuse că un artist necunoscut ar fi expus un tablou pe care, privindu-l, poți să simți efectiv ceea ce a simțit artistul în momentul creației. Ajunsă la galeriile de artă respective, rămase surprinsă pentru a doua oară să constate numărul imens de persoane care-și așteptau rândul să intre în corpul expozițional respectiv. Se înserase deja când îi veni rândul să intre. Dar în acel moment curiozitatea ei era atârșată la culme, căci, stând de vorbă cu cei de la rând aflase că tabloul respectiv este opera celui om care-și aștepta execuția undeva în marea închisoare a orașului. Se rosteau numai aprecieri elogioase și chiar la un superlativ absolut cu privire la acest tablou. Se spunea că, până atunci în toată istoria multimilenară a artei terestre, nu reușise nimeni să creeze un atât de profund mijloc de exprimare a sentimentelor umane. Firește, tehnologia planetară prin mijloacele medicale hipnotice, putea să impună trăire oricărui sentiment, dar aici era vorba de ceva mult mai profund, mai subtil și totodată mai surprinzător, căci era vorba de un simplu tablou. Era însăși esența artelor, esența vieții artistului scoasă din cele mai nebănuite tenebre ale sufletului uman.

Ajunsă în incinta pavilionului expozițional, se găsi deodată în fața celui tablou. În primul moment constată dezamăgită că nu e nimic deosebit. O uimi chiar faptul că în întreaga încăpere nu era expusă decât această unică piesă de artă. Tabloul nu reprezenta ceva anume. Ba chiar

privit de departe aducea cu acele tablouri cubiste de pe la jumătatea secolului XX. Dar ajunsă în imediata lui apropiere constată că ceva se petrece în adâncul sufletului ei.

Pe rama tabloului, titlul abia de putea fi citit: Tristețe. Să fi fost numai faptul că apucase să citească titlul, cauza care declanșă în adâncul ei o imensă tristețe ? Nu putea spune cu certitudine. Totul era că în acel moment nu mai conta nimic altceva. Simțea acea tristețe atât de adânc și de nuanțat încât cea mai puternică părere de rău ar fi cuprins-o. O părere de rău asemănătoare cu cea pe care o ai după ce pierzi munca unei vieți întregi. Era ca și cum moartea i-ar fi luat toate visurile, toate aspirațiile, toate împlinirile aflate chiar la un pas de ea. Mașinal duse mâna spre poșetă și scoase aproape plângând placa de oricalc. În momentul în care o cuprinse în palme simți o mare liniște, o alinare ca atunci când fiind copilă era mângâiată de mama ei după ce fusese lovită de un copil rău.

Ridică iar ochii spre tablou și... în acel moment percepu iar muzica aceea blândă și cristalină, iar liniile fără rost din tablou se metamorfozază într-o vânătoare. Erau în fața ei ca pe un ecran panoramic, animale și oameni...oameni îmbrăcați ciudat, ca-n adâncimile începutului omenirii...Și ce era mai surprinzător era faptul că aceste personaje alergau...Alergau ! Iar ea era fericită că acele animale, trăiesc, acei oameni vânează ! Nu-și putea crede simțurilor. Nu putea crede cât de multă fericire o cuprinsese ! Era o fericire aparte ca și când ea însăși ar fi participat efectiv la acea vânătoare. Apoi... pe "ecranul" acela se succedară într-o viteză nebunească zeci de imagini mișcătoare. Era ca-ntr-un potpuriu de imagini de film. În câteva minute se succedă prin fața ei întreaga istorie a omenirii, întreaga istorie a artei cu toate domeniile ei cunoscute și mai puțin cunoscute.

Erau în fața ei războaie, personalități istorice din toate domeniile, clădiri, arme, mașini tehnice și militare, tablouri, sculpturi, peisaje și multe, multe altele. Concomitent, în auz, i se îngrămădeau fragmente de poeme lirice, de melodii, strigăte, urlete, râsete, absolut toate într-un talmeș balmeș de nedescris, ordonat numai de legea timpului. Și ce era mai uluitor era faptul că pentru fiecare secvență în parte, în sufletul său încerca să se înfiripe câte un sentiment, pentru a fi înlocuit imediat de un altul dictat de secvența următoare. În sufletul ei era o furtună care o purta ca pe o frunză în vânt. La un moment dat, simțind că nu va mai rezista mult, cu ultimele puteri se lansă într-o fugă deznădăjduită. Trebuia să plece, să scape cu orice preț de acel uragan din sufletul ei. Ajunsă afară, purtând încă placa în mână, se îndreptă ca prin vis spre închisoarea orașului. Aici ceru imediat să fie introdusă la prizonierul misterios. Dar cu toate că era fiică de mare demnitar al planetei, nu i se permise intrarea. Se certă, se rugă, luptă din toate puterile

să intre, dar nimănui nu-i mai era permis să intre la ciudatul om. Nu mai putea fi văzut decât în momentul execuției. Era ceva definitiv.

Deznădăjduită, se îndreptă spre hotel ca-ntr-un vis, purtând inconștientă, placa la piept ca pe o relicvă sfânt. Pe drum, în noapte, câțiva vagabonzi încercară să se apropie de ea cu gânduri murdare. Dar... lucru nemaipomenit: când ajungeau la un pas în spatele ei, cădeau ca secerați, pentru a nu se mai putea ridica decât atunci când ea era deja foarte departe.

Ajunsă la hotel, căzu pe pat frântă, într-un somn ca de plumb. După câteva ore, când afară începeau să se profileze primele raze ale răsăritului, se trezi. Avea încă în mână placa translucidă. Privind-o, își aminti ce semnificație are semnul acela de pe spatele ei. Era simbolul chinezesc al echilibrului dintre forțele răului și ale binelui. Încă sub imperiul celor trăite de cu seară, întoarse placa și, visătoare, începu să se gândească la soarta ciudatului artist. În acel moment, pe oglinda translucidă a plăcii apărură o imagine cețoasă. Concentrându-se să înțeleagă ce reprezintă, observă că imaginea devine din ce în ce mai clară, pentru a se constitui într-un târziu în chipul proaspăt al necunoscutului artist. De acolo, privind-o blând, cu niște ochi pătrunzători de culoare violetă, acesta îi vorbi. Vorbele sale erau însoțite permanent de muzica aceea atât de blândă:

— Ai un suflet curat. Păstrează-l așa. Numai având un suflet curat vei putea stăpâni mereu, în egală măsură și forțele binelui și pe cele ale răului.

Numai cu un suflet curat vei putea cunoaște esența acestor forțe, esența vieții. Eu voi muri. Nu este justiția omenească cea care m-a condamnat. Am făcut o greșală. Am gândit la rău. Trebuie să mor. Tu vei rămâne. Nu uita ! Numai un suflet curat ! Acum, înainte de moarte, îți voi releva marea taină. Această placă, în acest moment, reprezintă sufletul meu. După moartea mea va fi al tău. Nu o vei mai putea folosi, decât ajunsă-n situația mea, dăruind-o celui pe care-l vei alege cândva ca discipol... Nu uita: curățenia suflătească. Ea trebuie să fie-n jurul tău, permanent, ca o lumină. A doua zi, dis de dimineață, se afla printre miile de cetățeni care așteptau execuția ce avea să se desfășoare. Nu avea însă s-o vadă., căci, în momentul în care flăcările aveau să cuprindă rugul...ea, simțind o durere imensă în tot trupul, avea să cadă ca fulgerată. Din palma ei, de pe suprafața unui obiect lucios, avea să iasă un fum de culoare violetă, înălțându-se spre cerul de vară luminat feeric de un răsărit ca-n basme. Ambulanța sosi de urgență, dar nici un medic nu reuși să-i desprindă din mână ciudatul obiect, care-i provocase arsuri grave, până când ea însăși nu se trezi.

*

A treia zi, câțiva tineri, plimbându-se prin pădurea de la marginea orașului, sub o salcie pletoasă, aveau să vadă o fată de o frumusețe rară,

îmbrăcată într-un costum ușor, lucios, de culoare violetă. Stătea adâncită într-o meditație profundă, într-o poziție incredibil de incomodă. În jurul ei, se răspândea până departe o lumină de culoare verde cu nuanțe violetे.

Târgoviște 7.07.1991

Imposibil

Rândurile se înșirau frumos, unul după altul, în urma peniței conduse cu mișcări sigure de mâna lui. Unul sub altul, apăreau, frumoase cuvinte, organizându-se într-o poveste de dragoste și groază. Coala albă, pierdea puțin câte puțin din puritatea ei feciorelnică... Teama lui, dispărea, treptat. Scriind, se gândea la această ciudată teamă care-l cuprindea de fiecare dată când se afla în fața unei coli curate.

Avea sentimentul că ceva din curățenia ei îl va certa, îl va pedepsi dacă ceea ce va așterne pe albeața ei nu va fi demn de sacrificiul purității ei... Se opri câteva momente din scris întrebându-se ce-i cu lampa de birou. Becul acesteia, fâlcâia abia simțit. „Ciudat – își spuse – la ora aceasta n-ar fi motive să aibă fluctuații de tensiune !” Se ridică de la masa de scris și ieșind din cercul de lumină se îndreptă spre dulapul din dreapta pentru a scoate un nou bec din sertar. „O fi pe cale să se ardă !” Se întoarse la masă, desfăcu cu mâini înfrigurate becul fierbinte, fără să mai stingă lampa, și se grăbi să-l introducă pe celălalt.

„Ar fi trebuit totuși să-l sting” – își spuse în timp ce-l înșuruba pe al doilea. Îi era teamă că s-ar putea arde în momentul în care s-ar fi închis circuitul. Nu se întâmplă nimic, iar lampa dădea iar o lumină dulce îmbiindu-l la treabă. Așezându-se la masă, reciti atent ultimele trei rânduri,

încercând să-și dea seama dacă a greșit ceva în clipele în care atenția îi fusese distrasă de comportarea lămpii de birou. Mulțumit, mai scrise două cuvinte încheind fraza cu un punct energic care străpunse coala de hârtie.

Se rezemă gânditor de speteaza scaunului ronțâind gânditor capătul stiloului. Începuse bine. Dar nu prea știa ce ar mai putea scrie ca să se poată justifica în fața celui eu mereu la pândă după greșelile lui de scriitor. El nu scria niciodată respectând normele de compoziție a frazei. Pentru el nu conta decât întregul.

Lucrările lui nu aveau niciodată o introducere, un cuprins și cu atât mai puțin o încheiere ca la carte. Scria așa cum îi dicta firea sa ciudată. Citindu-i povestirile sau romanele erai frapat la fiecare pagină de o nouă și neașteptată întorsătură în acțiunea respectivă. De multe ori chiar el însuși era surprins de ceea ce putea să conceapă mintea lui de „scriitor nedus la biserică“. Nu știa niciodată ce anume va scrie în momentul în care se va așeza la masa de scris și poate de aceea avea acea teamă în fața colii albe. Nu putea concepe un plan general al lucrării pe care o avea în minte conturată nedefinit, de aceea mulți se minunau cum de poate să scrie atât fără o ordine prestabilită. El scria. Atât.

Asculta glasul acela dinăuntru lui care-i călăuzea mâna atât de sigur că de multe ori nici nu se mai obosea să analizeze ceea ce scrisese. Abia după ce scria ultimul rând se apuca să citească atent ceea ce scrisese și să facă retușurile necesare pentru a face din munca lui o lucrare bună. Abia atunci începea pentru el munca.

La un moment dat, lampa de birou începu să dea iar semne de nesupunere. „Nu i-o fi convenind faptul că nu am lăsat-o să se odihnească decât o oră în noaptea asta“– își spuse el. În acea noapte, abia terminase o schiță și se pregătise de culcare, când, la numai o oră simțise iar imboldul să scrie ceva. La început se împotrivise dorinței, dar ideile începuseră să se adune amenințătoare în capul său până simți că dacă nu le va lăsa să evadeze spre albeața colii, va avea dureri de cap. Așa că, vrând nevrând, se așezase la masa de scris la nici o oră din momentul când o părăsise. Se ridică și verifică lampa. Becul părea a fi bun.

De asemenea, aprinzând lustra, constată că aceasta nu face nici un fel de nazuri. „Ciudată treabă!“– prinse el a-și spune cu jumătate de voce acolo, în adâncul gândului tulburat de la actul creației. Ar fi schimbat și acel bec, dar nu mai avea, așa că fu nevoit să renunțe. „S-o fi găsim undeva un nebun să sudeze la ora trei noaptea!“ – își spuse pentru a-și justifica neliniștea. Era superstițios.

Nu putea să rămână calm în fața unor lucruri pe care nu le înțelegea. Ieșind din cercul de lumină al lămpii de birou, în momentul în care se îndreptase spre întrerupătorul plafonierei, simțise în mod nelămurit că

cineva îl pândește din întuneric. Acest simțământ îl făcuse să se grăbească să aprindă lumina mare. Dar sentimentul nu încetase. Era prezent chiar și în acest moment.

— Cine dracu să mă pândească în propria-mi casă !? — se trezi întrebându-se prostește cu glas tare. Sunetul propriei voci parcă-l mai liniști.

Nu-și putea explica de loc acest sentiment ciudat. Misterul era, undeva, prezent în jurul său și-l făcea să caute să-și amintească dacă a mai trăit ceva asemănător în ultimul timp. Dar nu reuși să-și amintească. Nu putea să-și amintească și pace ! Până la urmă renunță și se așează iar la masa de scris. Dar lampa care continua să fâlcăie îl făcu să-și piardă cheful de a mai scrie. O stinse, hotărând să scrie la lumina plafonierei. Dar nici așa nu mai simți nici un imbold să mai aștearnă vreun rând pe coala care-l aștepta pe jumătate învelită în scrisul său mărunț și perfect lizibil. Se întoarse spre estul camerei simțind acut că cineva îl privește în chiar acel moment. Firește că nu era nimeni. Totuși, ceva îl făcu să sară de pe scaun ca ars și să se repeadă spre ușa de la intrarea în cameră. Uitându-se pe hol, constată cu inima strânsă că un colț al draperiei se mișcă abia vizibil. Înlemni. Peste vreo cinci secunde, abia îndrăzni să se îndrepte spre draperia cu pricina. Mergând spre celălalt capăt al holului își spuse cu jumătate de voce :

— Cine dracu să fie la mine-n casă ? ! Nu ! Cred că am început să sufăr de nervi. Ce dracu ! — strigă el deodată ajungând lângă draperie care se repezise spre el cu o mișcare bruscă. În același timp simți un curent de aer rece ștergându-i partea dreaptă a corpului ca și când cineva ar fi trecut în fugă pe lângă el prin acea parte. Firește că nu era nimeni în apartament. Tremurând sub imperiul surprizei prin care tocmai trecuse, se repezi până-n bucătărie să verifice dacă cumva a lăsat fereastra deschisă. Da. Era deschisă. Asta era ! Curentul. Acesta-i făcuse figura.”Bine , dar totuși, — își spuse — de unde a fost acea senzație ciudată că, mai este cineva cu mine în casă ? Și apoi, de ce nu am simțit curentul decât pe partea dreaptă a corpului ?” Gândindu-se bine, își aminti că mai avusese fereastra la bucătărie deschisă, și aceasta creând curent de aer împreună cu cea de la dormitor, care era permanent deschisă atunci când lucra, făcuse să se miște draperia de pe hol. Dar atunci simțise curentul. Îl simțise chiar înainte de a se ridica de la masă pentru a închide una din ferestre.

Acum, însă, nu simțise nimic. Cu gândul la toate acestea se duse în dormitor cu intenția de închide fereastra de acolo și să se culce. Aici, în prag, rămase stupefiat. Fereastra era închisă. Da. Uitase de cu seară să o deschidă. Probabil că luat cu noile idei creatoare pe tărâmul ficțiunii și a visării literare, uitase să o mai deschidă. Se așează din nou la masa de scris cu hotărârea fermă să-și continue munca. Dar ca un făcut, întâmplările din

ultimele cinci minute, îl făcuseră să piardă orice urmă de inspirație. Așa că se văzu nevoit să renunțe la a mai scrie ceva în acea seară.

Își aprinse gânditor o țigară, și fumând agitat căută să-și adune gândurile. Nu putea. Superstiția, prezentă-n viața lui de mic, îl făcea să-și imagineze orice lucru rău, numai ceva normal nu. Într-un târziu, spre dimineață, simțind oboseala adunată în urma nopții petrecute la masa de scris, și a zilei pierdute cu câțiva prieteni într-unul din cele mai selecte restaurante ale orașului, se hotărî să se culce. Își făcu patul cu minuțiozitatea caracteristică celui care fiind singur s-a obișnuit cu o ordine desăvârșită de un anumit tipic. Se duse la baie să se spele. Aici, abia pătrunsese în cadă când senzația că mai este cineva în apropierea lui, deveni la fel de puternică ca și în urmă cu jumătate de oră.

Sări din cadă așa cum se afla și se îndreptă în grabă spre intrarea apartamentului. Aici, totul era normal. „De fapt cum ar fi putut intra fără să aud ?“ În acel moment i se păru că aude un zgomot, undeva-n dormitor.

Hotărî, însă să nu se mai deplaseze până acolo, considerând că oboseala sa excesivă este de vină. După câteva secunde, însă se trezi că se dă iar jos din cadă și se îndreaptă iar spre dormitor. Odată ajuns aici îi fu de ajuns o singură privire pentru a-și da seama că nimic nu s-a schimbat de când intrase ultima dată. Când se întoarse spre ușă pentru a părăsi camera i se păru ceva ciudat la fereastră. Nu ar fi putu spune precis ce era. Nu ar fi putu să afirme că era ceva cu ea, dar în subconștient simțea că aceasta vibrează. Desigur, simțurile sale nu ar fi putut să-i confirme această impresie. Poate tocmai de aceea el era cu atât mai sigur că impresia nu-l înșală. Părea că exact în momentul în care el intrase cineva o închisese în grabă.

Se îndreptă spre fereastră cu inima cât un purice, dar hotărât să pună odată capăt acestei torturi. Puse mâna pe suprafața lucioasă a sticlei. Într-adevăr parcă simți o vagă vibrație. Dând din umeri, dădu să se întoarcă: „Probabil că sunt prea obosit !“

Dar în acel moment i se păru că vede cu coada ochiului între el și fereastră o siluetă. Simțindu-și inima în gât făcu o întoarcere fulgerătoare. Camera era, firește, goală. Se îndreptă iar spre baie convins că are ceva legat de nervi. Își propuse chiar, ca în cursul aceleiași zile să consulte un neurolog sau un psihiatru. După ce intră pentru a treia oară în baie dădu drumul la apă la maximum, hotărât ca măcar în acest fel să nu mai dea atenție zgomotelor suspecte din apartamentul său. Ieși din baie, după câteva minute, plin de viață și cu poftă de somn. Ar fi dormit în liniște acel somn binefăcător pe care-l simțea, ca atunci când ai ieșit dintr-o lungă perioadă de muncă intensă. Hotărî să doarmă trei ore, după care să se pregătească pentru

rezolvare unor treburi pe la asociația scriitorilor din regiune. Se întinse în pat cu voluptatea celui care nu a mai beneficiat de somnul într-un pat comod, de foarte multă vreme. Nici nu trecură bine zece minute și el și sforăia. Printre primele acorduri ale acestei respirații de bărbat sănătos se auziră, însă niște șoapte :

— Totuși, parcă eu am deschis fereastra aseară, înainte de a mă așeza la masa de scris !

În timpul somnului i se păru că aude un zgomot ca cel scos de o oală de fiert sub presiune atunci când presiunea este depășită. Între vis și realitate își spuse că oricum oala mai are de fiert destul de mult timp. Într-un rând chiar își închipui cât de bună o să fie fasolea cu costiță când se va da jos din pat și va lua oala de pe foc... fu trezit, însă, brusc de un țipăt ascuțit de femeie. Sări ca ars din pat conștient fiind chiar în acel moment că sunetul pe care-l auzise mai devreme prin somn nu era scos de oala lui, care stătea bine mersi în dulap, nefolosită de mai bine de o săptămână. Cu acest gând inundându-i creierul se lansă într-un salt din pat tocmai la timp ca să vadă fereastra de la dormitor închizându-se singură fără nici un zgomot. Ba, lucru incredibil: se traseră și cercevelele tot cu de la sine putere ! Crezând că visează încă, se frecă energic la ochi. După câteva momente de stupefacție se repezi spre geam și puse mâna pe suprafața lui. Ceea ce se aștepta să simtă, simți.

Geamul vibra. Deci nu fusese o halucinație. Își aminti de strigătul care-l trezise. Nedumerit, se întoarse spre celălalt capăt al dormitorului. Aici, rămase surprins să vadă, pe covor, o pată vagă de culoare roșie pal. Cercetând-o constată uimit, că pata se retrage în covor. Acesta era sentimentul pe care-l avea văzând comportarea acelei pete. De fapt, pata, ce părea a fi de sânge, se volatiliza într-un mod ciudat. Pe măsură ce devenea mai palidă, se micșora părând că se scurge spre centrul părții de sub covor care se afla sub ea. Uimit, scriitorul, ridică covorul. Dedesubt... nimic deosebit. Doar o pată identică la culoare, dar de dimensiuni mult mai mici. Și aceasta, ca și cea de pe covor, părea să se scurgă undeva, sub parchet, printr-o gaură minusculă din suprafața acestuia. Gânditor, se îndreptă spre baie.

De aici, ieși după circa zece minute, proaspăt bărbierit, mirosind a colonie de calitate și se îndreptă spre șifonierul care adăpostea o garderobă foarte bogată. Se îmbracă fluierând părând că a dat uitării definitiv incidentul din momentul trezirii lui. După ce fu gata, se îndreptă spre ușă tot fluierând și luându-și umbrela, din cuier, ieși și se îndreptă spre centrul marelui oraș.

Peste o jumătate de oră îl regăsim sunând la ușa unui luxos apartament dintr-unul din cele mai populate cartiere. Îi deschise o brunetă superbă, cu ochii verzi, care i se adresă plină de reproș:

- Gigi, numai când ai probleme știi să mă cauți ?
- De ce numai când am probleme ?
- Pentru că așa e !
- Ce te face să crezi asta ?
- Te cunosc de mult. Nu-mi umbla cu figuri !
- Bine, mă dau bătut. Într-adevăr am venit în calitate mai puțin amicală cât oficială. De fapt am venit ca pacient.

- Ca pacient !? Fugi de aici !! Tu, niciodată nu te vei putea numi pacient pentru un psihiatru !

- Și totuși, acesta-i adevărul. Nu-mi arde de glumă. Crezi că pot înnebuni subit ?

- Nu. De obicei așa ceva nu se poate întâmpla fără o cauză bine determinată. Sunt, însă cazuri, când o anumită emoție, o anumită predispoziție moștenită pot face să apară stări de pierdere a conștiinței sau de dereglare a bunei funcționări a intelectului. Dar în ce te privește nu cred că se poate pune problema.

- Și totuși, am început să cred contrariul.
- Adică ? Fii te rog mai explicit.
- Iată ce mi s-a întâmplat în ultimele douăzeci și patru de ore :...

Povestindu-i tinerei specialiste cele întâmplate, își punea întrebarea dacă nu cumva a înnebunit cu adevărat. I se păreau lui însuși incredibile întâmplările pe care le nara, atât de incredibile încât era sigur că la sfârșitul povestirii, doctorița îl va trimite pentru o perioadă la tratament în vreo stațiune de boli nervoase.

Fu deci, cu atât mai surprins când aceasta îi spuse :

- Ceea ce mi-ai spus tu până acum poate fi datorat bineînțeles unei proaste dispoziții sau oboselii, dar în nici un caz nu cred că se datorează unei crize de nervi. Pentru simplul motiv că ai reținut prea amănunțit anumite detalii și ți-ai păstrat nealterat spiritul critic... Nu. Nu cred că ai o criză de nervi. Pur și simplu poate-i din cauza oboselii...

- Cred că ai dreptate, pentru că ceea ce am văzut poate fi controlat. Pata de sânge există. E drept că era mult mai mică când am plecat, dar exista încă și își încetase scurgerea... Dar mă simt cu atât mai zdruncinat cu cât totul s-a putu petrece fără ca eu să mă pot trezi...

- Dacă spui că erai atât de obosit !...
- Mi-e teamă ca nu cumva să mă trezesc cu poliția pe cap în urma acestei întâmplări...
- Nu te teme...Nu cred că se va întâmpla asta...

Plecând de la psihiatru, tânărul scriitor se duse glonț acasă pentru a mai verifica încă odată veridicitatea celor trăite. Aici, totul era neschimbat. Bine odihnit, deși încă afectat de cele trăite, se așază iar la masa de scris, convins că la lumina zilei va scrie mai ușor.

Dar în scurt timp constată că se înșelase. Nu numai că nu putea scrie, dar mai mult chiar, gândurile îi erau din ce în ce mai atrase de cele întâmplare în timpul nopții, pe măsură ce timpul trecea. După circa o jumătate de oră constată că, fără să-și dea seama, începuse să analizeze în scris cele întâmplare, în speranța că ar fi putu mai ușor descifra ce se întâmplase de fapt cât timp dormise el.

Înfuriat, smulse foaia de hârtie acoperită pe jumătate cu tot felul de considerații care mai de care mai năstrușnice, și o făcu ghemotoc pentru a o azvârli la coșul de gunoi. Dar în momentul în care era pe punctul de a pune în practică acest gest, simți că o forță mai puternică decât voința lui, îl împiedică să-și ducă la bun sfârșit intenția. Cuprins deodată de un calm care-l surprindea, așază foaia pe masă și începu să o parcurgă cu atenție.

Îl surprindea mai ales faptul că în scris, cu câteva momente mai devreme își amintise o mulțime de amănunte care-i scăpaseră memoriei până atunci.

Bunăoară își amintise perfect că în timpul somnului i se păruse că auzise niște șoapte neclare din care nu înțelesese decât cuvintele : „bine dar îl iubesc !...”

De asemenea sunetul care avusese ca rezultat trezirea lui nu fusese numi un simplu țipăt scos de o voce feminină, ci strigătul fusese însoțit și de o lovitură puternică – probabil o palmă...

Nu-și putea închipui că ar fi putut vreodată să trăiască o asemenea experiență. Îl surprindea deasemenea faptul că se putuse certa cineva în imediata lui apropiere fără ca el să fi reacționat decât cu o atât de mare întârziere. Și apoi, unde se petrecuseră lucrurile ? Îi era imposibil să creadă că această scenă de care-și amintea vag, ar fi putut să se petreacă în chiar camera lui. Citind foaia aproape plină cu scrisul său atât de ordonat, acum ceva mai tremurat, datorită emoțiilor rețrăite, descoperi că, paralel cu dialogul, sau frânturile de dialog auzite prin somn, avusese și un vis. Da. Concentrându-și memoria, își aminti visul în toată splendoarea lui...Unul din acele vise minunate, pe care le regreți în momentul trezirii... Fusese minunat și fusese foarte lung...

Fascinat de amintirea imaginilor de vis se lăsă pe speteaza scaunului și, ridicând picioarele pe masă se abandona amintirii : undeva, într-o poiană, el. Stă și lenevește întins la soarele torid al unei după amieze de vară. În apropierea lui, un izvor își răspândește în jur răcoarea susurătoare, printre zecile de păsări cântătoare care nu mai conțin să ciripească. Cuprins de

somn se lăsa mângâiat de raze, bronzându-se. La un moment dat aude un foșnet slab căruia nu-i dă atenție crezându-l produs de vreo lighioană a pădurii ; dar după câteva momente , o umbră se interpune între el și căldura binefăcătoare. Intrigat, știind că prin preajmă nu există viețuitoare mari, deschide ochii...

„Superbă !“ – exclamă el în gând – „ba mai mult decât atât, dacă ar fi să existe zâne cred că așa ar trebui să arate !” Da, într-adevăr, blonda de lângă el este minunată. Numai o arătare de vis ar putea fi asemănătoare. El o întreabă cu voce moale cine este. Răspunsul, surprinzător și de neconceput pentru mintea lui de om normal : „Sunt a ta !” Următoarea întrebare : “ De unde vine ? “ Același tip de răspuns : „De lângă tine !“ Iar răspunsul la ultima întrebare pe care apucă să i-o pună îl stupefiază pur și simplu „Ce dorești ?“ „Pe tine.“ În momentul în care se îndreaptă cu mișcări nesigure încercând să se apropie de ea, constată surprins că ceva ca o paralizie se instalează în corpul lui athletic. În același timp un zgomot aducând cu cel scos de un motor începe să se audă pe deasupra firii – da, pe deasupra firii, căci sunetul se aude de peste tot ca și când ar fi produs de arborii din jur. Prostit , el privește spore arătarea de vis care se întinde spre el și căreia, încep să-i curgă lacrimi pe obraz, fără a putea face nici o mișcare. Totul durează preț de vreo zece minute, după care o vede pe fată trasă efectiv de către cineva, cu toate că opune o rezistență disperată. Acel cineva pe care el nu-l poate vedea, o ține pe fată strâns de mână trăgând-o spre interiorul pădurii. Fata imploră din ce în ce mai disperată să fie lăsată în pace, dar forța celui nevăzut o învinge până la urmă. Ce-și amintește acum clar e faptul că în locul în care fata e ținută de mână, o porțiune mică din brațul ei , exact deasupra încheieturii a dispărut, nu se mai vede, prin acel loc putându-se vedea în spatele brațului.

Tânărul scriitor amintindu-și acest amănunt rămase prostit, și creionul pe care până atunci îl ținuse-ntr-un dinți, căzu lovindu-se de parchet cu un zgomot slab. Apoi, aproape imediat își aminti sfârșitul visului : fata strigă disperată : „Bine dar îl iubesc ! “

Răspunsul fu un zgomot ca cel produs în momentul când cineva primește o pereche de palme. Atunci își aminti un amănunt și mai surprinzător: în clipa aplicării fiecărei palme (sau cea a producerii fiecărui sunet) obrajii fetei dispăruseră rând pe rând pentru o clipă, sau mai bine spus deveniseră pentru o clipă transparente...

Acest ultim amănunt îl făcu pe scriitor să sară de pe scaun exclamând:

– Nu ! Așa ceva e peste putință ! Nu se poate ! Nu poate fi adevărat !

În acel moment, în mintea lui, își făcu loc imaginea fetei în clipa imediat următoare primirii acelei perechi de palme, de la o mână invizibilă.

Transfigurată de durere, ea scosese un strigăt disperat în care-și pusese toată neputința suferinței. Această ultimă secvență a visului îl făcu să vorbească iar singur umblând agitat prin casă :

— Bine, dar ăsta-i strigătul pe care l-am auzit în momentul trezirii mele !

— Imposibil să fie adevărat și totuși nu pot crede că mă înșel ! E strigătul care m-a trezit ! Iar șoaptele au fost acel dialog... Dar atunci ce a fost acea impresie că în bucătăria mea fierbe oala pe foc ?...

În acest timp, fără să-și dea seama ce face, el se îmbrăca mecanic pregătindu-se să iasă.

— Da ! Acum știu ! Oala era acel sunet ce s-a auzit în jur în timp ce eu încercam să mă apropiu de ea... extraordinar, dom-le !

Deschise ușa, ieși, o încuie, în mod mecanic, și apoi plecă spre centru, mergând ca un automat. În tot acest timp vorbea de unul singur, în șoaptă, preocupat doar de încercarea de a explica într-un fel anume visul, și nu băgă de seamă câțiva prieteni care-l salutaseră, și neprimind nici un răspuns priviseră intrigați în urma lui.

Pierdu vreo câteva ore în felul acesta prin oraș, timp în care se opri pe la câteva restaurante, și consumă mai multe beri. Dar nu ieși din starea aceasta decât spre seară, când răcoarea începu să-l piște.

Formațiunea sa sufletească, spiritul său atât de realist, nu accepta visul acesta decât ca atare, pe când subconștientul îi spunea, îi striga în față că totul, undeva, în apropierea lui, fusese real. Acest conflict născu în sufletul lui cea mai ciudată stare de nesiguranță pe care o trăise vreodată în viață.

Într-un târziu, când deja, afară începuse să se întunece, renunță obosit, să-și mai bată capul cu acest mister calificându-l cu voce tare ca fiind un mister, exact când trecea pe lângă o blondă foarte frumoasă. Aceasta, mirată, crezu că încearcă să o acosteze și îl repezi :

— Bețivanule ! Mai bine vezi-ți de tine și nu te mai lega de oameni cinstiți !

Trezit parcă dintr-un vis urât, se examinează, și constată că într-adevăr arată ca un bețiv. În momentul în care se îmbrăcase, neglijase să-și mai așeze gulerul la sacou, acesta stând acum jumătate în exterior, jumătate băgat pe dedesubt.

Ciorapii erau unul de-o culoare, iar celălalt de alta, în plus unul din ei era luat pe dos. Pantalonii erau cei pătați de vopsea, pe care îi purtase cu o săptămână în urmă când își vopsise bucătăria. Dându-și seama că a petrecut aproape cinci ore îmbrăcat în felul acesta în văzul întregului oraș, se simți cuprins de o rușine crâncenă. Apoi spiritul său vesel învinse situația

și începu să rădă. Râse cu poftă preț de vreo două minute și apoi, după ce-și puse hainele într-o oarecare rânduială, o porni spre casă cu pas grăbit.

Ajuns acasă, își spuse (pentru a câta oară ?) că probabil au început să-i cedeze nervii, și se așeză la masă hotărât să nu mai dea atenție acestei probleme, căreia, cel puțin momentan, oricum nu-i găsea o explicație rezonabilă. După ce mâncă „solid“ se așeză în fața televizorului, și fiind sfârșit de săptămână nu se culcă decât foarte târziu când nu mai reuși să se opună somnului care-l asalta.

*

Se așeză obosită pe fotoliul comod. Nu avea chef de nimic și de la o bucată de timp se simțea tot mai obosită. Nu ar fi spus însă, nimănui că are această stare, câtă vreme nu-i reușea aflarea unei cauze obiective a ei. Știa doar că de la acea excursie în munți, după terminarea studiilor această stare devenise pentru ea ceva omniprezent. Controalele medicale nu reușiseră însă să depisteze nici o cauză fiziologică. Așa că nu-i rămânea decât neputința în toate încercările de a-și explica ce-i cu ea.

Se întoarse spre biblioteca imensă din stânga ei și luând un volum de versuri ale unui poet foarte îndepărtat, unul din clasicii secolului trecut, începu să citească. La un moment dat întâlni câteva versuri care o făcură să-și amintească iar de visul acela...

Era visul pe care-l iubea cel mai mult, era visul ei din copilărie, cea mai sfântă relicvă a celei mai frumoase perioade din viața ei. Fiecare din noi avem ceva sfânt în fiecare perioadă din viața noastră. Ea, avea acest vis din copilărie, iar pasiunea de a călători, din adolescență. Își aminti prima ei excursie. Aceasta fusese de fapt cea care-i schimbase definitiv firul vieții, și-l implantase-n suflet atracția pentru mister. Acelei călătorii de două zile în apropierea piscului ce se vedea de la fereastra ei, îi datora acum credința că ceva există acolo...

Acolo ! Acolo unde a trăit, în copilărie, preț de câteva secunde...acel acolo pe care nu-l crede nimeni și care totuși, există. Ce este acel „acolo“, nu poate nici ea însăși să spună. Dar e convinsă că acel acolo există. Totul a pornit de la o discuție în sala de studii...:

— Fetelor, faceți puțină liniște ! Mai sunt câteva minute și profesorul va veni.

Ele erau cucerite de un subiect tabu în incinta școlii : pluralitatea conștiinței... Erau câțiva profesori care se scindaseră de părerea comună conform căreia de la un anumit nivel de dezvoltare a intelectului uman se poate ajunge la rezolvarea unor probleme spinoase de fizică, chimie sau matematică, sau orice știință așa zis exactă, prin procedee similare.

Aceștia considerau că acest lucru nu se poate întâmpla decât în condițiile unei dezvoltări asemănătoare a lumii, a populației respective. Ori,

ce te faci în cazul în care lumea, habitatul populației respective, sau prin extensie, al civilizației respective, oferă condiții total diferite de celelalte !? Bunăoară o lume ale cărei principii de întocmire fizico chimice diferă de cele din jurul ei, în mod automat, ziceau ei, va fi total diferită și în ceea ce privește capacitatea și modul de înțelegere a fenomenelor înconjurătoare. O astfel de lume, dacă s-ar confrunta la un moment dat cu rezolvarea unei probleme născute în condiții diferite – al unui alt tip de lume – poate că nu vor fi capabili nici măcar să sesizeze fondul problemei, dar să o mai și rezolve corect.

Preocupate de dezbaterea acestui subiect, cele cincisprezece fete nu dădură nici o atenție apelului lansat de Nera. Pur și simplu nu o auziseră. Aceasta fiind singura dintre ele care se confrunta cu dificultăți în înțelegerea fizicii subcuantice, era și singura care studia în permanență, având ambiția să se mențină la nivelul de pregătire al colegelor ei. Pentru acest lucru nu precupețea nici un moment liber. Și cum următoarele ore de studiu erau cele de fizică, se poate înțelege lesne apelul ei la păstrarea liniștii în sala de studiu. Își aminti cu plăcere pasiunea care o cuprinsese în momentul în care una dintre colegele ei lansase cererea de a se pronunța fiecare în această problemă.

Era cea mai mică dintre ele, dar era cea mai bine cotate la toate disciplinele de studii, cu toate că, de multe ori, nu dădea nici o atenție studiului, preocupată de probleme de moment din viața de zi cu zi, sau doar de vreo lectură. La un moment dat, una dintre ele, Fina, o fată foarte tăcută, dar sclipind de inteligență, le-a pus o întrebare care le-a făcut să amuțescă pentru câteva minute :

– Bine, dar există vreuna dintre voi care poate afirma cu certitudine că s-a confruntat, măcar odată, cu existența unei ființe dintr-o astfel de „altă lume“ ?

– Bineînțeles că nu ! De altfel nici nu prea știu cum am putea recunoaște o asemenea ființă, dacă, constituțional s-ar asemana cu noi ! – spusese ea.

Zâmbi, amintindu-și răspunsul acesta. Fusese singura care știuse să exprime starea de spirit generală născută de întrebarea Finei.

– Vedeți, tocmai aceasta-i o dovadă în sprijinul profesorilor noștri separatiști. Însăși faptul că noi nu avem capacitatea, datorită organelor noastre de simț sau a aparatului, să depistăm astfel de fenomene, aparținând altor civilizații, decât cea cu care suntem obișnuiți, familiară nouă. Continuase apoi:

– Dar ar dori totuși, cineva dintre voi să cunoască o ființă care s-a confruntat cu un fenomen dintr-o lume diferită de a noastră ?

Răspunsul pe care-l primise Fina atunci, fusese general afirmativ. Dar imediat urmasse și întrebarea „unde ar fi putut ele să cunoască pe cineva care să fi trăit o asemenea experiență ? “

Atunci, Fina se deplasase până în dreptul ferestrei dinspre nord, și întinzând brațul spre muntele care se vedea la orizont, spusese un singur cuvânt :

— Acolo !

La acest răspuns, toate se depărtaseră îngrozite de Fina ca și cum aceasta ar fi fost bolnavă de o boală extrem de contagioasă.

De mici copii fuseseră învățați să evite acea regiune. Circulau tot felul de zvonuri despre acel munte tăiat la vârf ce străjuia ca o santinelă orașul, spre nord. Se spunea că acolo se petrec fenomene ciudate, că dispar oameni, că uneori, se aud sunete ca niște vaiere, sau se văd lumini colorate pe timpul nopții stingându-se și aprinzându-se abia perceptibil ca după o perdea de ceață.

Cândva, plecase o echipă de cercetători să studieze acest munte. Din toată echipa nu se mai întorsese decât o singură persoană, într-o avansată stare de nebunie. Era profesorul de fizică care fusese cândva directorul școlii lor.

După două luni de delir continuu acesta murise într-un sanatoriu de boli nervoase. De atunci nu mai îndrăznise nimeni să pășească pe pantele aceluia munte.

După primele momente de teamă, fetele începuseră să râdă convinse fiind că, colega lor a făcut o glumă. Dar aceasta, jignită de atitudinea lor spusese :

— Ce-i fricoaselor, vi s-au înecat dorințele de a cunoaște adevărul numai la ideea că pentru a ajunge la el e uneori , nevoie și de puțin curaj și multă muncă ?! Vă e teamă de muncă sau de povești băbești ?!

Dintre toate, doar ea fusese cea care nu putuse să înghită acea jignire. Așa că, poate și sub impulsul nervozității de moment, ca și al mândriei, se grăbise să răspundă :

— Asta s-o crezi tu ! Nu știi care dintre noi două e mai fricoasă .

— Aproape imediat regretase cele spuse. Dar cum nu obișnuia să-și retragă cuvântul, și apoi, nu era o fricoasă, lăsă totul așa cum fusese spus. Fina, îi răspunsese atunci :

— Dacă într-adevăr ai curaj, să vii la mine acasă, după ore, să stabilim data și ora plecării. Oricum cred că nu ți-ar strica o mică excursie. De când nu ai mai ieșit în natură ?

— O, n-am mai fost în excursie de când aveam vârsta de șapte ani.

— N-o să-ți pară rău că ai avut curajul să înfrunți această adunătură de fricoase. Bine ! Deci rămâne stabilit. Peste trei ore te prezinți la mine acasă.

– La mine cuvântu-î cuvânt.

Își aminti cu câtă nerăbdare așteptase revederea cu colega ei, cu câtă pasiune participase la pregătirile pentru acea mică excursie. Acum, după cei câțiva ani care trecuseră de atunci, îi venea să râdă gândindu-se la acele clipe.

În tot timpul acelei așteptări, o bombardase pe prietena ei cu mii și mii de întrebări. Aceasta însă, rezistase tuturor atacurilor ei cu indiferență aparentă. De fapt fusese flatată de faptul că putuse stârni atâta curiozitate în sufletul ei. Își făcuse mii de planuri despre ce îl va întreba pe cel care trăise o atât de neașteptată experiență. Se pusese de zeci de ori în ipostaza unui reporter curios de un fenomen nou, pe care trebuia să-l împărtășească publicului larg. Se imaginase punând întrebările ca și când ar fi fost într-adevăr un reporter, ca și cum ar fi avut într-adevăr de împărtășit lumii, întregii lumi, cel mai neobișnuit fenomen, cât mai obiectiv cu putință.

Și iată cum, într-o zi de sfârșit de săptămână, se îndrepta alături de colega ei, voioasă și plină de emoții, spre cel mai misterios loc din ținut... Mergeau amândouă de mai bine de un sfert de oră pe drumul acela năpădit de buruieni, pe care se spunea că nu mai călcase nimeni de mai mulți ani. Într-adevăr, deși drumul nu dispăruse încă complet înghițit de vegetație, arăta a nu fi umblat decât foarte rar (probabil mai mult animalele erau cele ce-l frecventau – gândise ea atunci)

– Fina, spune-mi te rog, acum. Mi-ai promis că în momentul în care vom porni la drum îmi vei povesti. Iată că mergem de mai bine de trei ore.

– Am ieșit chiar de o jumătate de oră de pe drumul circulat. Cred că acum ar fi cazul să-mi povestești.

– Da, Miny. Îți voi povesti în curând. Drumul acesta urcă spre vârful muntelui pe o cărare foarte abruptă și obositoare. Pe la jumătatea lui vom ieși într-o poiană, superbă. Acolo vom face un popas mai îndelungat și vei afla atunci totul. Peisajul superb o făcu pe Miny să uite de enigma către care se îndrepta.

Așa că, în momentul în care, obosită, își puna întrebarea când se vor odihni, pătrunzând în splendida poiană, își aminti cu greu ce căuta acolo.

În primul moment, nu se gândi decât la odihna pe care trupul ei neobișnuit cu muntele, o chema. Locul era cu adevărat minunat. Pădurea de rășinoase din jur crea o atmosferă răcoroasă care te mângâia blând la fiecare adiere de vânt. Trilurile miilor de păsări cântătoare de tot felul o făcură să rămână nemișcată ascultând absorbită. Fina, uitându-se la ea, după ce se abținu câteva momente izbucni într-un râs sănătos :

– De ce râzi ?

– De tine. Se vede că n-ai mai călcat pe munte. Ai o atitudine atât de surprinsă de atmosfera de aici, încât devii comică.

– Da. Ai dreptate. N-am mai urcat niciodată pe munte. E minunat, e superb, e uluitor...

– Gata ! Gata, oprește-te ! Știu că-i minunat. Dar nu am venit aici pentru a admira peisajul. Mai devreme ți-am promis să-ți povestesc...

– Da... mi-ai promis – spusese ea atunci parcă cu părere de rău. De fapt, atmosfera muntelui trăindu-și viața de zi cu zi, I se părea cel mai interesant mister. În acel moment mirific i se credea că nu poate exista ceva mai interesant decât acel aer curat, acele cânturi minunate, acea boare mângâietoare cu iz de rășină...

– Totul a început în urmă cu mai bine de un an. Mă întorceam într-o seară de la niște prieteni de familie. Părinții mei plecaseră mai devreme, urmând ca eu să mă întorc a doua zi. Dar un eveniment neprevăzut m-a făcut să renunț la planul de a rămâne peste noapte la ei. Unul din copii lor se îmbolnăvisese și făcând febră mare au fost nevoiți să-l ducă la spital. Spunând că știu să mă duc singură acasă, am făcut prostia să plec în miez de noapte spre casă. Numai că eu nu mai călătorisem pe acel drum noaptea. M-am văzut pusă în situația să-mi dau seama că noaptea, drumul nu mai seamănă cu cel pe care-l cunoști din timpul zilei. Așa se face că m-am rătăcit. Știi că mai jos, este drumul care se desprinde din șoseaua principală spre casa noastră. Noapte fiind, am greșit, și am luat-o la dreapta pe acest drum în loc s-o iau pe acela. Nu mi-am dat seama însă, de greșeală decât atunci când drumul a început să urce. Ori ai văzut că acest lucru se întâmplă abia după o jumătate de oră de mers. Deși mi-am dat seama de acest lucru nici o clipă nu am crezut că mă aflu pe acest munte. De fapt mă aflam la poalele lui, și faptul că pe la jumătatea pantei vedeam o lumină, m-a făcut să-mi continui drumul în speranța că voi găsi pe cineva care să mă îndrume pe drumul cel bun. Lumina venea din această poiană. Aici de fapt, s-a petrecut totul. Ajungând aici, am constatat cu stupoare că mă înșelasem. Ceea ce eu luasem drept lumina de la fereastra unei case, era de fapt un aparat ciudat, care emitea o lumină palidă asemănătoare cu cea emisă de corpurile de iluminat. Cu teamă, dar și cu curiozitate, m-am apropiat de el.

După cunoștințele mele, era un fel de aparat de zbor, ceva ca un avion, dar fără aripi. Dimensiunile sale nu erau însă prea mari. Părea metalic, de aproximativ doi metri lungime, și circa jumătate de metru diametru. Când am început să strig, întrebând dacă e cineva prin apropiere, pur și simplu, ciudatul aparat a dispărut. Parcă vibrațiile aerului pus în mișcare de glasul meu, l-au îndepărtat, căci a dispărut ca un fulg luat de vânt. Vreau să apun că s-a ridicat de la sol ca un obiect foarte ușor și s-a îndepărtat de mine, în fața mea, vreo zece metri, după care a dispărut pur și simplu. Am rămas blocată acolo în întuneric, neavând curaj să fac nici o mișcare timp de mai bine de jumătate de oră. Abia cu mare greutate am

început să cobor spre șosea, dar uitându-mă mereu în urmă cu teama de a nu fi urmărită de cineva. Așa a fost prima dată când am călcat pe acest munte.

Apoi am venit de mai multe ori. Dar a doua și a treia oară am venit însoțită de câinele meu. Acesta, însă nu a dat nici un semn de neliniște deși e un câine foarte sensibil. Văzând că nu există nici un pericol am început să revin aici fără el, atrasă de peisajul mirific. Nu mi s-a mai întâmplat nimic de atunci până acum vreo două luni, când am întâlnit primul om călcând pe aceste meleaguri. E un om aparte. Un bătrân om de știință. Mi-a spus că este fizician, dar după felul cum se poartă am înțeles că e foarte pasionat de plantele care cresc pe acest munte, ca și de animalele care trăiesc aici. El consideră acest munte ca fiind sfânt...

– Cum arată acest om ?

– E bătrân. Ai să-l vezi în curând, căci la el mergem acum.

– E un om rău, e rece, e ?...

– Nu ! E un om foarte bun la suflet. Pe mine m-a impresionat profund. Încă din momentul în care l-am cunoscut. Stai să vezi cum l-am cunoscut ! după ce am venit aici pentru a treia oară, am început să-mi petrec sfârșitul de săptămână aici în mod regulat. În felul acesta am ajuns în scurt timp să cunosc acest munte foarte bine și să-l consider ca pe domeniul meu. Dar cu toate acestea nu am uitat experiența din prima zi și nici zvonurile care circulă prin oraș. Aceasta a făcut ca de multe ori să am emoții foarte puternice în călătoriile mele pe aici. S-au dovedit de fiecare dată ca fiind neîntemeiate...

– Spui că l-ai cunoscut pe omul la care mergem, abia acum două luni.

– Cum se face că l-ai descoperit atât de târziu ?

– De fapt, nu l-am descoperit eu pe el ci el pe mine. Undeva, pe acest munte există un desiș de pădure foarte încălzit în care doar cu foarte mare greutate se poate pătrunde. Îl descoperisem eu cam la trei luni după prima mea venire aici, dar dată fiind desimea vegetației, l-am ocolit mereu. Ei bine, acolo, în mijlocul aceluiași desiș este casa acestui om. Să nu te mire când o vei vedea. E o casă puțin mai ciudată.

– Și cum te-a descoperit el pe tine ?

– Nu știu. Nu mi-a spus niciodată cum m-a descoperit. Se pare însă, că află imediat cum calcă cineva pe aici. El știe exact în ce zi am venit eu aici prima dată. Dar l-am cunoscut atunci când am avut accidentul. Îți amintești desigur că în urmă cu două luni am venit la cursuri schiopătând. Atunci v-am spus că am căzut de pe scări, acasă. Nu era adevărat. Am căzut într-o râpă pe celălalt versant al muntelui. Și ceea ce am avut eu atunci nu a fost o simplă entorsă sau luxație, ci am avut piciorul rupt.

– Bine, dar atunci nu ai avut piciorul prins în bandaj rigid!

– Ei bine, tocmai aici stă una din ciudățeniile acestui om.

— Credeam că voi muri aici de foame, cu piciorul rupt, căci nu mă simțeam în stare să mă târăsc de acolo până la șosea. Începuseră deja să mă ardă niște dureri crâncene, iar piciorul se umflase puternic. Aveam febră, și în mai multe rânduri mi-am pierdut cunoștința. Mi-era o sete cumplită și abia aveam putere să mă târăsc. Știam că de fapt salvarea îmi era în propriile forțe și cu toată această stare, începusem să mă târăsc spre șosea. Spre seară mi-am pierdut cunoștința pentru mai mult timp. Când m-am trezit, nu mai eram în pădure și nu îmi mai era frig. Simțeam totuși că ard și era întuneric în jurul meu. După câteva momente, timp în care mi-am amintit ce era cu mine, am vrut să mă ridic în capul oaselor. Atunci, imediat, s-a aprins o lumină și am văzut unde mă aflu.

În același timp am auzit un glas foarte blând care mă ruga să nu mai fac nici o mișcare întru-cât mișcărilor mi-ar putea face mai rău. Glasul venea din spatele meu. Îmi spunea că mă voi vindeca repede și să nu-mi fie teamă căci mă aflu în casă de om bun. Neavând voie să mă mișc, am renunțat la gândul de a-l vedea pe posesorul glasului și m-am mulțumit să cercetez partea de încăpere ce se oferea ochilor mei. Camera era aparte. În primul rând, nu exista acolo nici o masă normală. Era însă, o măsuță de dimensiuni mici. Avea forma pătrată și înălțimea de aproximativ treizeci de centimetri. Deasemenea, nu exista nici un pat. Eu însămi eram întinsă pe o saltea dealtfel destul de comodă, situată chiar la nivelul pardoselii. Mai era o singură piesă de mobilier : un dulap neobișnuit încastrat în perete. Pe jos erau așternute un fel de covoare dintr-un material vegetal, ceva ca papura uscată. Spre celălalt capăt al încăperii, podeaua era acoperită cu niște covoare asemănătoare, dar împletite din paie galben – aurii, foarte frumoase. Deasemenea nu existau scaune pe nicăieri prin încăpere, în schimb, pe jos, din loc în loc, ca și în jurul măsuței, erau așezate niște pernițe foarte frumoase, dintr-un material asemănător plușului, dar având o strălucire deosebită. Pe pereți erau așezate niște covorașe sau carpete dintr-un material foarte subțire și fin, pictate într-un mod ciudat. Dar picturile erau foarte frumoase. Îmi amintesc că atunci m-a impresionat una din ele care reprezenta un munte asemănător celui pe care ne aflăm acum. Era un munte cu vârful retezat, dar acoperit de zăpadă și învăluit în ceață. Întrebând ce munte e acela am obținut acest răspuns : „Este muntele pe care ne aflăm, muntele sfânt Fuji - san“ Deși mi s-a părut ciudat numele pe care-l dădea bătrânul acestui munte n-am insistat având în vedere starea mea. Mă simțeam foarte rău, aveam grețuri și o stare de somnolență mă cuprindea din ce în ce mai puternic. Până a fi cuprinsă de somn am mai reușit să mai cercetez în amănunțime ceva. E vorba de niște suporturi aflate pe pereți. Pe suporturile respective se sprijineau niște cuțite imense unele din ele fiind foarte frumoase. Lamele lor erau foarte fin cizelate. Pe lângă ele mai erau și

unele cuțite normale cu vârful foarte ascuțit. Toate aveau mânerele mici în comparație cu lama și foarte frumos împodobite cu pietre colorate. Într-unul din aceste suporturi se sprijinea un disc mare din oțel, deasemenea foarte frumos cizelat și pe altul se aflau niște obiecte ciudate din lemn, sau unelte.

Acum știu că este vorba de arme vechi din țara din care vine bătrânul, dar atunci nu aveam de unde ști acest lucru și am rămas foarte impresionată. În cameră era foarte cald, și cu toate că am căutat din ochi în jurul meu, cel puțin, atât cât am putut eu privi, nu am văzut nicăieri sursa de căldură. Dar în momentul în care somnul a început să mă cuprindă am avut convingerea că sursa aceea se află sub podea. Am adormit deci, liniștită fără a apuca să-l văd pe salvatorul meu. Când m-am trezit nu i-mai mai auzit glasul iar în încăpere pătrundea din spatele meu, lumina zilei.

Atunci, mi-am amintit de piciorul meu rupt, și m-am uitat să văd cum mai arată, căci mă simțeam mai bine. Surprinderea mea, nici nu pot să ți-o descriu. Piciorul era pus la loc, și bandajat cu un bandaj făcut în exclusivitate din plante verzi macerate prinse cu același material din care erau făcute și covorașele de jos. Când m-am mișcat am auzit iar glasul acela blând care mi-a spus că piciorul meu e vindecat deja dar că va mai trebui să mai dorm câteva ore. Am stat deci liniștită, până m-a cuprins din nou somnul. Apoi... m-am trezit pe poiana din spatele casei mele. Piciorul meu nu mai avea nimic. Doar o ușoară durere îmi amintea că fusese rupt. Multe zile apoi, l-am căutat pe “ omul de pe munte “ cum îl numeam eu în gândurile mele, dar nu am reușit să-l mai întâlnesc. Nici măcar nu apucasem să-l văd și regretam foarte mult faptul că nici măcar nu apucasem să-i mulțumesc. L-am întâlnit iar acum trei săptămâni, când încă mai eram în vacanță. Atunci mi-am petrecut la el , sus în vârful muntelui, mai multe zile. Si de data aceasta l-am întâlnit tot ca urmare a unui accident. Am alunecat într-o groapă. Căderea a fost lină dar nu aș fi putut ieși singură de acolo, căci groapa era foarte adâncă și avea pereții netezi. Am să ți-o arăt. Atunci a venit, sau mai bine spus a apărut un bătrân exact pe marginea gropii. Nu l-am auzit venind. Atunci s-a petrecut al doilea lucru ciudat care m-a impresionat la acest om. Dar mai întâi să ți-l descriu. E un bătrânel scund. Are exact un metru șazeci. Se poartă însă foarte drept dând impresia unui om falnic și puternic.

Ceea ce m-a uimit mai mult la el a fost tenul său de un galben ca de ceară și faptul că pe față îi crește păr. Un păr alb care-i acoperă partea de jos a feței și buza superioară coborându-i până deasupra pieptului . Arată frumos cu părul acela pe față – care la el în țară se numește barbă și respectiv, mustață.

– Și care-i lucrul ciudat care ți s-a întâmplat ?

— Ciudat a fost felul în care m-a scos din groapă. Mi-a spus să-l privesc în ochi. L-am privit, și în timp ce-l priveam mi-a spus să-mi imaginez că voi face un pas peste adâncimea gropii ca și când aş zbura. Am început să-mi pun în gând acest fapt. Îl priveam deci în ochi. Privindu-l, am avut atunci sentimentul că undeva, din preajma lui, dacă nu cumva chiar din ochii lui, se desprinde ceva, ca un efluviu, ca o forță care pătrunde în mine și mi-am imaginat efectiv că am zburat peste adâncimea gropii. Când am avut în minte imaginea faptului că am ajuns iar sus, am încetat să-l mai privesc în ochi. Ei, bine, mă aflam sus, pe marginea gropii și îl priveam atât pe el cât și pe mine, prostită.

Niciodată de atunci nu a vrut să-mi spună cum face acest lucru, dar cu toate acestea m-a primit în preajma lui cu condiția să nu spun nimănui despre existența lui.

— Atunci, mie, de ce mi-ai spus ? de ce ai pomenit de el în amfiteatru ?

— Pentru că știam că nu va avea nimeni curajul să vină cu mine. Știam că tu vei fi singura care vei veni. El mi-a spus să te aduc la el. Datorită lui, am căpătat puțința de a citi uneori gândurile celor din jurul meu. El m-a primit lângă el pentru că eram, pentru că... sunt bolnavă. El a sperat că va putea să mă vindece...

— Și pe mine de ce mă duci la el ?

— Pentru că el e foarte bătrân. Are, după câte spune peste trei sute de ani și va muri în curând. Pe mine, după vindecare ar fi vrut să mă facă eleva lui, să-mi spună și să mă învețe tot ce știe el, dar din păcate, eu am o boală care nu poate fi vindecată.

— Bine, dar medicii...

— Dacă el nu poate să mă vindece, atunci nici medicii nu vor putea. Sunt boli în fața cărora medicina este încă neputincioasă, dar pe care bătrânul le poate vindeca. Sunt însă...o asemenea...

— Și, cum Fina ...nu ți-e teamă... eu aş fi...

— Nu. Știi... în preajma lui nu-ți poate fi teamă de nimic...

— Și chiar are peste trei sute de ani ?! Acest lucru e imposibil...

— După timpul pe care l-am petrecut în preajma lui am ajuns la concluzia că are anii pe care-i spune. La început nici eu nu aş fi putu crede faptul acesta.

Acum însă, o cred cu tărie. De fapt, fiecare din noi avem puțința să ne prelungim viața până la limita maximă. Problema e că foarte puțini au posibilitatea și voința să o facă.

— Și eu...

— Tu îmi vei lua locul. Bătrânul are capacitatea ca prin mine să știe că poți și ești demnă să îi rămâi ca urmașă.

— Bine, dar... eu... nici nu știu dacă vreau...dacă sunt în stare...

– Nici nu trebuie, acum. Deocamdată. Mergem să îl cunoști pe „bătrânul de pe munte”. nu ai spus că vrei să cunoști pe cineva care a avut experiența cunoașterii altei lumi ? Nu ai fost tu singura care ai avut curajul să pornești pe acest drum ? Acum, tot ce trebuie să vrei tu, este să continui drumul pe care ai pornit...

Într-un târziu porniră să urce culmile din ce în ce mai abrupte, ale muntelui. Panta din ce în ce mai accentuată începea să facă loc unei păduri de pini și jnepeni.

În acest desiş de vegetație pitică, găsiră, în apropierea golului alpin, o cărare care se adâncea în desiş. Dar contrar părerii pe care ai fi avut tendința să ți-o faci, cărarea nu înainta decât ceva mai mult de douăzeci de metri, după care dispărea brusc în fața unei peșteri. Condusă de Fina, Miny pătrunse emoționată pe poarta spre adâncurile reci. După câteva zeci de metri, culoarul se îngusta brusc, pentru ca aproape imediat să se ramifice. Porniră pe micul culoar din dreapta, până ce ajunseră într-o porțiune care cobora vertiginos.

Miny, impacientată, o întrebă de câteva ori pe prietena ei dacă nu cumva se înșală în privința exactității drumului urmat. Dar aceasta, foarte sigură de ea, își văzu tăcută de drum, dând energic din cap a negare.

*

– Ridicându-se de pe fotoliu, Miny se îndreptă spre fereastra deschisă. Zâmbind amintirilor care o învăluiau, se rezemă de pervaz și șopti :
– Bătrâne Fu, n-am să te uit niciodată, atât cât îmi va fi dat să trăiesc pe acest pământ !

Îl cunoscuse pe “ bătrânul de pe munte “ așa cum nu și-ar fi imaginat.

După o călătorie subterană de o oră și jumătate, ajunseseră iar la lumină, dar într-o locuință atât de ciudată, încât nu mai văzuse nicicând.

– Bine ați venit în casa lui Fu ! Glasul venea din spatele lor. Miny, rămasese pentru un moment, descumpănită de blândețea acelui glas se aștepta la un glas mai profund, mai autoritar, potrivit așa cum credea ea, cu rangul și vârsta bătrânului. Prima zi petrecută acolo a fost pentru ea, mai mult o zi de acomodare. Abia a doua zi, aducându-și aminte de cele pe care I le povestise prietena ei, se încumetă să-l întrebe pe bătrân de ce dăduse muntelui pe care se aflau, un nume atât de ciudat.

– De ce am numit muntele Fuji – san ? Păi, dragele mele, acesta-I chiar numele muntelui pe care ne aflăm.

– Dar acest munte nu a fost niciodată acoperit de zăpadă !

– Da. Aici unde v-ați născut și ați crescut voi, acest munte nu este acoperit niciodată de zăpadă. Dar privit din altă parte...

– Cum din altă parte ?

– De unde vin eu...
– Păi... nu locuiți aici ?
– Nu, dragele mele. Eu vin din altă lume.
– Adică din altă țară ?
– Într-un fel...
– Și de ce acolo muntele este un munte sfânt ?
– Poate că vă va fi greu să pricepeți acest lucru acum. O veți înțelege într-o zi. Iar muntele este un munte sfânt din motivul care determină și a determinat din toate timpurile pe oameni să denumească un munte cu nume sfânt.

– Dar aici acest munte nici nu are un nume. Aici e cunoscut drept un munte blestemat.

– Poate că tocmai pentru ceea ce aici e un blestem, acolo de unde vin eu este venerat...

– Dar de fapt de unde veniți ? Căci de jur împrejurul acestui munte e aceeași țară...cum...

– Da. Este aceeași țară pentru voi, care priviți lumea dintr-un anumit punct de vedere. Dar v-ați gândit vreodată că lumea poate fi privită și altfel, din altă parte...?

– De unde, din altă parte ?

– Uite : pentru a înțelege mai bine, acum, când nu aveți suficiente cunoștințe, am să recurg la o comparație. Imaginați-vă spre exemplu că lumea în care trăiți e ca un spațiu despărțit în două de o coală de hârtie imaginară înfășurată sub formă de spirală. Imaginați-vă acum că voi trăiți în partea de spațiu delimitată de suprafața din dreapta a colii respective. Pentru voi lumea arată într-un anumit fel. Pe cealaltă parte a colii, lumea ar fi cumva identică, dar să spunem... întoarsă ca într-o oglindă. Acest lucru nu trebuie luat ca atare. E doar un termen de comparație, căci lucrurile sunt mult mai complicate. Deci, lumea ar fi identică. Acum imaginându-vă că pe o parte a colii lumea ar fi vizibilă doar într-un anumit fel încercați să înțelegeți că nimic, dar absolut nimic nu v-ar da posibilitatea să treceți de cealaltă parte a colii. Asta în mod normal.

Să ne mai imaginăm că pe ambele fețe ale “ colii “ trăiesc oameni care au ajuns independent la un anumit grad de inteligență. Deci, până acum, v-am descris existența unor lumi situate paralel de o parte și de alta a unei suprafețe plane. Imaginați-vă acum, că un om dintr-una din aceste lumi ar avea posibilitatea să pătrundă în celălalt teritoriu. Deși lumea cealaltă ar fi cumva identică cu cea de unde a plecat el, acesta n-ar fi capabil să o recunoască ca atare datorită faptului că schimbând punctul de unde privește s-ar schimba și imaginea ce s-ar forma în creierul său despre această lume. Dar să ne mai închipuim că de fapt lumea în care trăim ar fi împărțită în

două sau mai multe lumi identice datorită unei suprafețe răsucite în spirală prin tot universul. Spirala delimitatoare s-ar atinge cu ea însăși din loc în loc.

– Cum așa ?

– Iată cum :...

Atunci își aminti cum bătrânul Fu, luase o coală de hârtie și făcând din ea o spirală lungă o răsucise în spațiu de-a lungul unui cilindru imaginar care s-ar fi aflat în poziție înclinată , ca și când ar fi vrut să-l înfășoare, dar depărtând fiecare spirală a fâșiei cu câteva grade față de axa cilindrului. Obținu astfel o spirală asemănătoare celei formate de beteala ce se întinde în încăperi de sărbători. După ce rămăseseră pe gânduri câteva minute, fetele voiseră să îl întrebe ceva, dar se opriseră dându-și seama că vorbesc în același timp. După un timp Miny urmă discuția :

– Deci tabloul acesta reprezintă muntele văzut dintr-o asemenea parte a universului. Dar după câte știm noi din cele învățate la cursuri, acest lucru nu-i posibil.

– Deși acest lucru e posibil, este atât de greu de dovedit încât nu se va ajunge ca acest adevăr să constituie o certitudine pentru oamenii de știință de pe această parte, decât peste câteva mii de ani.

– Dar dumneavoastră, de unde...

– Pentru că eu sunt un om venit de pe cealaltă parte a “ colii “,dintr-unul din universurile paralele cu acesta.

– Adică... nu sunteți pământean ?...

– Ba da. Dar deși sunt totuși născut pe pământ, vin dintr-un univers paralel cu cel în care v-ați născut voi.

– Spuneți că unui om normal îi este imposibil să treacă dintr-o parte în cealaltă...

– Nu, însă, în condiții speciale.

– Să înțelegem deci, că...cel puțin din punctul nostru de vedere,...sunteți... un vrăjitor ?

– Numiți-mă și așa dacă acest nume vă poate satisface. Dar eu cred că cel mai indicat e să mă numiți cu numele a ceea ce sunt cu adevărat : YOGIN – un om investit de natură și de voința sa cu capacitatea de a pătrunde unul din cele mai mari secrete ale lumii.

– Păi... dacă ați fost sortit de natură...vedeți... Fina mi-a spus ceva despre dumneavoastră. Mi-a spus că...

– Da. Doresc să-mi fii elevă. Tu nu ai de unde să știi...dar vei afla acum că ești una dintre puținele ființe sortite de natură cu puțința de a învăța ceea ce știu eu.

– Dar...

– Nu știi dacă vrei. Asta, deși nu-ți dai seama acum, există în tine de ani de zile. Eu am știut-o acum cinci ani când ai întâlnit prima dată într-o carte o poveste... De atunci, dorești din tot sufletul să pătrunzi misterul existenței lumii...

Își aminti cum rămăsese stupefiată atunci. Se întoarse de lângă fereastră.

Nu putuse pricepe cum de reușise bătrânul acela să pătrundă cel mai mare secret al ei fără măcar să o cunoască... Avea să constate mai târziu că el o cunoștea mai bine chiar decât se cunoștea ea însăși. Îi spusese apoi bătrânul că din momentul în care simțise că i se apropie sfârșitul, hotărâse că a venit timpul să o cheme la el. Era printre puținele care capabilă și dotată cu puterea de muncă necesară uceniciei ce o aștepta. Își aminti apoi cum îl întrebase pe bătrânul Fu de ce nu poate să o vindece pe Fina pentru a o învăța pe ea ceea ce știe, de vreme ce pe ea o alesese prima. Bătrânul zâmbise dar nu-I răspunsese nimic. Abia mult mai târziu... avea să înțeleagă ea că nu Fina era cea chemată. Nu ar fi trecut niciodată de o anumită limită ... Fina începuse deja să aibă grețuri și amețeli însoțite de dureri din ce în ce mai mari, dureri pe care numai bătrânul Fu era capabil să i le aline. Datorită stării ei de sănătate atât de precare hotărâse el să-și petreacă cea mai mare parte din timp în lumea lor. În paralel cu îngrijirea Finei el se preocupă din ce în ce mai intens de pregătirea Minei. Când în sfârșit ajunsese să o pregătească pentru prima încercare de străbateră a punții de legătură dintre cele două lumi mai apropiate, cea din care venea bătrânul și lumea lor, fina îl rugă să o ajute și pe ea să străbată această punte. Pentru ea era ca o ultimă dorință. Cu multe ezitări Fu acceptă, dar îi aminti că acest lucru ar putea să o coste viața, viață care și așa era destul de scurtă. Fina hotărî totuși să încerce. Își mai aminti cum bătrânul le instruisese îndelung pentru că el era nevoit să rămână în lumea lor pentru a o putea aduce pe Fina înapoi. Așadar urmau să plece doar ele două. Experiența pentru ele avea să se prezinte ca o succesiune de călătorii deși în mod practic pentru lumea în care vor ajunge nu va fi decât un popas de circa o oră. Le atrase atenția să nu se aștepte să fie întâmpinate în vreun fel, căci cei de acolo nu vor fi capabili să le perceapă prezența ca atare. Înainte de ziua hotărâtoare Miny întrebase :

– Dar presupun că voi fi capabilă să mă fac percepută de ei mai târziu.

– Da. În momentul în care eu voi reuși să-ți transmit toate cunoștințele de bază absolut necesare călătoriilor în spațiile și timpurile universului, atunci vei putea călători oriunde, în orice univers la fel ca mine.

– Dar ce rost are această capacitate ? – întrebase Fina.

– Atâta timp cât universurile acestea paralele nu se ating decât în anumite puncte, (cum ar fi spre exemplu acest munte) și atâta timp cât nu

se va putea trece dintr-un spațiu în altul decât în condițiile unei pregătiri ca cea pe care ai făcut-o și o vei face tu în continuare Miny, va fi nevoie de oameni ca noi care să asigure o anumită unitate a universului. Prin aceste călătorii se pot transmite informații în toate cele douăzeci de spații ale universului cosmic actual...

Nerăbdătoare să plece abia mai aștepta trecerea timpului :

— Abia aștept să văd cum arată muntele acesta acoperit de zăpadă, să văd cum arată locuitorii lui.

— Nu vei putea face acest lucru, căci plecând din acest spațiu, vei ajunge în celălalt în cu totul alt punct de pe planetă și deasemenea într-un timp puțin mai vechi. Pentru a ajunge pe același munte ar trebui să pleci din cel de-al zecelea spațiu al acestei planete, și dintr-un timp situat în viitor la trei sute patruzeci și opt de ani. Acest lucru nu-l va putea face decât Miny după câțiva ani de la moartea mea, căci prin dispariția mea, ea va primi ultima putere pe care i-o pot da și anume cea pe care am primit-o de la natură prin sutele de ani de antrenament. Își aminti apoi, comportarea ciudată a Finei și palma pe care a trebuit să i-o aplice în chiar momentul în chiar momentul în care trebuiau să se întoarcă. Și acum, după atâția ani, o încerca plânsul amintindu-și de durerea suferită în momentul în care constatase că se întorsese singură.

Și pe deasupra o chinuia nesiguranța că ceea ce a făcut acum a fost bine.

Dar a trebuit s-o facă. Fie măcar pentru amintirea celei mai bune prietene a ei... Cât de uluit a fost acel om !...

*

A doua zi după vizita la doctoariță, tânărul scriitor Mircea Marin fu găsit mort. Își trăsesese un glonț în tâmplă... 15.11.1991

Interferențe

Căldura insuportabilă făcea ca aerul să se ridice în valuri dense înaintea mașinii care gonia cu viteză pe panglica asfaltată pierdută în zare. Din micile boxe comentariul sportiv matinal al zilei precedente se revărsa abrupt în habitacul făcându-i pe cei doi copii să se trezească. Cel mic se ridică în genunchi pe bancheta din spate, unde stătea, și întinzându-se alene, spuse :

— Tati, mai e mult până la mare ?

- Nu mai avem decât câteva minute, Dănuț.
- Bărbatul conducea degajat, cu acea ușurință caracteristică a celor pentru care această activitate a devenit rutină.
- Stai cuminte, Dănuț. Nu e nevoie să te agiți atât.
- Lasă-l, Bogdane. Tu crezi că te-ai comportat altfel atunci când te-am luat prima oară la mare ?
- Nu știu, tati. Nu-mi amintesc. Eram prea mic.
- Să știi că tu ai fost atât de nerăbdător încât ai plâns tot drumul cerând să ajungem mai repede. Strigai într-una : “ Vleau la male ! “ și boceai : “ uaaaa... uaaaa ! ”

Dănuț, să fi având vreo cinci ani, începu să râdă nestăvilit ținându-se cu mâinile de burtă în momentul în care îl auzi pe tatăl său maimuțărindu-l pe frățiorul mai mare. Tocmai când se opri brusc constatând că îi este sete și se pregătea să-i ceară tatălui său să-i dea să bea ceva, în urma lor, un camion imens accelerează brusc lovindu-i.

Bărbatul, fără să-și piardă firea, dar înjurând, trecu fulgerător pe sensul opus, și apoi sări în afara părții carosabile , pe câmp. În acest timp camionul ieșise și el la rândul lui de pe șosea, pe partea pe care circula, strivind în drumul său câteva tufe de măceș și lăsând în urma lui brazde adânci în pământul reavăn din care iarba ieșise proaspătă pentru a începe să se usuce în arșița neobișnuită acestei perioade de sfârșit de primăvară. Copiii nici nu apucaseră să înțeleagă ce se întâmplă, că cele două mașini se și aflau oprite pe câmp de o parte și de alta a șoselei. Cei doi șoferi, coborâră rapid exprimând sentimente total diferite. Tatăl celor doi copii tocmai se pregătea să-l acopere pe celălalt cu un torent de invective, când, văzându-i figura dezolată și surprinsă, se dezumflă pur și simplu. Celălalt băgase deja mâna în buzunar scoțându-și portmoneul și îndreptându-se spre ei își cerea scuze interzis :

– Domnule, vă rog, vă rog mult să nu vă supărați ! dumnezeule ! Așa ceva nu mi s-a întâmplat de când sunt șofer. Domnule, conduc de douăzeci și cinci de ani, și nu mi s-a întâmplat... Nu pricep...Nu pricep... Doar azi de dimineață am scos-o din reparație... eu însumi am reparat-o... Nu permit să mi se facă reparațiile și întreținerile fără să verific personal fiecare reparație.

Nu înțeleg ! Dumnezeule ! Cum a fost posibil ?! Conduceam normal și...vă rog ... luați... toți banii pe care-i am la mine... vă ajung pentru reparații. De altfel nu cred că stricăciunile sunt chiar atât de grave. Nu pot în...Șoferul autocamionului tocmai trecuse strada spunând aceste vorbe, când, scrâșnetul brusc al unor frâne îi făcu pe amândoi să se întoarcă stupefiați spre locul unde se petrecuse coliziunea dintre mașinile lor, la timp

pentru a vedea un alt autoturism ieșind de pe partea carosabilă și oprind în imediata apropiere a autocamionului.

Atunci, cei patru văzură coborând de la volanul acestei ultime mașini o blondă micuță, foarte energică și vioaie, care, înjurând de toți dumnezeii alergă spre locul unde începuse să frâneze.

– Dumnezeii lor de vagabonzi ! Iar au turnat ulei pe șosea !

Bărbații, băgând mașinal mâinile în buzunare și scoțându-și batistele pentru a-și șterge transpirația, se apropiară de ea, urmați de copii. Mare le fu însă mirarea să constate că pe șosea nu era nimic de natură să fi provocat deraierea unei mașini, în afară de cadavrul unei pisici, care, însă nu prezenta nici cea mai mică urmă de strivire. În plus era tras frumos pe marginea șoselei, și după felul cum era așezat, putea trece foarte ușor neobservat de cei care treceau în viteză pe lângă el, fiind mascat de buturuga unui plop tăiat de curând.

Căldura, deși foarte puternică, lăsa să se simtă o mireasmă de apă sărată care trăda imediata apropiere a litoralului. Cei cinci, mai pierdură câteva minute stând de vorbă și cercetând șoseaua fără a ajunge la nici o concluzie valabilă pentru a putea explica ciudata comportare a vehiculelor. Ceea ce-i intriga pe toți era faptul că vehiculele nu prezentau nici o urmă de defecțiune și mai ales îi neliniști faptul că numai cei din urmă simțiseră ceva la trecerea prin acel loc.

– ... chiar și așa, nu-mi pot explica ciudata comportare a camionului !

– Sunt convins că eu nu am apăsât mai puternic pe accelerator...

– Aveți dreptate. Și eu tot la fel am simțit. Uite, chiar în acest loc, priviți : aici am început să frânez. Cred că în acest loc am accelerat...De fapt, a accelerat mașina...Dumneavoastră...tot așa...?

– Nu, domnișoară. Pur și simplu, eu nu am simțit nimic la trecerea prin acest loc, dar imediat, cred că aici, am fost izbit în spate de dumnealui.

Intrigați, cei trei se îndreptară spre autoturismul bărbatului și cercetară urmele impactului. În acest timp, cei doi copii, după ce stătuseră rezervați, câțiva pași mai încolo, se apropiară de locul unde se afla cadavrul pisicii, și impresionați de frumusețea blâniei acesteia, începură să vorbească cu glas scăzut :

– Ce frumoasă e, Bogdane, păcat că a murit ! – începu să-i mângâie sfios blana neagră.

– E rece...

Acesta, cu patru cinci ani mai mare, spuse plin de sine :

– Așa sunt morții. Reci. Și puse mâna impresionat pe blana pisicii, convins că așa trebuie să fie. Dar la atingerea firelor de păr simți un fior ciudat creat de senzația de răceală.

– O fi murit de mult ?

— Nu cred c-a murit de mult. Știi, am mai văzut pisici moarte la noi acasă dar alea erau umflate. Asta nu e. Poate că n-a murit de mult —zise el dându-și importanță.

De fapt pisicile pe care le văzuse el se rezumau la una singură, moartă cu multe zile înainte de a o vedea el. Aceasta era prima pisică moartă pe care punea mâna. Atunci nu avusese curajul să o atingă datorită stadiului de descompunere avansată a cadavrului.

Se ridică, demn ca un general care abia a câștigat cea mai mare bătălie a vieții lui și se îndreptă spre tatăl lui care stătea în continuare de vorbă cu bătrânul și cu tânăra cea blondă, lângă mașina lor. Dănuț, mai rămase circa un minut admirând blana pisicii, apoi se pregăti să plece strigat fiind de tatăl său.

Dar tocmai când se ridica de jos, observă, la o palmă de coada pisicii, în locul în care stătuse fratele său, o mică verighetă de aur. O luă, se uită câteva secunde la ea, și apoi o băgă grijuliu în buzunar.

*

Razele aurii ale lunii țeseau o pânză feerică în încăperea cuprinsă de somn.

Cei doi copii dormeau, strâns îmbrățișați, după ce, în aceeași poziție discutaseră îndelung despre cele întâmplate pe drumul până la malul mării.

Discuția lor, care alunecase încet de la pisici moarte la strigoi și stafii îi făcuse într-un târziu să fie cuprinși de fiori de frică.

Liniștea deplină, arar întreruptă de oftatul celor doi, cuprinsese casa de pe malul mării încât ți-ar fi dat iluzia că nimic nu ar mai putea interveni în tihna lor.

Din când în când se auzeau de afară strigătele tânguitoare ale vreunei păsări de noapte sau a cine știe cărei alte jivine. În liniștea aceasta, la un moment dat, către ora trei, începu să răzbată de undeva din apropiere, un sunet ciudat ca și cum cineva ar fi respirat sacadat, gâfâit... La început sunetul fu abia sesizabil mai mult ca o părere, pentru ca nu mult timp după aceea să devină din ce în ce mai puternic și mai insistent. Concomitent, din camera celor doi copii, aducând o atmosferă de căldură, începu să se degaje o lumină palidă, abia vizibilă, dar suficientă pentru a se putea vedea la ea cadranul unui ceas obișnuit. Căldura crescuse din ce în ce mai mult, până ce, la un moment dat, unul din cei doi copii, se sculă transpirat și se deplasă până la bucătărie pentru a bea o cană de apă.

Ajuns la bucătărie, Bogdan, oscilă un moment între a bea o cană de apă de la robinet și a bea un pahar de suc de la frigider. Ultima alternativă îi păru mai îmbietoare, așa că se îndreptă cu pași de somnambul spre ușa frigiderului, și după ce bău pe nerăsuflate o sticlă, plecă de la bucătărie cu pași la fel de somnoroși cum venise, și aproape că nu mai știu nimic înainte

de a se urca din nou în pat. În timp ce pe Bogdan îl cuprindea iar somnul, dinspre bucătărie, păru că începe iar să se audă acel sunet ca de respirație gâfâită. Era parcă mai puternic. Luna în drumul ei pe boltă, ajunsese chiar deasupra casei de pe plajă, luminând acoperișul ei ca pe o oglindă imensă. Sclipirile valurilor în continuă mișcare făceau ca palida lumină de pe tabla cu care era acoperită casa, să fie aproape invizibilă. În acest timp, din același motiv ca și fratele său, Dănuț, se sculă, și trăgându-și mecanic pantalonii, se îndreptă spre terasă. În momentul trezirii lui, respirația aceea misterioasă încetă brusc. Bogdan, cuprins de cine știe ce vis plăcut, nu-și simți fratele mișcându-se prin cameră. Dănuț ieși pe terasă atras de răcoarea de afară, și se îndreptă spre balustradă de unde se vedeau cel mai bine valurile luminate feeric de razele lunii. Imediat ce Dănuț ieși din cameră, aceasta fu cufundată iar într-un întuneric profund, cu atât mai profund cu cât lumina în acel moment depășise acoperișul camerei spre apus. Bogdan visa că se află pe mare, într-o barcă superbă cu motor, o șalupă ca acelea pe care le văzuse în filmele cu delfinul Flipy. Era mai mare cu câțiva ani, dar în mod ciudat, datorită acelei capacități a visului de a face ca totul să fie posibil rămăsese tot puștiul de zece ani. Era un vașnic vânător de balene și tocmai se îndrepta spre un asemenea monstru acvatic pregătindu-și harponul. Tocmai înfîgea sulița lungă de vreo doi metri în gura unui tun fixat la pupa, când un braț de caracatiță ieși din apa tulbure și strecurat peste bordul bărcii, îl atacă cuprinzându-l de gât pe la spate. Vașnicul vânător de balene surprins de atacul neașteptat, scoase cuțitul de vânătoare de la centură și în timp ce caracatița i se strecura subtil și mârșav spre piept, umedă și rece, încercă cu ultimele puteri, să taie brațul gelatinos. Cuțitul, însă, în loc să pătrundă în carnea moale, se topi absorbit de materia acesteia încât el se trezi dezarmat în fața monstrului marin.

Fără a-și pierde cumpătul, marele vânător Bogdan Neînfricatul, se apucă să tragă cu brațele sale puternice, de vâscoasa vietate, pentru a o obliga să-i dea drumul. În același timp tânărul vânător striga spre coechipierii lui spre a-i face atenți la tragedia lui. Aceștia însă, ca la comandă, dispărură toți în neant lăsându-și șeful la discreția ciocului imens al cefalopodului, care începuse deja să apară la picioarele lui. În acel moment, Bogdan își dădu seama că senzațiile pe care el le visa ca fiind cauzate de animalul marin, sunt de fapt senzații pe care el le simte aieva undeva în afara visului său. Se trezi brusc, strigând și mai avu timp să simtă pe pielea lui acea gelatină umedă care începuse deja să-l sugă, făcându-l să simtă o usturime puternică pe picior, în timp ce, chiar lângă urechea lui, în întunericul camerei, se auzea puternic și distinct o respirație gâfâită, urât mirositoare. Începu să țipe din toate puterile sub imperiul groazei, întrebându-se în același timp pe unde-o fi frățiorul său și de ce nu-l aude

nimeni. Dar strigătele sale oricum nu aveau cum să fie auzite din moment ce-n acea clipă începuse să simtă acea vâscozitate cuprinzându-i fața. Deși el era convins că strigă din toate puterile, nu răzbătea în afara camerei nici cel mai mic sunet. În același timp oricum nu ar fi avut cine să-l audă pentru că părintele său era plecat la unul din restaurantele de pe malul mării având o discuție cu un prieten întâlnit în cursul zilei. Dănuț, în bătaia brizei, observă la un moment dat o mișcare pe malul mării, la limita superioară a pătrunderii valurilor pe plajă. Întru-cât în acel moment luna fusese acoperită de nori, el nu putu distinge ce anume e acel ceva, așa că luă hotărârea să încalece balustrada terasei pentru a se apropia de acea formă mișcătoare conturată între pământ și apă. În timp ce escalada balustrada punându-și în aplicare planul, ceva alunecă din buzunarul pantalonilor și se rostogoli în iarba de lângă terasă. Nu era altceva decât verigheta găsită de cu zi pe șosea. În urma lui, pajiștea de lângă clădire fu învăluită într-o lumină plăcută, de culoare aurie, asemănătoare celei date de astrul care tocmai fusese cuprins de nori. Puștiul, fiind cu spatele, nu observă nimic urmându-și drumul spre plaja inundată de valuri. Marea neagră, parcă pentru a-și sublinia denumirea, se desfășura până la orizont cuprinsă de un întuneric cu atât mai puternic cu cât în acel moment luna era și mai adânc ascunsă de nori.

Pe măsură ce se apropia de acea formă mișcătoare, băiatul făcea pași din ce în ce mai mici, până ce ajunsese să se oprească la câțiva metri de acea formă, cuprins fiind de frică. Pe plajă, chiar în fața lui se târa prin nisipul din ce în ce mai uscat, spre cabană, un mănunchi de tentacule uriașe trăgând după ele din apa neagră corpul unei caracatițe imense. În culmea groazei, puștiul alergă strigând spre casă și sări balustrada atât de repede, încât l-ar fi invidiat cel mai bun săritor. Intră val – vârtej în cameră repezindu-se să-l trezească pe fratele său mai mare. Lângă pat însă, constată că ceva e în neregulă cu forma patului. Puse mâna pe pat cu intenția de a trage pătura de pe fratele său și simți o răceală umedă și vâscoasă în locul păturii. În acel moment înregistră și existența unui sunet ciudat în cameră – ceva ca atunci când cineva se sufocă și respiră șuierat. În pat se observa o mișcare înceată într-o lumină aurie slabă ce venea dinspre terasă. Se simțea și un miros slab de cadavru în putrefacție. Parcă cuprins de o forță necunoscută, ca și când ar fi avut aripi, puștiul dădu să fugă. Ajuns lângă ușă, ceva mai puternic decât voința sa îl făcu să întindă mâna spre întrerupătorul de pe perete pentru a aprinde lumina. Atunci, sub ochii lui măriți de groază, apăru pentru o fracțiune de secundă un tablou demn de cele mai înspăimântătoare filme de groază. Pe pat, întinsă deasupra copilului care ar fi trebuit să doarmă, acolo unde fusese pătura, era o masă vâscoasă de culoare roșie care se strânse fulgerător spre centrul patului descoperindu-l pe Bogdan și dispărând subit. În același moment încetă și respirația șuierătoare. Bogdan, într-o stare

groaznică, roșu, ca și cum ar fi fost murdar de sânge, sau cufundat în vopsea, cu ochii ieșiți din orbite, striga disperat după ajutor uitându-se spre fratele său.

Acesta, un pic mai calm, nu avu totuși curaj să se mai apropie de pat însă cu ultimele puteri o zbughi spre restaurantul din apropiere unde știa că este tatăl său de care se despărțise cu vreo trei ore mai devreme.

*

Totul nu dură decât câteva secunde. Abia avusese timp să-și dea seama că ceva se petrecuse în fața lui. Se freca încă la ochi când Gabriela, întorcându-se spre el îl întreabă pentru a doua oară :

– Ce, ai surzit ? Nu mai auzi ce-ți spun ? Ce te freci așa la ochi, parc-ai fi văzut pe dracu-n persoană !

– Poate c-am văzut... mormăi el încercând să găsească în minte ceva care să semene cu ce apucase să observe.

Fata, leneș întinsă pe pătura de plajă sub soarele nemilos, desena pe nisip litere : D – uri. Observându-i gesturile el zâmbi absent. Dinu – numele lui.

– De fapt ce m-ai întrebat adineauri ?

– Ce-ai zice de o plimbare cu barca pe mare ? Hai să închiriem o barcă și să ne ducem până la locul acela de la orizont unde se vede acel punct strălucitor.

– Care punct ?

– Acolo ! Nu vezi ? Unde se termină vârful acelu stâlp din dreapta ta.

– A... Dar acela nu-i decât un vârf de catarg. El strălucește așa în soare.

Oricum, cred că ești nebună să vrei să trag la vâsle atâta pe o vreme ca asta.

– Dinule ! – exclamă ea cu reproș.

– Bine, nu ești nebună... îți filează poate doar vreo lampă...- continuă el în șoaptă – și cu glas tare : De fapt de ce nu ne-am duce ?!

Peste o oră erau în largul mării încercând să se orienteze pentru a descoperi unde este plaja. El o elogia pe ea cu o serie de epitete laudative la adresa inspirației de zile mari în momentul când îi venise ideea de a pleca pe mare, iar ea îi reproșa că de fapt el nu ar fi avut decât să nu vină, decât să-i facă ei capul mare pentru că el e un prost și nu știe să se descurce pe mare.

– !

– Da ! Ce te uiți așa la mine ?! Ce, eu te-am pus ?

– De fapt sunt un prost ! Și cred c-ai dreptate. Că dacă aș fi avut puțin mai multă „mintă nu m-aș fi aventurat așa în larg fără a avea nici cea mai mică idee despre orientarea pe mare.

– Vezi ?!

– Ce să văd ? Acum nu mai contează decât să ne întoarcem cât mai repede, pentru că, uite, mai este o oră și se întunecă și am dat de dracu dacă ne prinde noaptea în larg. În plus începe să se și înnouzeze.

Într-un târziu, tot vâslind la întâmplare, cu puțin înainte de apusul soarelui, văzură în zare linia aurie a plajei, și porniră plini de speranțe spre ea. Nu conta că aveau să ajungă cu vreo câțiva kilometri mai la sud. Totul era să ajungă pe plajă. Lăsară barca pe jumătate trasă la mal și porniră spre nord, acolo unde credeau ei că fusese locul de plecare. Mergeau paralel cu marginea plajei, aici călcând direct în apa de mare care inunda regulat plaja, aici mergând prin nisipul ce li se lipea de picioare. La un moment dat, fata țipă sfâșietor, făcându-l pe Dinu care mergea înaintea ei să tresară violent și să se întoarcă spre ea, tocmai la timp pentru a o vedea cum dispăre în apa puțin adâncă la câțiva metri de marginea plajei. Părea trasă de o forță cu mult peste puterile unei ființe omenești. În ochii ei apucă să citească o imensă groază înainte de a nu mai vedea nimic. Se repezi spre fată și ruși ca prin minune să-i găsească mâna la mică adâncime sub suprafață, dar în momentul în care o apucă se simți tras împreună cu ea spre fund fără a reuși să o ajute în vreun fel. Nefiind un înotător prea bun, renunță cu teama de a nu-și găsi sfârșitul odată cu fata. Distrus, se târî pe plajă la mică distanță de locul nenorocirii, rămânând mult timp cu ochii pierduți spre locul unde dispăruse fata. Nu-l interesa ce fusese acea forță, nu-l interesa că ar fi putu exista posibilitatea ca în orice moment să pățească și el același lucru... nu-l mai interesa nimic.

Pur și simplu, mintea lui nu putea pricepe, nu putea primi această întâmplare. Se afla pe malul Mării Negre și ceea ce se întâmplase era imposibil.

Totuși, absența fetei era cea mai concretă dovadă ! Și abia acum, undeva, în subconștientul său începea să priceapă ceea ce văzuse în urmă cu câteva ore pe plajă... acea arătare de câteva secunde. Nu putea înțelege cum a fost posibil și simțea cum încet, încet, îl cuprinde nebunia. Fără a ști prea bine ce se întâmplă cu el, porni într-un târziu cu pași târșâiți, spre ceea ce părea a fi o localitate în zare. Trecuse de miezul nopții când ajunse la o colibă de pescari, un fel de magazie, unde aceștia își țineau uneltele. De acolo nici nu știu cum se trezi la marginea unui sat, bătând la ușa unui gospodar și cerând ca de pe altă lume să fie condus la postul de poliție. Gospodarul, bănuitor, după ce-l cercetă preț de câteva secunde, se duse spre un dulap din celălalt capăt al camerei, și luă dintr-un sertar un cuțit lung pe care-l strecură la cizmă, apoi, spunându-i să-l urmeze, porni cu pași mășurați, fără a-l pierde pe tânăr din priviri, spre centrul satului.

Plutonierul tocmai se trezise și ieșise până afară pentru a-și satisface ceva nevoi firești, când se trezi strigat de la poartă de un glas cunoscut. Înjurându-l în gând pe cel care nu-l lăsa să-și facă nevoile în mijlocul nopții, se duse să deschidă poarta celui ce-l striga. Acesta, unul din cei mai buni gospodari din sat, însoțit de un străin, un tânăr după câte-și putu da seama pe întunerice, îi ceru să-i vorbească.

Om trecut de patruzeci de ani, cu peste zece ani de stagiul în regiune, cunoscând cel puțin din auzite toate întâmplările mai ciudate ce se petrecuseră în tot acest timp de lungul și de-a latul deltei, Berindei Vasile, era socotit un foarte bun cunoscător a tot ce ar fi putu reprezenta delta în materie de delict și încălcări de legi. Născut la Mila 23 după ce făcuse școala de subofițeri de poliție la București, se întorsese în deltă în urmă cu treisprezece ani, pentru a apăra legea acolo unde dorise din totdeauna s-o facă.

Îi conduse pe cei doi în postul de poliție, și după ce ascultă povestea dezlănțată a celui tânăr, hotărî că acesta nu poate fi străin de anumite dispariții ce se petrecuseră în ultimele luni în regiune, și îl băgă direct după gratii, urmând ca dimineață la prima oră să raporteze la centru și să-l trimită pentru cercetări superiorilor săi. Apoi îi dădu liber gospodarului și se duse liniștit să-și continue somnul. Dimineață, când intră în postul de poliție, rămase stupefiat. Pe o porțiune de circa un metru pătrat, gratiile erau topite, ușa la fel, părea a fi arsă, deși nu prezenta urme de scrum, părând a fi vorba mai degrabă de o arsură chimică, iar deținutul nu era nicăieri.

*

- Ce spune doctorul ?
- Deocamdată, nu se poate pronunța. Spune c-ar fi ceva asemănător unor arsuri dar nu poate stabili cu certitudine ce anume a putu provoca așa ceva

E groaznic, Stelule ! Îți poți tu da seama ? Când am plecat de acasă, nevastă-mea mi-a spus că îi este teamă. Știi, e prima dată când plec cu copii fără a o lua și pe ea. Acum ce-i voi spune ? În plus nici nu pot pricepe ce anume s-a întâmplat. Dănuț e prea mic pentru a-mi povesti cu exactitate ce a fost în casă după plecarea mea. În afară de asta, a fost atât de impresionat încât, și acum după atâtea ore tremură și izbucnește în plâns de câte ori încerc să-l fac să vorbească.

Stelu era profund impresionat. După atâtea ani îi era dat să se reîntâlnească cu fostul său coleg de bancă, cel mai bun prieten din toată copilăria, și tocmai într-o astfel de zi se întâmplă o asemenea tragedie. Cum oare ar fi putut să-l ajute ? Cum să facă să dispară această umbră din sufletul prietenului său ?

Hotărî să-și bage puțin nasul în cele întâmplare. Nu-i spusese prietenului său din copilărie că în urmă cu câți va ani făcuse parte din corpul de detectivi particulari de la ei din oraș, corp unde fusese mult timp considerat printre cei mai buni. Acum renunțase la această îndeletnicire. Era căsătorit, avea copii și de aceea înțelegea perfect ce anume simțea prietenul său. Se întâlniseră chiar în acea seară la marginea satului de pescari unde el venea de câțiva ani cu regularitate să-și petreacă concediul. Uitându-se la copilul care adormise pe marginea patului din camera unde se aflau, îl cuprinse o tristețe inexplicabilă la unu ca el, care fusese obișnuit ani de zile să facă față la tot felul de întâmplări neobișnuite.

– Sărăcuțul. Uite ce agitat doarme. Marine, când se va trezi am să încerc să stau și eu de vorbă cu el. Îmi dai voie ?

– Firește, deși nu cred că vei mai putea scoate ceva de la el.

– Să știi că e ceva ce nu ți-am spus până acum. Până acum trei ani când m-am căsătorit am fost detectiv. Sunt obișnuit să scot amănunte utile de acolo de unde nici nu ai crede.

– Interesant ce-mi spui – spuse tatăl copiilor privindu-și absent fiul cum doarme – n-ai decât să stai de vorbă cu el.

Dimineață, după câteva ore timp în care stătuse închis în bibliotecă cu Dănuț, Stelu ieși. În ochi îi lucea o nuanță de triumf.

– Ei. Ai scos ceva de la el ?

– Da. Dar dă-mi voie să nu-ți povestesc acum. Ceea ce mi-a povestit fiul tău e atât de greu de crezut încât dacă nu ar fi starea de spirit în care mi-a vorbit, și dacă nu mi-ar fi arătat cu o siguranță rar întâlnită la vârsta lui ceva, nu aș fi putut crede. Te sfătuiesc deasemenea să nu-l întrebi nici tu nimic până când nu-ți voi povesti eu.

– Bine, îți promit... Bine, bine, Mustăciosule... – se pomeni spunându-i.

Stelu zâmbi, simțindu-se din nou foarte apropiat de prietenul său, singurul căruia îi permisesese atunci, în liceu să-l numească “ Mustăciosul “. fusese primul care începuse să se bărbiească, cu mult înainte de terminarea anului doi de liceu. Își mângâie satisfăcut mustața impunătoare și zâmbi călduros tatălui celor doi copii. Își strânseseră mâna și se despărțiră. În ușa, însă Stelu se hotărî să privească puțin prin casă.

– Da. Privește, fă-ți meseria. Până atunci eu cred c-am să frig niște carne și te invit la masă. Cred că nu am mâncat de aproape o zi. Și cu băutura pe care am consumat-o aseară... Nu ți-e foame ?

– Ba da, îți mulțumesc .

– Stelu tocmai cerceta resturile păturii cu care fusese învelit Bogdan când un fluierat de surprindere, destul de puternic, îl făcu să se îndrepte

grăbit spre bucătărie, unde prietenul său, rămăsese perplex în fața ușii deschise a frigiderului.

– Formidabil !

– Ce-i ?

– Nu !... Cheamă-l pe rog pe Dănuț.

Când acesta sosi :

– Dănuț, spune-mi, ai umblat tu în frigider după ce eu am plecat să vorbesc cu nenea Stelu ?

– Nu, tată.

– Dar Bogdan s-a mai trezit după ce am plecat eu ?

– Da. Când m-am culcat eu. Da' n-a venit la bucătărie. Am adormit amândoi după ce mi-a povestit despre pisici.

– Ce pisici ?

Dănuț, în loc să-i răspundă tatălui său, privi întrebător spre prietenul acestuia.

– Am să-ți spun eu. Nu-l mai reține. Nu știe nimic copilul.

– Ce-i cu pisicile alea ?

– Mi-a povestit că la ora când noi doi ne întâlneam în restaurant, ei s-au distrat povestindu-și despre pisici moarte până i-a luat somnul. Dar ce s-a întâmplat ?

– A dispărut pachetul de carne pe care-l băgasem în congelator. Era...

– L-or fi consumat copiii... I-or fi dat vreunui câine...

– Nu cred. Era prea târziu... Și apoi, era foarte mare și oricum având în vedere cele întâmplate nu crezi că ne-ar fi spus ?...

– Da. Ceea ce spui e logic. Dă-mi voie să mă uit puțin...

– Poftim.

– Cercetând frigiderul, fostul detectiv întrebă :

– Carnea a fost introdusă într-o pungă de plastic, presupun ?

– Da.

– Uite-o ! – și-i arată un ghemotoc minuscul de plastic topit.

– Fluierară amândoi a surpriză.

*

– Hei, Dănuț, ți-ai găsit inelul ?

– Nu, nene.

– Ce mai face tatăl tău ? Când mergeți la spital la Bogdan ?

– Măine.

– Pot să merg și eu cu voi ? Mă luați ?

– Da.

– Bine. Atunci voi veni.

– Te așteptăm, nene.

Copilul continuă să se joace pe plajă în timp ce fostul detectiv, își continuă drumul spre casa de la marginea satului, unde locuia. Pe drum se întâlnește cu un localnic și se oprește să stea de vorbă cu acesta. După câteva minute de discuție își ia grăbit adio și pleacă spre postul de poliție, unde stătu de vorbă îndelung cu plutonierul. După câteva minute de la plecarea de aici se răzgândește și se întoarce, pentru a cere să fie lăsat să vadă locul unde fusese închis tânărul în noaptea precedentă. Extrem de surprins de ceea ce vedea, începu să-și noteze ceva într-un carnet, când, observă, lângă grădiile de fier, chiar între acestea și perete, o verighetă superbă. Se aplecă și o luă cercetând-o atent.

– Această verighetă este cumva a dumneavoastră ?

– Nu.

– Înseamnă că-i a prietenului meu. Și cu cel mai natural aer cu putință, băgă verigheta în buzunar, fără a-i mai da timp polițistului să-și dea seama că ceva e în neregulă. Plecă apoi, grăbit: “ Cam prost polițaiul... oare chiar nu și-a dat seama că de fapt am găsit-o la el în birou ? “ – și-și continuă gândul – “ De fapt ar mai fi trebuit să-l întreb dacă a mai fost cineva în acest arest în ultimul timp. Aș fi avut cel puțin mai multă siguranță. Oricum cred că verigheta a pierdut-o tânărul. Cea pe care pretindea că-a pierdut-o în mare o fi fost nevastă-sa. Așa s-ar explica mai ușor starea lui de deprimare în momentul în care s-a prezentat la post. De fapt... Multe sunt căile Domnului ! ” – își încheie gândurile luând-o ușurel pe drumul de țară, de pe malul Dunării spre casa unde era cazat. Nu avea însă să apuce să se odihnească, căci în curte, fiul gospodarului, Gigel, tocmai îi povestea tatălui său despre un om pe care-l văzuse pe un canal din apropiere :

– ...părea mort. Ce facem ? Să mă duc să-l anunț pe dom' plutonier ?

– Despre ce-i vorba ? - interveni fostul detectiv.

– Despre un om pe care...

Nu mult după aceea puteau fi văzuți amândoi în barca gospodarului, vâslind cu rândul, în forță, pentru a ajunge mai repede la locul unde Gigel spunea că-l găsisese pe cel “ mort “

*

– De fapt, ce-u văzut băieții mei ?

– Nu știu prea bine. Ceea ce a văzut Dănuț, s-ar putea asemui cu o caracatiță.

– Cel puțin când l-am întrebat și-a amintit că era ca cel pe care l-a filmat cu delfinul Fliper. Atunci mi-a venit ideea să-i arăt un atlas zoologic. S-a oprit fără nici o ezitare la cea specie de sepie care seamănă cu cele uriașe cu care se hrănesc cașaloții.

– Bine, dar așa ceva în Marea Neagră...

– Știu. Tocmai de aceea nu am vrut să-ți spun imediat.

– Și...

– Bogdan, când și-a revenit, mi-a mai spus că el tocmai se lupta în vis cu o asemenea caracatiță când s-a trezit atacat cu adevărat. Ceea ce-i mai curios, e că ceea ce a văzut mai apoi Dănuț ca atacându-l pe fratele său n-a fost o caracatiță ci după câte mi-a explicat el în cele din urmă cu mari ezitări și după îndelungi îndemnuri, , era o masă informă de “ carne “ – exact așa s-a exprimat – care îl învăluisese în totalitate...

– Extraordinar !... Oare... carnea... E de neconceput !...

– Din frigider ?... Să știi că deși pare neverosimil, nebunesc de neverosimil, la asta m-am gândit și eu...

– Nu ! E imposibil ! Așa ceva nu poate fi adevărat ! Ce, dracu, am înnebunit cu toții ?! Credem poveștile unor copii ?... Și ce-ai mai aflat ? Că te știu eu. Ai mai aflat tu ceva, de te-ai hotărât să-mi spui...

– Da. A doua zi, de fapt în dimineața de după întâmplarea cu copii tăi, a fost adus la postul de poliție un tânăr care povestea că i-a dispărut prietena trasă de un monstru marin în adâncuri. Șeful de post, sceptic, l-a băgat la arest pentru a-l cerceta a doua zi, dar atunci dispăruse. Gratiile și ușa păreau topite. Am avut însă norocul să dau de acest tânăr, pe malul lacului Ceamurlia . Era încă leșinat când am ajuns eu la el, în aceeași dimineață. E foarte interesant ceea ce mi-a povestit el.

– Ce ?

– În cursul acelei zile în care noi ne întorceam de la spital, și eu îl ascultam pe Dănuț povestind, el, fiind cu prietena pe plajă, a văzut pentru câteva secunde, ieșind din mare, chiar în spatele prietenei lui, un... dinozaur...

Înțelegi ? Un dinozaur ! Cel puțin așa ar putea fi numită ființa pe care mi-a descris-o el. Cu câțva timp înainte ca acesta să dispară, ei bine, deci cu câteva fracțiuni de secundă înaintea dispariției creaturii aceleia imense, antediluvienă, prin ea repet – sublinierea e a lui – prin ea, ca și cum ar fi fost făcută din fum, a trecut un avion. Un avion ultramodern. Tot ce mi-a povestit el însă se petrecea mult sub nivelul mării, undeva, între nisip și mare dar fără a fi pe cer. Așa mi-a povestit el. Prietenul său îl privea prost. Cu un asemenea mister nu ar fi visat că se va întâlni vreodată în viață.

– Ce-i mai interesant e că în timp ce încerca să o salveze pe prietena lui de sub apă, a văzut că de fapt era trasă de un cavaler ca aceia din secolul XIV – XV, care o apucase de mijloc și o ducea călare.

– Cum ?! sub apă ?!!

– Nu. Nu, sub apă... de fapt... sub apă, dar...înțelegi ?...Era dusă ca într-o altă lume ce se găsea sub apă, dar acolo nu era apă... cam asta a vrut el să mă facă să înțeleg. Și undeva, în fundal se vedea și acel dinozaur...

— Extraordinar !
— Aceste întâmplări, ale copiilor tăi și ale tânărului care și-a pierdut prietena, au însă, ceva comun. Asta.

— Ce-i asta ?

— verighetă.

— verighetă ?

— Exact !

— Ia s-o văd și eu - se trezi el spunând ca-n copilărie.

— Ia-o și cerceteaz-o. Nu pare a avea ceva ciudat...

— E de aur...

— Și totuși nu e !

— De unde știi ? Pare totuși...

— Am un prieten chimist în cercetare. Se ocupă cu tot ce poate fi metal pe planeta asta. Mi-a spus că, deși pare a fi aur, este ceva, ce el, personal până azi nu a mai întâlnit. A fost atât de surprins când a văzut-o încât a insistat să i-o dau pentru a o cerceta mai amănunțit într-un laborator internațional. I-am promis că i-o voi da poimăine. Până atunci vreau să mă mai vântur cu ea prin aceste locuri.

— Ce-i cu verigheta asta ?

— A găsit-o Dănuț acolo unde ați fost loviți de acel camion. Apoi se pare c-a pierdut-o pe plajă, a doua zi de dimineață, unde a fost găsită de tânărul care și-a pierdut prietena.

— E nemaipomenit ceea ce mi-ai povestit ! Cred că ne-ar prinde bine o masă la restaurantul de pe plajă ! Ce zici ? Și în plus aș dori să-mi mai explici câteva lucruri care-mi sunt încă neclare. De pildă cum...

În timp ce fostul detectiv își puna verigheta pe deget, condus spre restaurant de prietenul său din copilărie, soarele apunea deasupra imensității Mării Negre pentru a face loc unei luni pline, superbe. În momentul în care cei doi intrau în restaurant, doi îndrăgostiți priveau fascinați astrul nopții. El îi spunea :

— Știi, draga mea, dacă luna ar fi de aur și aș putea ajunge la ea, ți-aș dăru-i-o.

— Ea, mică și blondă :

— N-am nevoie dragule, decât de dragostea ta...

Cei doi prieteni zâmbiră simultan ca la comandă. Își amintiseră zilele tinereții lor când sărutaseră prima dată o fată sub clar de lună.

*

După vreo două ore, cei doi prieteni, puțin abțiguiți, ieșeau din restaurant pe o plajă luminată ca-n plină zi de o superbă lună. Mergeau tăcuți. Nu că nu ar mai fi avut ce-și spune, dar atmosfera prea îndemna la

visare, ca să merite a fi tulburată fie și de niște bărbați trecuți de tinerețe și cu chef, după câteva pahare în plus.

– Lună plină. Ultima zi de lună plină. Știi că atunci când a pățit-o Bogdan era prima zi de lună plină ? Parcă a trecut o veșnicie de atunci.

– Te mai preocupă astronomia ?

– Mai puțin. A rămas totuși pasiunea tinereții mele. Ce mă bucură însă e că Bogdan îmi calcă pe urme. E de pe acum pasionat. Mă întreabă adesea despre soare, lună, stele...

Continuă să meargă alături tăcuți încă o bucată de vreme. La un moment dat, tatăl celor doi copii își văzu prietenul care mergea înainte pe plajă, grăbind pasul în timp ce exclama.

– Extraordinar ! Asta trebuie să fie ! Trebuie să văd mai de aproape !

Începuse să meargă grăbit spre un mic cap. Ajuns la marginea lui, pe malul apei, în loc să se oprească, continuă să înainteze în apă, până când, la început valurile îi ajunseră la genunchi, apoi la mijloc. În acel moment se opri câteva secunde. Cel din urma lui văzu uimit și îngrozit în același timp cum de la degetul lui, de acolo unde era verigheta, se naște jur împrejur o lumină difuză, aurie. Îngrozit, din ce în ce mai îngrozit, începu să-l strige :

– Stelule ! Stelule ! Prietene, ce faci ?! Unde te duci ?! Stelule ! Stelule !!...

Continuă să-l strige până când acesta, urmându-și drumul foarte liniștit dispăru complet în mare.

Târgoviște 1.03.1992

Rătăcire

Nu are importanță unde s-au petrecut cele ce le voi relata în continuare, important este numai faptul că ele au avut loc undeva pe această planetă atât de binevoitoare cu noi toți acei care ne dorim a-i fi mândri locuitori și iubitori protectori...

Nu are de asemenea importanță cine e cel care a fost implicat direct în aceste evenimente, deci nu voi face un abuz deosebit punându-mă în punându-mă în rolul personajului principal (aceasta firește – pentru o mai ușoară lectură a textului).

Deci, cine sunt eu ? O persoană oarecare, cu studii medii, nici măcar strălucite, dar cu o deosebită dragoste pentru natura acestui pământ pe care m-am născut.

De mici, noi, cei câțiva copii de pe lângă ferma de pe vârful măgurii eram însoțitorii fideli ai slujnicilor de aici în peregrinările lor după fructe de pădure pentru pregătirea diverselor delicatese ce se serveau în anumite ocazii la conac.

Pe atunci eram un țănc numai bun de trimis să-și petreacă timpul pe sub fustele mă-si. Dar vedeți dumneavoastră, eu începusem deja să-mi manifest personalitatea aceea egoistă care mai târziu avea să mă arunce în vârtejul evenimentelor pe care am de gând să vi le înfățișez. Poate că ceea ce avea să mi se întâmple la împlinirea vârstei de douăzeci și unu de ani își are rădăcinile în viața dusă de mine la acel conac din mirifica vale. Nu pot spune însă acest lucru cu certitudine, de aceea permiteți-mi să vă înfățișez câteva episoade ale vieții mele de copil , rămânând să judecați dumneavoastră în ce măsură am sau nu dreptate.

După cum am spus, eram foarte des întâlnit printre copiii care le însoțeau pe slujnicele de la conac, prin pădure. Și cine nu știe cum sunt slujnicele din totdeauna și de pretutindeni !...

Plimbările acelea lungi te făceau în scurt timp să te familiarizezi cu pădurea într-atât încât nu mai dădeai atenție decât faptelor ieșite din comun ce se petreceau sub poala ei. Acest lucru făcea ca discuțiile să alunece ușor – ușor pe panta poveștilor despre întâmplări petrecute în pădure. Și cum eram la vârsta poveștilor pe care le ascultam fără a avea discernământul necesar pentru a tria adevărul de ficțiune, ajunsesem să cred cele mai imposibile fantasmagorii despre blânda și frumoasa pădure a regiunii mele natale. Este deci, de la sine înțeles că am făcut cunoștință cu pădurea mai mult din povești decât din experiență proprie.

Îmi amintesc că mă impresionau grozav poveștile despre spiriduși și duhuri ce și-ar fi avut sălașul în inima pădurii, care după miezul nopții ar fi ieșit din pământ sau din scorburi pentru a face bine oamenilor nevoiași sau din contră, pentru a aduce nenorociri. Inima pădurii... Dădeam acestor două cuvinte un sens special. Poate și unde, la insistentele mele întrebări, nimeni nu-mi spusese vreodată unde se află de fapt această inimă.

Vă puteți deci închipui că urmare a acestor povești cu care am fost îndopat vreme de câțiva ani, ajunsesem grozav de superstițios, lucru care mă făcea să nu calc nici mort prin pădure după lăsarea serii. Ca atare ajunsesem a fi considerat un copil fricos și datorită acestui lucru începusem să am probleme cu părinții și cu colegii de joacă. În realitate nu cred că s-ar fi putut găsi vreun martor al unei ocazii în care să nu fi avut curajul să angajeze o luptă cu cineva fie chiar mai mare ca mine.

Ca urmare a acestui fel de a gândi am ajuns ca în perioada în care aveam să împlinesc șase ani să pun foc pădurii imense de la nord de conac. Iată cum s-au petrecut lucrurile : surioara mea mai mică se îmbolnăvise, și cum tata care lucra la conac nu venea acasă decât de două ori pe săptămână, iar la fermă nu era bineînțeles nici un medic, mama m-a trimis până în oraș :

Bil, dragul mamei, du-te neapărat până la oraș să-l aduci pe domnul doctor. Știi că ești un băiat descurcăreț și curajos și te vei descurca. Spune-i domnului Jo că Fany are dureri groaznice de burtă și face sânge. Să vină urgent până aici. Ia bicicleta cea mică. Cu ea, numai bine, până pe înserat te și întorci.

Dacă nu-l găsești lasă-i vorbă...sau nu ! Mai bine dă-i slujnice dumnealui biletul acesta.

În timp ce mama scria biletul eu mă îmbrăcam la foc automat. Mă durea și pe mine grozav suferința surioarei mele. Mi-amintesc că-mi dăduseră lacrimile și plângeam înăbușit cu sughituri.

– Bily, dragul mamei, ce faci, plângi ?

Eu mă grăbeam disperat să încălesc pe bicicletă și să plec mai repede pentru ca mama să nu mă mai vadă plângând. Mândria din mine nu-mi permitea să mă las văzut în această situație degradantă.

Pedalând drăcește am reușit să ajung în oraș cu mult înainte de lăsarea serii, fapt ce mi-a permis să gândesc că voi ajunge acasă înainte de a mă prinde întunericul. Dar nu avea să fie așa. Domnul doctor nu era acasă, fiind dus la un pacient. L-am așteptat vreo oră, după care, văzând că se apropie seara, i-am lăsat biletul conform instrucțiunilor mamei și m-am grăbit să pedalez spre casă. Pe drum, gândul că surioara mea se simte foarte rău și că – cine știe ? – ar putea chiar să moară până la sosirea doctorului, mă cuprinsese atât de profund încât am uitat că mă poate prinde noaptea pe drum și am încetinit fără să-mi dau seama, ritmul pedalării. Slavă Domnului ! – eram un foarte bun biciclist pentru vârsta mea. Numai că pe întunericul ce se lăsa și cu vântul care îmi aducea în față tot praful cărării, nu am observat un trunchi căzut de-a curmezișul drumului, o uscătură ruptă de vântul care sufla din ce în ce mai tare. M-am oprit brusc făcând o tumbă de toată frumusețea, tocmai de cealaltă parte a uscăturii.

În primul moment nici nu am realizat ce mi se întâmplase. Apoi, când mi-am revenit din șocul căzăturii, cu dureri crâncene în umărul drept și schiopătând, m-am deplasat ușurel spre vehiculul care rămăsese răsturnat pe cărare. Cadrul bicicletei era rupt, așa că nu aveam decât să o iau în spate și să merg pe jos mai departe. Ori înțelegeți că pentru vârsta mea de atunci acest lucru nu era un lucru ușor. Mergând schiopătând pe cărarea care se distingea din ce în ce mai greu în întunericul ce se lăsase am fost cuprins treptat de teama aceea animalică care mă invadea de fiecare dată când rămâneam singur în pădure după lăsarea întunericului. În plus, alimentată de amintirea tuturor poveștilor băbești în carte atunci credeam orbește, teama făcu ca treptat să mă cuprindă un asemenea tremurat, încât în scurt timp nu mai putui să îmi continui drumul. În plus, odată cu trecerea

timpului, bicicleta, pe care o duceam pe umărul sănătos devenea din ce în ce mai grea făcându-mă ca după o bucată de timp să renunț la a o mai căra.

Am făcut deci câțiva pași spre dreapta cărării și cu groaza în suflet m-am apropiat de primul tufiș de dimensiuni capabile a ascunde bicicleta mea măcar până a doua zi când m-aș fi întors să o recuperez. Continuându-mi drumul fără povară atenția nu-mi mai era atrasă atât de mult de suferințele căzăturii așa că am început să percep toate acele zgomote tainice care sunt de fapt semnele vieții nocturne ale oricărei păduri. Nu auzisem până atunci o cucuvea decât în apropierea locuințelor omenești, așa că mare-mi fu uimirea și spaima auzind la un moment dat, în imediata mea apropiere strigătul atât de cunoscut și rău prevestitor. Începui prosteste să mă întreb a cui moarte o prevestea acel strigăt lugubru. Dar în același timp observai că ceva mișcă nelămurit în preajm mea. Acea mișcare cred că m-a speriat mult mai tare decât strigătul păsării de noapte. Tot ce era atunci ființa mea se încordă într-o așteptare apăsătoare care dură poate mai multe minute decât îmi trebuiseră mie ca să ajung acolo de la intrarea în pădure... Așa am ajuns ca în scurt timp să tremur mai rău decât o frunză bătută de vânt. Tremuram în așa hal încât nu mai eram în stare să-mi coordonez mișcărilor. Îmi imaginam tot felul de demoni necunoscuți și cu atât mai periculoși care ar fi ieșit din tenebre să mă sfășie... În această stare am auzit deodată un strigăt... Era un strigăt ascuțit și prelung care-mi pătrunse până-n măruntaie. Un strigăt de femeie Era atât de înalt sunetul său încât nu cred că aș fi putut să-mi dau seama dacă este departe sau în apropiere.... Tot ce știu este că el m-a aruncat deodată într-o stare ciudată. Deși groaza continua parcă să trăiască în mine la fel de puternică, m-am trezit deodată din starea aceea de animalică inactivitate și ridicându-mă m-am lansat spre direcția de unde crezusem eu că se auzise strigătul acela. Cred că au trecut astfel cinci-zece minute până când strigătul s-a repetat. Asta m-a determinat să fac un salt cu ultimele puteri și cu inima imensă cât un munte apăsându-mi coșul pieptului... Când am reușit să mă redresez din acea mișcare bruscă, m-am uitat cu teamă spre locul unde fusesem cu o fracțiune de secundă mai devreme. Acolo însă nu era nimic, decât o vagă umbră străvezie de culoare albă...

- Deținut 332 la vorbitor !
- Asta-i băieți !...Continuăm după ce mă întorc.
- Cine te vizitează ?
- Nu știu prea bine...
- Cum așa ?!
- E mereu altcineva dar are totdeauna același glas și se poartă ca și cum ar fi aceeași persoană...

În urma lui cei trei bărbați, oameni trecuți prin multe, ucigași și bandiți renumiți, se pomeniră că-și fac la unison semnul crucii.

– Deținut, ești un tip interesant ! Ni se comunică prin dosarul dumitale că nu ai mai primit vizite de cinci ani, că ești un tip foarte periculos și dumneata te așezi din prima zi la povești cu camarazii de celulă și primești vizite. Știi cine te vizitează ?

– Nu știu. Nu știu niciodată...

– Mama dumitale.

– Mama?... Imposibil ! “ a murit înainte de a fi eu arestat ! “

– Pari puțin mirat.

– Sunt.

– De ce ? Nu crezi că te-ar putea vizita mama dumitale ? Măcar odată la cinci ani !?

– !

– Fii liniștit. Regulamentul nu permite decât rudelor să vă viziteze. Ne-am informat. Este chiar mama dumitale.

– Poate...

„Ciudat se comportă omul acesta ! Ceva nu-i în regulă ! Ia să-l supraveghez eu mai atent...”

– Deținut, sper că nu ai nimic împotriva dacă te voi însoți până la vorbitor. Știi...dosarul dumitale ne avertizează să te supraveghem în mod deosebit.

– Și dacă aș avea, v-ați lipsi de această măsură ?

– Nu, dar nu ți-am mai da voie să te prezinți la vorbitor niciodată de acum înainte.

– E-n regulă.

Ușa masivă de gratii se deschise înaintea lor și-i lăsară să pătrundă în camera cu un perete zăbreliț. Erau numai ei doi. Nu era zi de vizite. Pe cealaltă parte a zăbrelelor, o femeie micuță, îmbrăcată demodat, cam de cincizeci de ani, cu părul complet alb și fața puternic ridată, îi privea cu curiozitate.

– E totuși mama ! – șopti deținutul.

Stânjenit, gardianul se retrase trei patru pași mai în spate, lăsându-i singuri. În acea cameră era un loc de unde se putea auzi orice șoaptă pe toată lungimea peretelui zăbreliț. Acolo stătu gardianul în cele zece minute cât dură convorbirea celor doi. Locul avea însă un dezavantaj. De acolo nu se putea vedea ce fac cei aflați față în față. Se putea oricum urmări înregistrarea făcută de camerele de luat vederi. Din toată conversația celor doi gardianul nu fu impresionat decât de o singură frază : „Spune-i să mă lase în pace !“ șoptit imperativ de noul lor deținut. După plecarea femeii :

– Ce-ați vorbit ?

Nu avea rost să mintă. Bănuia oricum că toate vorbele lui și ale ei au fost auzite, că li s-a pândit orice mișcare. Spuse adevărul. Înșiră toate banalitățile cu informarea despre starea familiei, a surorii lui, a tatălui lui și a celorlalte rude și prieteni. Mulțumit, gardianul îl conduse în celulă. Era totuși o vagă bănuială că ceva nu-i în regulă cu noul deținut. Era gardian de peste douăzeci de ani în cele mai vestite închisori din țară și nu i se întâmplase până atunci să simtă atât de pregnant această stare de neliniște. Flerul său îi striga imperios să fie atent. Plecă cât putu de repede să vizioneze înregistrarea întrevederii dintre cei doi. Ajunse la camera de gardă, luă copia dosarului noului deținut și se grăbi spre camera magnetoscoapelor. Aici reciti dosarul : “ ... crimă cu premeditare făptuită extrem de violent. Victima, ciopârțită cu un cuțit de bucătărie, și-a pierdut viața în chinuri groaznice ca urmare a pierderii de sânge prin cele nu mai puțin de două sute de tăieturi superficiale repartizate metodic pe toată suprafața corpului. Numele victimei : Jeanne Simon. Vârsta : 27 de ani. – verișoara deținutului. Locul crimei : Pădurea conacului „Renard “

Deținutul : Philip Desire. Data nașterii : 7 iulie 1985. Locul nașterii : Conacul „Renard “ Arestat în iulie 2007.

Caracter foarte instabil. În general închis, neîncrezător, predispus la ieșiri brutale. Extrem de tăcut (a stat închis cu cinci deținuți timp de un an fără să vorbească măcar odată). Evadat de trei ori în chip misterios și prins în împrejurări și mai misterioase. Detenție îndeplinită în zece unități penitenciare printre care vestita „L-ile de solitudine“. Evadat de acolo, după prindere se constată o îmbunătățire vădită a caracterului . de atunci e un deținut destul de docil. Continuăm însă a-l considera extrem de periculos. Încă de la arestare și până în prezent, la orice interogatoriu a afirmat că s-a născut în 1882 în pe data de 3 mai într-un sat din Marea Britanie. Curios e faptul că satul respectiv a existat într-adevăr până în data de 3 mai 1904, când a fost complet distrus de un incendiu de proporții ce a cuprins pădurile din jur. Urma o înșiruire de relatări ce aveau ca obiect fiecare din cele trei evadări, fiecare constituindu-se în trei dosare separate, cu declarații din partea gardienilor , a diferitelor alte persoane, a deținutului și o serie de alte acte mai mult sau mai puțin importante.

„Curios lucru ! Omul acesta e cineva... cineva foarte ciudat... E un mister în viața acestui om. Dar care !? “

Spunându-și aceste lucruri gardianul se pregătea să vizioneze înregistrarea întrevederii celor doi. Introduse caseta și după ce o derulă de la cap îi dădu drumul.

Pe ecranul color apăru doar încăperea goală. Era normal. El dăduse drumul sistemului de înregistrare cu mult timp înainte de a fi introdusă mama deținutului. Socoti în gând cam cât timp trecuse din momentul în care

el dăduse ordin să fie introdusă și apoi plecase să-l aducă pe deținut și apoi derulă caseta înainte. Spre surprinderea lui însă, pe ecran nu apărură în continuare nimic. În sfârșit, după vreo cinci minute apărură el împreună cu deținutul. auzi până la amănunt tot ce-și vorbiseră ei în momentul intrării și deasemenea camera nu scăpase nici un gest de-al lor. Apoi urmă surpriza. Deținutul se duse la locul unde stătuse de vorbă cu mama sa. Dar în continuare aceasta nu apărea în cadru.

Acest lucru îl uimi peste măsură și îl făcu să-și amintească de neîncrederea cu care deținutul primise vestea vizitei mamei lui. Simți cum începe să-l doară capul și nu mai pricepe nimic. Se repezi spre telefon să-și cheme șeful. În ultimul moment însă, se răzgândi. Se apucă calm să mai răsfoiască cu mare atenție dosarul deținutului.

Cu mișcări mecanice se îndreptă către dulapul de medicamente își luă de acolo o tabletă antinevralgică și fără apă o înghiți continuând să studieze dosarul. De data aceasta nu-i scăpă nici un amănunt.

Într-una din cele trei relatări dădu peste o declarație a deținutului din care reieșea că mama sa murise într-un incendiu care distrusese satul său natal din Anglia.

Ceva i se părea a fi putred în povestea asta. Mai ales că deținutul continua să-și mențină declarațiile acelea ciudate precum că s-ar fi născut undeva în Marea Britanie în urmă cu peste un secol.

Cu tot calmantul luat cu câteva momente mai devreme, simțea din ce în ce mai mult că faptele îl depășesc și îl ia amețea.

Se îndreptă din nou spre telefon dar și de data aceasta renunță în ultimul moment.

S-ar fi putut spune că tot ce i se întâmpla îl făcea să-și piardă conștiința profesională care făcuse din el cel mai temut gardian, căruia nu i scăpa nimic neraportat șefilor din ce se întâmpla în închisoare. Dar nu aceasta era cauza pentru care reacționa el în acest fel. Ceva îl făcea să creadă că povestea pe care o bănuia el era mult prea incredibilă și nu ar fi fost luată în serios de către superiori.

Renunță deci la ași anunța șefii și se hotărî să se ducă să tragă cu urechea la ceea ce povestea deținutul.

Acesta era însă de nerecunoscut. Retras într-un colț al celulei, făcând abstracție de privirile ciudate cu care îl gratulau ceilalți, stătea așezat pe vine cu capul în mâini și părea puternic adâncit în gânduri.

Îi trebuiră gardianului mari rezerve de răbdare până la al vedea făcând prima mișcare.

- La dracu cu toate !
- Ce-i camarade, ți-ai revenit? Pare că te-a afectat mult vizita de azi !
- Da. Am revăzut-o pe mama.

- E atât de multă vreme de când n-ai mai văzut-o ?
- Foarte...
- De când...dacă nu sunt indiscret ?
- De când a murit. Din 1902. Din vara lui 1902, în iulie...
- Imposibil !
- Cum adică ? Ce vrei să spui ?
- Că nu se poate ! Dumneata nu ai mai mult de treizeci de ani. Dacă mama dumitale ar fi murit în anul în care afirmi, ar fi trebuit să ai vreo o sută și cincizeci de ani...
- Da. Știu. Dar din păcate... sau din fericire, – cine mai știe ? – este totuși adevărat.
- Bine, dar...
- Dar când am început să vă povestesc mai devreme de ce am ajuns la pușcărie, nu v-am spus decât că nu știu prea bine de ce.
- Da. Și noi ne-am oferit să te ajutăm să afli...
- Da. V-ați oferit. Dar eu atunci am uitat să vă spun când m-am născut. M-am născut în 1882 în Marea Britanie. Știu că acum suntem în secolul douăzeci și unu. Mi-a trebuit timp să pot crede acest lucru. Dar de vreme ce toți cei din jur mi-o tot spun de-o bună bucată de vreme, am ajuns s-o cred. Ce nu pot înțelege e tocmai ceea ce speram să mă ajutați voi să aflu.
- Ce ?
- Sunt mai multe lucruri...
- Atunci, continuă povestea...
- Dar nu-mi amintesc prea bine unde rămăsesem. Am povestit aceste lucruri de atâtea ori încât nu mai știu unde rămân când sunt întrerupt.
- Acolo unde, copil fiind, te întorceai de la doctor și ai auzit țipete de femeie în pădure.
- Da. Atunci aveam, cred, vreo șase, șapte ani. Am auzit țipetele și m-am repezit să văd cine țipă în ciuda fricii de moarte ce mă stăpânea în acele momente. Nu am văzut însă decât o umbră vagă. Era caprin ceață. Dar am putut totuși silueta unei femei. Cum aceasta făcea niște gesturi ciudate pe care copilul care eram atunci nu le putea pricepe, m-am speriat mai rău și am fugit. Am ținut-o tot într-o fugă nebună până am ajuns acasă, unde, firește că nu am spus nimic despre viziunea pe care o avusesem. Până a doua zi chiar aș fi ajuns să cred că cea femeie fusese doar o născocire a minții mele bolnave de teama de întuneric, dacă, chiar a doua zi nu ar fi fost găsită acolo o tânără din satul vecin, ucisă în mod bestial. Din pură curiozitate m-am dus și eu acolo unde fusese găsită și nu mică-mi fu mirarea să constat că se afla chiar în apropierea bicicletei mele. Văzând victima am avut o criză și vreo câteva zile nu am mai vorbit. Am avut fierbințeală mare și am zăcut într-o semiletargie care i-a făcut pe părinții

mei să creadă că mi-a sosit și mie ceasul. Așa se face că un timp s-a crezut că vom muri amândoi, atât eu t și surioara mea. Când mi-am revenit în sfârșit, planul nebunesc pe care aveam să-l pun în aplicare peste câteva zile era deja conturat. Hotărâsem să pun foc pădurii. În mintea mea bolnavă, se născuse în timpul delirului ideea că demonii pădurii erau cei vinovați de moartea tinerei fete din satul vecin. Hotărâsem deci să-i distrug. Și fiindcă ei erau prin excelență, (cel puțin așa afirmau poveștile) trup din trupul pădurii, singura cale nu era decât aceea de a distruge pădurea. De cum mi-am revenit și m-am întremat nițel, m-am dus la locul unde îmi lăsasem bicicleta, am adunat timp de o oră o căpiță mare peste care am îngrămădit vreascuri multe și chiar vreo câteva bucăți mari de trunchiuri uscate și le-am dat foc. Când m-am asigurat că focul e destul de puternic pentru a cuprinde arborii din jur, am plecat acasă nu fără a privi în urmă cu teamă. Focul nu avea să devină vizibil din sat decât peste câteva ore, așa că atunci când fu într-adevăr observat nu mai era nimic de făcut. Cu toate că s-a încercat stingerea lui cu ajutorul unor șanțuri săpate în fața focului, vântul destul de puternic a făcut ca focul să treacă mai departe și deci până a doua zi de dimineață să ardă toată partea de nord a imensei păduri. Totuși, ceea ce a ars a fost o infimă parte , care s-a regenerat complet în decurs de patru cinci ani.

De atunci familia mea a fost considerată a avea un copil nebun. Nebunia mea era însă, așa cum v-am povestit rezultatul a ceea ce reușiseră cei din jur să-mi impună ca fiind realitățile pădurii. Câțiva ani de atunci aveam să fiu ferm convins că fapta mea de atunci fusese o faptă bună. Până ce, la vârsta de zece ani l-am cunoscut pe unchiul Willy. El m-a ajutat să cunosc și să știu adevărul despre pădure, și în general despre natura ce ne înconjoară.

– Dar cine era acest unchi ?

– Era un om trecut de cincizeci de ani atunci când l-am cunoscut eu. Nu-mi era de fapt unchi. Era chiar foarte puțin înrudit cu noi pentru a merita să-i spun unchi. Dar pentru că noi, cei mai mulți dintre copii îi spuneam unchi și pentru că trăia la conacul vecin de mai mulți ani, venind destul de des pe la noi, am acceptat ca de la sine înțeles acest nume de unchiul. Deși venea de mulți ani pe la noi îl ocolisem în mod constant simțind poate faptul că ceva din ființa lui este legat de pădure. Se ocupa cu organizarea vânătorilor pentru lordul la care stătea, și venea la noi pentru că la noi la conac lucra un nepot de-al lui față de care avea obligații tutelare. Nepotul respectiv, un copil un pic cam scrântit – așa consideram eu atunci – nu-și iubea însă de loc tutorele, făcând tot posibilul să-l vadă cât mai rar.

– Și cum l-ai cunoscut ?

– Simplu. Începusem să fiu ocolit de cei de la conac după ce se constatare că eu fusesem cel care pusese foc pădurii. Ca urmare ajunsesem un copil mai singuratic decât oricare din cei de vârsta mea din acel sat. Într-o zi, pe când mă întorceam de la biserică, m-am întâlnit cu un grup de copii, care fie din răutate, fie din pură distracție au început să arunce cu pietre în mine. Fiind prea departe pentru a mă putea apropia de ei, am pus și eu mâna pe o piatră și am aruncat în direcția lor. Prima piatră pe care am aruncat-o, dar și singura și-a nimerit perfect ținta. L-a lovit pe cel mai mare dintre atacatorii mei, drept în frunte lăsându-i un semn însângerat deasupra ochiului stâng, semn pe care apoi l-a purtat toată viața. Nici nu am apucat bine să-mi savurez victoria căci am simțit o mână grea pe umăr și am auzit în spatele meu un glas cald :

– Niciodată să nu răspunzi răutății cu răutate. Asta nici animalele nu o fac.

M-am întors speriat și surprins totodată. Mă frapase afirmația lui. L-am privit tăcut câteva clipe fără a reuși să-mi găsesc stăpânirea de sine. Unchiul Willy deși nu depășise cu mult cincizeci de ani, părea deja un bătrân venerabil. Avea o barbă lungă, bogată împreunându-se cu o mustață bogată la fel de albă și fața străbătută de sute de riduri adânci. Dar ceea ce impunea la el din primul moment erau ochii. Niște ochi în care se citea cutezanța sprijinită pe o imensă bunătate. Văzându-i ochii, mi-a pierit toată teama și am îndrăznit să îl contrazic :

– Ba nu-i adevărat ! Animalele sunt rele. Sunt mai rele ca oamenii.

– Nu, copilul meu, animalele nu sunt rele decât cu aceia care-s răi cu ele. Cum te numești tu ?

– Philip Harrison. Pe tine știu cum te cheamă. Ești unchiul Willy.

– Da. Așa mi se spune. Dar numele meu nu-i acesta. Mă numesc Daniel. Dar poți să-mi spui unchiul Willy dacă așa-ți place. Știi Philip, aș dori să știu și eu de ce se spune că ai dat foc pădurii ? E adevărat ?

– Da. E adevărat.

Atunci i-am povestit tot. Până am ajuns la conac devenisem prietenii. A fost singurul care m-a făcut să cred că povestea mea e credibilă. Nu știu nici acum dacă atunci, la început, m-a crezut. A știut totuși să mă facă să cred acest lucru. De aceea, până la despărțire am obținut de la el promisiunea că-mi va explica adevărata față a pădurii și mă va ajuta să înțeleg ce s-a întâmplat în pădure în noaptea aceea. În vara aceea a fost o perioadă de vis pentru mine. Mi-amintesc că nu mi-am mai văzut părinții decât ocazional de atunci. M-a învățat cum să cunosc speciile de plante bune de leac, să recunosc toți arborii și arbuștii, mi-a povestit despre viața animalelor din pădure dându-mi zeci și zeci de exemple și arătându-mi pe viu tot ceea ce-mi povestea. Avea o deosebită grijă să mă ducă pe teren

pentru a vedea totul pe viu. Mi-a explicat mai ales originea reală a tuturor poveștilor și superstițiilor băbești, a poveștilor cu demoni și spiriduși, m-a făcut să înțeleg că multe din poveștile fantastice puse pe seama locuitorilor pădurii nu sunt decât simple scorneli de babe fricoase care nu au călcat niciodată prin pădure pentru altceva decât culesul ciupercilor, iar asta numai ziua-n amiaza mare. Am învățat încet – încet să cunosc viața animalelor în amănunțime să știu că și ele, la fel ca și noi, iubesc, urăsc, se zbat cu greutatea vieții, într-un cuvânt, luptă pentru o existență de multe ori mult, mult mai grea decât a noastră.

Așa am învățat să le iubesc, să le înțeleg și mai ales să nu mă mai tem de ele. Așa se face că după câțiva ani ajunsese de la sine înțeles că îi voi fi urmaș în această nobilă meserie de paznic și ocrotitor al pădurii.

A trecut un an, doi, am intrat la școală, am terminat și școala primară și apoi pe cea medie. Între timp ajunsese un obșnuit al conacului însoțindu-l de sute de ori împreună cu unchiul Willy pe conte la vânătorile organizate în cinstea diversilor săi oaspeți, și deasemenea fiind primul la toate acțiunile de ocrotire și modernizare a pădurii conacului. Anii au trecut în felul acesta făcând ca amintirea faptei mele din copilărie să se estompeze tot mai mult rămânând doar ca o umbră a ceva rău petrecut într-o copilărie și mai îndepărtată...

Împlinisem 20 de ani când ceva a schimbat definitiv cursul vieții mele...

Deținutul rămase câteva minute pe gânduri cu privirile duse, uitând că povestea ceva. Într-un târziu, unul din colegii de celulă îndrăzni să-l facă să revină la povestirea întreruptă :

– Ce anume ți-a schimbat viața ?

– A venit la conac una din verișoarele mele. Fata unuia din unchii mei din partea mamei. Nu o cunoșteam. În întreaga mea viață de până atunci nu o văzusem decât o singură dată. Unchiul respectiv nu prea era agreat de rude. Ducea o viață retrasă în nord, pe o coasta izolată a Scoției. Acolo era foarte des pomenit ca fiind un om misterios, care se ocupă cu lucruri necurate ; căruia nimeni nu-i călcase în casă din momentul în care-i murise soția. Se considera de fapt că el ar fi ucis-o. Fusese găsită adusă de valuri, pe plaja de la poalele celei mai abrupte faleze de pe coasta vestică. De atunci, acest unchi al meu stătuse în casă fără să vadă pe nimeni, fără să primească nici un vecin timp de mai multe săptămâni. Nimeni nu ar fi putu spune cu ce se hrănise în această perioadă. Fiica lui crescuse o perioadă la o altă rudă de-a noastră, o mătușă de-a ei mai îndepărtată. În momentul în care unchiul ieșise din casă, era foarte slab, dar sprinten. Acest fapt făcuse să fie considerat de către vecini ca fiind înțeles cu diavolul.

Această părere se încetățeni cu atât mai puternic cu cât cercetările pentru elucidarea morții soției sale au rămas total infructuoase. Mai târziu, faptul că se retrăgea tot mai des în singurătatea pădurii rămânând uneori chiar zile întregi pierdut , făcu ca viața lui să fie tot mai des interpretată ca necurată.

Fata lui, Margaret - Jenifer (Fify) trăind lângă un asemenea părinte ajunsese în scurt timp să se sălbăticească, fiind tot mai ocolită de tinerii de seama ei din sat. asta făcu ca în scurt timp verișoara mea să nu mai poată suporta să trăiască în acele condiții, și tatăl ei o trimise la noi.

Cum viața pe care o dusesem în ultimii zece ani făcea să nu mai gândesc ca ceilalți locuitori din sat, superstițiile și poveștile nemaireprezentând nimic pentru mine, am fost singurul care a primit-o pe biata fată cum s-ar fi cuvenit. Firește, ea simți imediat acest lucru și în mod firesc se apropie de mine mai mult chiar decât de sora mea, chiar dacă ele erau de o seamă.

Eu dădeam însă mai rar pe acasă, date fiind obligațiile slujbei pe care o îndeplineam la conacul contelui. Întru-cât aveam în sat o reputație proastă de la întâmplarea cu pădurea, fiind deci, pe undeva, tot un paria, ea se simți interesată de persoana aceea ciudată care dădea atât de rar pe acasă dar care era totuși cea mai bine crescută persoană dintre toate rudele ei.

Nu știu prea bine ce-i povestiseră părinții și sora mea, precum nu puteam ști nici dacă mai stătuse de vorbă cu cineva din sat despre mine. Știu doar că după prima lipsă a mea de acasă purtarea ei față de mine s-a schimbat mult. Nu se purta mai rău ca-n prima zi. Era doar o oarecare rezervă. Am lăsat-o să coacă până la capăt ceea ce avea în minte, deși viața mea de om al pădurii făcuse ca simțurile mele să simtă de la început că ceva o roade în legătură cu persoana mea. Mult timp avea să se comporte față de mine la fel de convențional. Tot acest convenționalism avea însă o puternică notă de bunăvoință pe care la început am pus-o pe seama primirii pe care i-o făcusem în prima zi. Într-o zi însă, când ne aflam tocmai la marginea pădurii căreia îi pusesem foc, și-a luat inima în dinți și m-a întrebat :

- De fapt ce-i adevărat din povestea cu pădurea pe care ai ars-o ?
- Depinde ce anume ai aflat și de la cine .
- ...
- Am pus într-adevăr foc pădurii... de fapt chiar aici unde suntem acum, începea atunci cărarea pe care am căzut cu bicicleta.
- De ce ai căzut ?
- De fapt ce știi ?
- Tot ce se vorbește .
- Nu vrei să-mi spui concret ce ? cu cine ai vorbit ?
- Cu mama ta, cu tatăl tău, cu ora ta...

– Ceilalți ce ți-au spus, și cine anume au fost ei ?
– Nu pot să-ți spun. Dar cred că am ajuns să cunosc toate variantele acestei povești. Și de fapt... Au mai existat copii nebuni care au dat foc pădurii...

– Da. Numai că eu nu eram nebun. Și nu am dat foc pădurii din greșală.

– Cum se poate ca un om care iubește atât de mult pădurea ca tine, să-i dea foc deliberat ?

– Atunci nu o iubeam. Din contră... o uram...

– Bine, Philip, cum...

– Am fost un copil foarte superstițios...

Și i-am povestit în linii mari tot ceea ce v-am povestit și vouă adineaori. Eu eram convins că viziunea pe care o avusesem în pădure fusese doar un vis urât și atât, și consideram că doar o coincidență făcuse ca a doua zi să fie găsită acea fată acolo. Așa că, cu atât mai surprins am fost când ea mi-a spus că femeia pe care o văzusem acolo în noapte fusese adevărată.

– De unde poți tu să știi acest lucru ?!

– Nu a fost găsită a doua zi chiar aici, chiar în apropierea locului unde ți-ai lăsat bicicleta, o femeie mutilată bestial ?...

– Ba da, dar...

– Vei spune că nu era aceeași cu cea pe care ai văzut-o tu !

– Exact !

– De unde știi ? Ai văzut cadavrul ?

– Da, dar de departe... Nu am avut curaj să mă apropiu...

– Deci a fost un cadavru... aceea pe care ai văzut-o tu în acea noapte nu putea fi decât femeia ucisă.

– Dar cine a ucis-o ? Așa cum am văzut-o pe ea ar fi trebuit să-l văd și pe agresorul, pe ucigașul ei, nu ? !

– Da. Aici cred că-i ceva necurat la mijloc. Poate doar că ceea ce ai povestit tu nu e același lucru cu ceea ce s-a întâmplat în realitate. Poate că așa s-ar explica și faptul că a doua zi după ce te-ai ridicat din pat ai pus foc pădurii.

– Cum adică ? Ce vrei să spui ?!

– Nimic. Hai să mergem acasă ; e destul de târziu ! Ne vom mai gândi...

Rămăsesem blocat. Ceea ce-mi sugera verișoara mea ar fi fost imposibil să se fi întâmplat. De fapt ce-mi sugera ea ? Ce ar fi putut să se întâmple ? Până a doua zi nu am închis ochii. Ba chiar mai mult, ceva imperios a făcut ca la câteva ore după ce toți ai casei se culcaseră, să mă scol și să mă îndrept spre locul acela blestemat. Chiar și atunci, după atâția ani de când lucram în pădure, mai treceam cu un fior lăuntric abia simțit

prin acel loc. Am ajuns acolo cu puțin timp înainte de răsăritul soarelui. Locul era feeric scăldat în acea lumină difuză ieșită parcă din sol, de undeva de la marginile orizontului...

Luna încă nu apusese iar ultimele stele mai scilipeau încă pe cerul străveziu. Am stat acolo până s-a luminat de-a binelea, gândindu-mă intens la posibilitatea ca într-adevăr vara mea să aibă dreptate. Într-un târziu, strigătul de alarmă al unei coțofene m-a readus la realitate. Întorcându-mă să mă uit în jur cu fireasca curiozitate a pădurarului care vrea să afle ce tulbură liniștea vânatului pe care-l are în grijă, am rămas paralizat. Pe cărarea pe care venisem, se îndepărta încet, într-un ritm de somnambul, o formă... o umbră perfectă a femeii pe care o văzusem atunci, în copilărie.

Cu tot sângele rece căpătat în sutele de întâmplări trăite în pădure în ultimii zece ani, am simțit că mi se înmoaie picioarele și m-am rezemat pierdut de trunchiul încă marcat de foc al unui stejar bătrân.

După câteva minute mi-am revenit și am plecat spre conac pe cărarea care străbătea pădurea ieșind chiar la locuința mentorului meu. I-am povestit unchiului imediat ceea ce pățisem și am plecat tăcuți să rezolvăm misterul din eventualele urme rămase pe sol. Unchiul Willy, mai tăcut ca niciodată nu a scos nici un cuvânt până ce nu am ajuns la locul respectiv. Acolo, după ce a spus un “ ia să vedem !” s-a pus meticulos pe cercetat solul. În continuare nu a scos nici un cuvânt. Era mult mai priceput ca mine în citirea urmelor lăsate de sălbăticiuni, dar după chipul său mi-am dat seama că deși descoperise ceva ce scăpa ochiului meu, era ceva în neregulă în cea ce scria pe solul uscat al pădurii.

A continuat să tacă tot restul zilei, până când, peste câteva ore, pretextând prezența sa la conac, m-a lăsat să mă ocup de sarcinile zilei respective și a plecat. Nu aveam să-l mai văd timp de trei zile. În tot acest timp nu a fost văzut de nimeni nicăieri. Când avea să revină nu l-aș mai fi recunoscut, atât era de schimbat. Nu mi-a spus decât atât :

– Philip, să știi că verișoara ta a avut dreptate. Cred că ceea ce s-a întâmplat în noaptea aceea de acum paisprezece ani, este “ ușor “ diferit de ceea ce ai văzut tu.

Mai multe explicații nu mi-a dat. Mi-a spus doar că el e convins că ceea ce am povestit am văzut de fapt, fără ca acest lucru să facă totuși ca desfășurarea faptelor să nu fi fost alta.

– Dar, ucigașul ? Pe el de ce nu l-am văzut ? Și apoi ceea ce am văzut eu a fost ceva învăluit în ceață... a fost...

– Exact ! Asta ai văzut tu. Dar ceea ce ai văzut se prea poate să se fi petrecut în altă parte.

– Adică... Un miraj !?

– Poate.

– Bine, unchiule, dar mirajele se nasc în anumite condiții bine determinate pe care mi le-ai explicat de atâtea ori !

– Da, dragul meu. Tocmai de aceea sunt total dezorientat. Așa ceva nu am mai întâlnit nicicând în viața mea. Mă vezi cât sunt de slăbit. În aceste trei zile am fost plecat departe, la profesorul meu, care e mai bătrân ca mine cam cu același număr de ani cu care sunt eu față de tine.

– Stă departe ?

– Foarte. Mi-a trebuit o zi și jumătate să ajung până la el. Locuiește în pustietăți, un scoțian venerabil retras undeva.

– Unde ?

– Acest lucru nu-mi permite să-l dezvălui. El pretinde că e unul din cei trei nemuritori care ar mai exista pe acest pământ. Este probabil puțin dus cu sorcova, dar poate tocmai de aceea vede ceea ce noi muritorii de rând, sănătoși și cu mintea întreagă, nu vedem.

Cu asta s-a terminat subiectul și viața mea a continuat ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat...

– Dar de fapt cum ai ajuns să fii arestat ?

– Aici urmează partea inexplicabilă. Partea pe care mă chinui de ani de zile s-o înțeleg...

La o lună după cele ce vi le-am spus eu , verișoara mea a plecat. Ne-am despărțit cu multă părere de rău pentru că în ultimul timp începusem din ce în ce mai mult să ținem unul la altul, iar timpul pe care-l petrecusem împreună dusese din ce în ce mai important. Chiar a doua zi după plecarea ei am avut un vis ciudat, un vis după care aş putea spune că nu mi-am revenit nici până acum. Se făcea că sunt iar copil, mă întorceam cu bicicleta din oraș unde nu-l găsisem pe doctorul Jonathan. În sfârșit, totul s-a repetat în visa până la strigătul acela. Numai că acum, cea care striga era verișoara mea. Cerând ajutor mă striga pe mine. M-am trezit lac de sudoare. Sora mea se afla lângă mine și îmi puneia comprese reci pe frunte.

– Ai visat urât. Toată noaptea am încercat să te trezesc dar nu s-a putut. Am aruncat chiar o găleată de apă pe tine. De geaba. Slavă Domnului că te-ai trezit !

Era galbenă la față. Am cerut să o cheme pe mama. Mă simțeam foarte slăbit. Mi-a răspuns că nu era acasă. Abia seara mi-am mai revenit și am reușit să ies din casă. Dar ceea ce am văzut m-a făcut să simt subit cum mi se ridică părul în cap. O priveliște apocaliptică se desfășura în fața ochilor mei îngroziți. Pădurile din jur ardeau mocnit scoțând un fum dens. Arborii erau în picioare dar sub ei focul își făcea de cap nestingherit mistuind toată pătura de frunze uscate și puieți. Era cu atât mai înspăimântător cu cât totul dădea impresia că de pe sol se ridică acea ceață

caracteristică dimineților însoțite după o noapte rece. Dar era seară și toată ziua fusese soare.

– Toți sunt acolo. Numai noi doi am rămas în sat. - mi-a spus sora mea venind în urma mea. Acum înțelegeam de ce nu putusem sta de vorbă cu mama. Totul era însă zadarnic căci odată cu noaptea avea să se stârneasă un vânt puternic care făcu ca flăcările să izbucnească imense. Am alergat acolo și toată noaptea am încercat împreună cu toți locuitorii satului și a altor sate din împrejurimi să stăpânim focul care amenința să cuprindă satul. Tot acest coșmar a durat patru zile. A fost atunci satul ras de pe fața pământului cu toată

agoniseala noastră de o viață. Au murit mai mulți oameni printre care au fost și unchiul Willy și mama. Am fost atât de distrus de pierderea lor încât multe zile nu am mai știut nimic de mine. Rătăceam ca un nebun prin sat, prin pădure, pe la conac, prin toate locurile dragi neglijând să mănânc sau să-mi văd de viața mea în continuare... Din fericire contele m-a înțeles perfect și m-a lăsat în pace să-mi revin singur încet, încet...

– Deținut 332 la anchetă !

– Hai că asta e ceva nou ! N-am mai fost la anchetă de vreo doi ani. Credeam că am spus tot ce se putea spune...

– Aici orice nou venit e anchetat indiferent dacă are sau nu ceva nou de spus.

– Înțeleg ...

– Hai mai repede !

Rămase uimit să constate că în camera de anchetă îl aștepta în locul obișnuitului anchetator, gardianul care îl însoțise cu o zi înainte la vorbitor.

– O țigară ?

– Mulțumesc...

– Ia loc, nu va fi o anchetă. Numai că eu personal vreau să lămurim câteva aspecte ale vizitei de ieri.

– În legătură cu mama care nu e mama ...

– Da. De fapt cine e ?

Dădu din umeri.

– Ai mai fost vizitat de această persoană ?

– Da.

– Și de fapt cine e ? ... Sau dacă nu știi exact cine-i măcar spune-mi drept cine se dă.

– Ieri s-a dat drept mama. De fapt era chiar mama. Sau... semăna perfect și avea aceeași voce.

– Ciudat ! Spui că ai mai fost vizitat.

Nu avea rost să mintă. Știa că oricum există mijloace de aflare a adevărului mult mai perfecționate, dar în același timp și mai neplăcute, moral decât o simplă discuție.

– Da. Însă nu de persoana aceasta. Era ciudat căci deși era mereu altcineva avea același glas.

– Cum crezi că e posibil așa ceva ?

– Nu știu. De fapt de când m-am trezit în acest prezent, și de când mi-am dat seama definitiv de realitatea lui, am încetat să-mi mai pun întrebări și mai ales să caut explicații fenomenelor pe care nu le înțeleg...

– De fapt ce nu înțelegi ? ce nu mai înțelegi ?

– Nu înțeleg multe. Nu înțeleg cum funcționează toate drăcoveniile astea din jur, nu înțeleg cum de sunt luat drept o altă persoană, nu înțeleg cum de mă aflu în secolul XXI când eu m-am născut în secolul XIX, nu în...

– Deci continui să afirmi că te-ai născut în 1882 !?...

– De fapt ce mai vreți de la mine ?...

– Nimic. Doar adevărul !

– M-am săturat ! Mai lăsați-mă dracului în pace ! Nu spun decât adevărul.

Dacă vreți să mă credeți, bine, dacă nu la fel ! Mie mi-e total indiferent ! M-am săturat ! Oricum fac pușcărie de ani și ani de zile și nici până în ziua de azi nu știu de ce, și ce e mai rău nici cum am ajuns aici.

– Vă înțeleg domnule Philip Desire...

– Nu mă numesc Desire ! urlă deținutul în culmea disperării.

Gardianul nu păru să reacționeze prea puternic în fața acestei ieșiri. Dar ceva se petrecu în el căci glasul îi deveni o idee mai blând :

– Dar cum vă numiți ?

– Phillip Harrison.

– Adică vrei să spui că dosarul tău e...

– Mă cac pe dosarele voastre ! Dacă nici nu mai știu cum mă cheamă pot să-mi pun ștreangul de gât...

– Hai să admitem că așa te numești și că așa cum scrie în dosarul dumitale că ai fi afirmat, ești născut în urmă cu o sută și ceva de ani, că... în sfârșit, toate aceste bazaconii sunt deci adevărate !...

– Sunt...

– Uite ce e : cred că ar fi bine să mă ajuți. În felul acesta mă lămurești pe mine și-ți ușurezi și ție situația. Dosarul dumitale e de fapt închis de mult. Ești considerat un nebun deosebit de periculos. Nu se mai ocupă nimeni de tine. Ancheta la care te supun eu nu e oficială. Azi e zi de duminică. Nu mai e aici decât un ofițer de servici. I-am spus că mă interesează cazul tău ca scriitor. În cei douăzeci de ani de când practic meseria aceasta am întâlnit mai multe cazuri ciudate. Fiecare caz care mi s-a

părut mai interesant l-am colecționat. Am acasă o mică colecție de dosare. Dintre cazurile acestea dumneata s-ar putea să fii cel mai spectaculos. Se știe că după pensionare am de gând să public o carte despre chestiile astea. Și știi de ce mă interesează cazul dumitale ?

— Nu...

— Pentru că eu nu cred că dumneata ești nebun. Deci... mă ajuți ?

— Da. De fapt va fi oricum mai bine decât să stau închis cu indivizii din celula aceea.

— Deci, începem ? Ce vrei să știi ?

— Deocamdată ceea ce știu e suficient. Am ascultat alături de colegii tăi de celulă o parte din ceea ce ai povestit.

— Cum ?! Și acolo ?...

— Da. Peste tot sunt microfoane.

— Și deci, dumneavoastră mă credeți ?!

— Da.

— Dar credeți că cei de jos...

— Ei cred orice, atâta timp cât le mai ușurează trecerea timpului, dar asta nu înseamnă că...

— Înțeleg. Atunci înseamnă că dumneavoastră nu mă ascultați...

— Nu. Eu sunt sincer interesat de dumneata.

— De ce ? Ce anume v-a făcut să... îmi acordați atâta atenție ? Știți că aș fi primul om pe care-l întâlnesc în această țară...

— Au fost mai multe cauze. Dar totul a pornit de la vizita de alaltăieri.

— Cum adică ?

— Simplu. Pe ecran nu apăreai decât dumneata... și singur fiind, vorbeai ca un nebun... adică singur...

— Asta înseamnă că-i adevărat !

— Ce ?

— Păi, persoana care m-a vizitat...

— Mama dumitale...

— Este adevărata mea mamă, numai că afirmă că afirmă că vine din partea lui Philip Desire...

— Aici e problema. După vizita aceea, văzând că ești singur, ți-am citit atent dosarul și am intrat în legătură cu cineva care a fost prezent la prima dumitale arestare. El mi-a spus că atunci vorbeai o engleză arhaică și afirmai că te numești Harrison. În plus erai îmbrăcat foarte ciudat. Aceste amănunte m-au uimit pentru că ele nu sunt trecute în dosarul dumitale. În plus faptul că după arestare ai tăcut timp de un an... Mi-am spus că poate nu ai tăcut dumneata de geaba... am ascultat discuțiile celor cinci și încet, încet am învățat limba.

— Pe care și acum o vorbești prost. Un alt motiv pentru care eu te cred este acela că persoana drept care afirmi că ești, a murit în urmă cu 130 de ani, într-un incendiu în care satul în care afirmi că te-ai născut a fost complet distrus. Atunci a murit și mama, numai că nu au murit toți. Am trăit eu, sora mea, precum și un număr de șaisprezece persoane. Cel puțin mai trăiau până la plecarea mea.

— Cum adică ?

— Cam la o săptămână după stingerea incendiului am fost arestat.

— Deci ai făcut pușcărie și acolo, în Marea ...

— Nu. Am fost arestat aici, în Franța...

— De fapt ia, povestește-mi mai departe ce ți s-a mai întâmplat după ce a murit mama dumitale ?

— Într-una din zilele în care rățăceam prin pădurea distrusă de foc, am adormit la umbra unui pin care scăpase caprin minune datorită așezării sale în spatele unei coline. Era o după amiază superbă. Dar eu eram prea obosit pentru a mai vedea acest lucru. Știu doar că înainte de a mă lăsa cuprins de somn am încercat să-mi amintesc de câte zile rățăceam prin pădure sub imperiul durerii. Undeva, spre vest, incendiul nu se sfârșise și încă se mai lupta cu flăcările. Chiar înainte de a adormi am reușit să calculez că trecuse cam o săptămână de când plecasem din sat... Apoi am adormit. Și atunci, în acel somn, am visat din nou scena din copilărie. Numai că acum era ceva schimbat în acea scenă. Cea care mă striga părea că este verișora mea, numai că eu nu puteam să o văd. Prin vis știu că întindeam mâinile spre ea și încercam să mă ridic să o ajut, dar mă simțeam prea obosit pentru a mă mai putea ridica. Parcă aș fi fost de plumb. Într-un târziu știu că renunțasem a mă mai ridica, lăsând totul în seama bunului Dumnezeu. Ei, bine, în acel moment am văzut-o clar pe verișora mea. Era speriată și mă privea cu o imensă durere. În acel moment în spatele ei a apărut un individ care a ridicat deasupra capului un cuțit de bucătărie enorm și a început să o înjunghie pe verișora mea în spate de mai multe ori. La fiecare pătrundere a cuțitului în spatele ei, Margaret țipa. După ce cuțitul ieșea din rană, cu ultimele puteri ea îmi cerea ajutor. Nu mă puteam mișca oricât de mult încercam. Era o groază. Nu atât de actul uciderii în sine, cât groaza de a constata că cel pe care-l vedeam clar făcând această faptă semăna aproape perfect cu mine însumi. O singură trăsătură marcantă îl diferenția de cel pe care l-aș fi văzut privindu-mă-n oglindă : avea bărbia mai ascuțită și sprâncenele împreunate deasupra nasului și foarte groase. În momentul acela mi-am amintit foarte clar de strigătele pe care le auzisem în copilărie, și am constatat că-s identice cu cele scoase de biata Margaret. Atunci am căzut și mi-am pierdut cunoștința. În cădere am recunoscut deasemenea și locul în care avea loc drama. Era identic cu locul din

amintirea mea. M-au trezit niște strigăte într-o limbă ciudată, însoțite de lovituri de picior pe care le încasam în coaste. Mă aflu în același loc în care se petrecuse scena în visul meu, sau în amintirea mea... se vorbea o limbă pe care nu o înțelegeam, iar lângă mine se afla o fată tânără plină de sânge și străpunsă în spate de mai multe lovituri de cuțit. Nu am putut-o vedea căci era întoarsă cu fața în jos. Pădurea părea a fi aceeași cu cea din visul meu, dar acum era toamnă și se însera. Am fost luat pe sus cu forța și dus în prima închisoare, acolo unde am stat cu cei cinci. Și... asta a fost tot...

– Să înțeleg că nu cunoști victima actului pentru care ai fost arestat.

– Nu dar mi s-a arătat ulterior o fotografie colorată care mi s-a spus că o reprezintă. Nu am recunoscut-o pentru că era o necunoscută pentru mine.

– Bine. Eu am să încerc să lămuresc misterul acesta atât cât îmi va permite puterea mea de pătrundere și condițiile de cercetare puse la punct de secolul acesta. Cred că va fi foarte greu, dar deși pare incredibil, eu sunt convins că ai dreptate. Vom mai sta de vorbă.

Fu condus în celulă unde continuă să le spună povestea sa celor trei ucigași. Traiul său împreună cu cei trei continuă în același ritm timp de încă o săptămână. Apoi fu iar chemat la anchetă. De astă dată cel ce-l anchetă fu un anchetator autentic, care-i ceru să spună tot ceea ce vorbise cu gardianul în urmă cu o săptămână. Când crezu că va fi dus în celulă, nedumerirea sa crescuse să constate că este scos din închisoare sub pază armată, îmbarcat într-un vehicol ciudat, - acum știa că se numește elicopter - și dus într-o pădure. Coborând, constată că este exact locul în care fusese arestat. Nu i se spuse decât atât :

– Recunoști locul ?

– Da. Aici am fost arestat în urmă cu douăzeci de ani.

Fu îmbarcat din nou și dus într-un oraș unde o mașină-l transportă spre un imobil din centru. Fu puternic impresionat de clădirile depășind o sută de metri înălțime, pe care le vedea pentru prima oară în realitate. Într-un asemenea bloc urcară la etajul cincizeci și trei. Aici, într-un apartament văzu, surprins, un om mort. Părea că doarme întins pe jos. Zâmbea fericit. Doar pata de sânge de sub el arăta cruntul adevăr. Îl recunoscu doar când ajunse la un pas de el și reacționează brutal :

– Dar... e ... Nu se poate !

– Îl recunoști ?

– Da.

– Cine e ?

– Gardianul Jacobs.

În acest timp privea spre cadavrul de la picioarele lui. Ceva îi spunea că moartea celui om i se datorează. Nu putea înțelege însă cum. Era dezorientat... Atunci când se pregăteau să plece mai ceru odată voie

să se apropie de cadavru. I se permise. Fără să-i pese că e privit de polițiști îngenunche lângă mort, și cu lacrimi în ochi, vorbi încet să-l audă numai mortul :

— Abia acum mă simt vinovat de omor. Simt că eu te-am ucis. Mă vei putea oare vreodată, ierta ? Îi apucă mâna și i-o strânse într-un ultim gest de despărțire, de implorare a iertării sau poate... cine știe... de încurajare... Atunci simți că în pumnul mortului se află o hârtie. Puternic emoționat, cu teama în suflet o trase ușor, fără a fi observat. Nu avu curajul să o privească decât odată ajuns în celulă. Era copia unei fișe de cazier. Din fotografia fișei îl privea persoana din visul său. Deasupra scria : Philip Desire născut 7 iulie 1985 la conacul Reanrd. Criminal periculos... semne particulare : la subsoara dreaptă, rană lungă de cuțit străbătând pielea dinspre spate spre față ; lungimea cicatricii – zece centimetri. Strânse hârtia în mână și începu să plângă.

Tâgoviște 5.12.1992

© Cătălin Dan CĂRNĂRU

Inima pădurii

Soarele blând se strecura abia simțit printre frunzele verzi. Căldura sa mângâietoare se depăna pe trupul ei ars, de culoarea aramei încinse.

— Stă cuminte de câteva ore în poiana aceea largă din pădurea imensă și necunoscută. Până acum nu a mai trecut printr-o pădure care să-i inspire mai mult respect și siguranță. Arborii imenși par atât de curați, atât de sălbatic de curați în toată singurătatea și liniștea lor, încât ceva îi spune că numai aici va putea găsi liniștea după care tânjește de mai bine de un an de zile. De atunci, de când el a plecat. Își imaginează că acești arbori ar fi capabili să-i răspundă la toate întrebările care o frământă de atunci. Și chiar se trezește că începe să vorbească singurătății din jur. Nu o ascultă decât o veveriță care dupăie vioaie după vreo alună sau ghindă din cele împrăștiate din belșug în jurul ei.

Liniștea e atât de adâncă, aproape materială, încât o simți apăsătoare și dureros de concretă.

A venit de undeva, din celălalt capăt de țară, pentru a încerca să uite ultimele luni care o terorizează din ce în ce mai mult amintindu-i de ceea ce a fost concret nefericirea primei ei iubiri. Ce ar putea să spere ? Decât, aceea că petrecându-și câteva zile în compania verișoarei, ei să uite. Să uite, ce ? ceea ce e de neuitat ?! De fapt, abia acum, stând întinsă cu spatele gol în bătaia soarelui, își dă seama că ceea ce speră ea, nu-i decât un vis. Nimic nu poate fi uitat. Orice rămâne în amintire. Firește ! Cu timpul, amintirile se mai estompează, dar cu cât ceea ce le-a generat e o întâmplare mai dureroasă, cu atât ele rămân mai puternic imprimate în scrinul amintirii.

La un moment dat, pe când ea se gândea să uite aceste gânduri, pentru a se lăsa pradă numai plăcerii de a simți prin toți porii seninătatea acelei zile de vară superbă în mijlocul pădurii pe care nu o mai străbătuse de la vârsta de cinci ani, dusă de mână de tatăl ei, auzi din imediata ei apropiere...sau poate de undeva din ființa ei, o voce care o surprinse prin concretețea problemei pe care i-o ridica:

- De fapt, de ce vrei să-l uiți ?
- Nu vreau ! – se trezi răspunzând ca de pe altă lume.

O mira faptul că putea să vorbească așa, de una singură. Nu obișnuia și știa sigur că nu o făcuse niciodată până atunci. Cum oare era posibil, ea care, nu vorbea niciodată singură ?

- Dar nu vorbești singură !

Se ridică speriată în capul oaselor și privi în jurul ei. Veverița își vedea consecvență de alunele ei, și asta o mai liniștea nițel. Dacă ar fi fost cineva prin apropiere, atunci animalul acesta mic și simpatic nu ar fi privit-o așa liniștit din locul unde îl văzuse și în urmă cu un sfert de oră. Dar oare numai un sfert de oră trecuse de când s-a așezat ea aici ?

Se uită la ceas. Nu trecuseră decât zece minute. Asta o asigură că nu o putuse lua somnul. Atunci ce s-a întâmplat ?

– Nimic. – primi răspunsul la fel de clar ca și când cineva ar fi vorbit lângă ea.

Nu. Asta nu putea fi o halucinație ! „Precis m-a bătut soarele în cap și am făcut insolație.“ – își spuse . Dar tot singură își dădu răspunsul. Insolație nu putea face la umbra pădurii și cu atât mai puțin de cinci zece minute de când stătea ea în poiană.

- Nu ai halucinații. Pădurea e cea care-ți vorbește.
- Bine, dar așa ceva e imposibil, se trezi ea că spune.
- De ce ? Nu poți crede că pădurea poate avea un suflet ?
- Nu. Pădurea e formată din prea multe ființe.
- Vezi ? Sunt ființe. Deci au suflet.
- Nu. Nu-i posibil, aceste ființe nu-s decât plante. Ele nu au suflet.

– Poate că totuși au. Dar animalele care trăiesc în pădure ? Ele nu au suflet ?

– Nu știu. Au, dar e un suflet primitiv.

– De unde știi că-i primitiv ?

– Nu știu.

– Atunci cum poți crede că aceste ființe ale pădurii nu au suflet ?

– Dar nu cred. Ce pot afirma cu siguranță e că așa am învățat. De când sunt un copil. De când am deschis ochii spre lumea din jur. Că suflet are doar omul.

– Crezi încă acest lucru ?

– Da.

– Bine. Să spunem că ai dreptate. Atunci de ce ai venit tocmai aici să-l uiți pe el ?

– Pentru că pădurea te ascultă tăcută, și te ajută să te autoconsolezi și să te liniștești. Pentru că e neînsuflețită și totuși pare atât de vie.

– De ce neînsuflețită ?

– Nu știu. Poate pentru că nu-ți răspunde niciodată.

– Dar acum ?

– „Acum... nu știu...mi-e frică...” – și cu glas tare, speriată :

– Ajutor !

– De geaba... Nu te poți ajuta decât tu însăși. Doar tu ești singura care te poate ajuta.

Îngenuncheată de teamă, cu părul învăluind-o :

– De ce ? – mai apucă să îngaimă gândul ei răvășit.

– Pentru că tu ești inima pădurii...

*

Bătrâneii se opriră tăcuți sub poala sălciei crescute atât de ciudat acolo, în inima pădurii copilării lor... și a copilăriei fetei lor dispărute în urmă cu mulți ani în satul lor natal, după ce plecase de acasă la verișoara cea mai dragă, pentru a uita o iubire pierdută...

– Parcă ar fi pletele lungi ale Corinei !

– Ce ? – întrebă el abia șoptit.

– Corina. Privind salcia aceasta, mi-am amintit de părul ei.

– Da. Avea păr frumos fata noastră...

– Corina... Mi-e atât de dor de ea...

Se lăsa seara. Cei doi bătrâni mai priviră odată lung salcia, care le amintea de părul fiicei lor de mult dispărute, și strâns îmbrățișați, ca doi tineri îndrăgostiți, se îndepărtară.

În urma lor, o salcie pierdută în inima unei păduri de stejar, gema lung, bătută de adierea serii, pe când un copil ducând un fuleu de prins fluturi, pe urmă, scotea de la rădăcina ei un ceas vechi de damă, care răstrângea ultimele raze ale soarelui scăpătat spre apus.

Târgoviște 9.09.1992

Capcana

Nu-i venea să creadă. Era prizonier acolo de peste zece ani și nu mai spera de mult să mai vadă clipa părăsirii acelei planete. Planeta aceea atât de inospitalieră pentru ei, niște intruși veniți de nu se știe unde din Univers.

Era atât de surprins încât nu se mai putea stăpâni. Izbucni în plâns.

Plângea fericit ca un copil, cu gândul că face o prostie. Conștiința comportării sale copilărești era însă prea slabă pentru a se mai putea opri.

Rămăsese ținut locului privind imensa navă cosmică care cobora încet din cerul puternic luminat de soarele imens. În spate, încă puțin speriați, cei doi copii ai săi. Ei erau tot ceea ce-l lega sufletește de această planetă. Și, firește, anii de greutăți îndurați aici. Amândoi se atașaseră foarte puternic de el, mai ales în ultimii cinci ani, de când, mama lor murise în urma unui cutremur – fenomen frecvent în această parte a planetei. Își aminti de ea. Își aminti de cei aproape doi ani timp în care, după venirea sa, și moartea a aproape tot echipajul, se frământase, dându-și seama că se îndrăgostise de frumoasa localnică. Își aminti mai ales cele câteva săptămâni în care medicul Donavan lucrase, consumându-și aproape ultimele energii pentru a stabili o eventuală compatibilitate genetică între cele două specii umane născute la mii de ani lumină una de alta. Donavan începuse să gândească testele încă din momentul în care devenise clar că vor fi nevoiți să-și petreacă restul zilelor pe planeta atât de dură dar locuită de ființele acelea atât de curate sufletește.

Când el se îndrăgostise de ea, medicul, văzându-i frământarea se hotărâse să pună în practică ideea care-l bântuia de câteva luni. Testele și

studiile nu erau simple în condițiile dotării precare pe care o aveau, dar dragostea lor a învins teama. Și zâmbi acum, amintindu-și fericirea lor atunci când doctorul ieșise din laboratorul navei lor, în acea ultimă zi, spunându-i simplu :

– Eduard, du-te și adu-o pe Nuly aici. Trebuie să aflați amândoi adevărul.

– Plecase cu sufletul bântuit de cele mai negre presimțiri, știind că altfel nu va afla nimic de la doctor. Și apoi venise verdictul :

– Dragii mei, dați-mi voie să fiu primul care să vă ureze o căsnicie fericită și îndelungată !

Cât de fericiți putuseră fi atunci ! Se întoarse către cei doi copii privindu-I printre lacrimi. Deși tehnologia acestei planete era suficient de avansată pentru a le da posibilitatea să înțeleagă ceea ce se întâmpla în fața lor, cei mai mulți dintre locuitori erau prea puțin capabili să priceapă că de fapt au ocazia să vadă ceea ce planeta lor nu va fi în stare să realizeze decât peste câteva sute de ani. Se aflau încă la stadiul bicicletei și a mașinii cu abur. Dar erau plini de vise la fel ca și pământeni în urmă cu un mileniu, în alt colț al Universului.

Privind nava aceea imensă, își aminti cu nostalgie clipa sosirii sale aici.

Câtă diferență între cele două coborâri ! Nava lor, mult mai mică, cu motoarele principale defecte, purtând urmele drumului lung străbătut prin cele câteva galaxii și în plus puternic marcată de navigația în derivă din ultimii doi ani. Da ! Norul acela de meteoriți le fusese fatal. Au avut însă șansa de a-l avea la bord pe cel mai bun navigator al sistemului solar, pe Rod Ervin.

Excepționalele sale cunoștințe astronomice dublate de stăpânirea perfectă a oricărui mijloc de navigație astrală, le dăduse posibilitatea de a continua drumul. Din păcate însă, locul unde se aflau în momentul accidentului, nu le permitea să se mai poată întoarce pe Terra. Erau prea departe. Singura posibilitate de salvare rămânea această planetă. Pe Pământ se știa prea puțin despre ea. Singurele date certe deținute de pământeni referitor la planeta aceasta erau faptul că posedă o atmosferă mult mai bogată în oxigen decât Pământul, că are în ciuda mărimii o gravitație mult mai slabă și că posedă o civilizație inferioară tehnologic. Sub controlul atent al lui Rod au început marea aventură.

A durat doi ani. Doi ani nesfârșiți plini de temeri și incertitudini, doi ani în care orice corp ceresc de dimensiuni comparabile cu nava ar fi putu să le facă reușita imposibilă și moartea sigură. Acei doi ani de navigație în derivă împinși de forțele gravitaționale a planetelor întâlnite în cale, au fost și cei mai grei din cariera lui de comandant. Au fost anii în care a albit

complet. Răspundea de viața celor mai buni o sută astronauți ai Terrei și deși riscul a ceea ce se întâmpla atunci cu ei era una din posibilitățile oricând prezente în viața lor, imperativul primordial era salvarea vieții echipajului și ducerea misiunii la bun sfârșit.

Odată ajunși aici, îi înspăimântase viața acestei planete, numărul imens de monștri, animalele acelea asemănătoare dinozaurilor din preistoria Pământului.

Datorită în parte și acestei stări de teamă ajunseseră în scurt timp să moară aproape toți. Teama de a părăsi nava, teama confruntării cu acea sălbăticie le-a grăbit sfârșitul. Coborâți într-o regiune inospitalieră, aproape pustie a planetei au descoperit că într-adevăr e locuită de ființe umane, abia când deja era prea târziu.

Nu mai erau decât douăzeci. Și dintre ei numai un singur tehnician mai trăia. Nu mai aveau cunoștințele necesare pentru a repara nava – dacă ar fi fost posibil... erau condamnați la a rămâne pentru tot restul vieții pe această planetă.

Apoi, cu ajutorul populației atât de prietenoase a planetei, urmasă adaptarea la noua viață. Din cei douăzeci, acum mai trăiau optsprezece, din care, asemeni lui șase aveau copii cu femeile de aici. Erau împrăștiați pe toată planeta.

Singurul care rămăsese în această regiune bântuită de cutremure, era el.

Aici era cel mai ușor pentru orice navă să coboare din cer, și ca urmare, aici era rostul lui de comandant. Trebuia până în ultima clipă să spered că va mai veni o navă să-i ducă acasă.

Zâmbi printre lacrimi. Acasă. De fapt nici nu mai știa care este adevărata sa casă : planeta aceasta unde avea doi copii, sau Terra unde nu mai avea pe nimeni, unde lăsase la plecare o tânără soție care trebuie să fi murit de mult după ce își va fi refăcut viața și va fi lăsat în urmă două, ba nu, trei generații de urmași ? Își privi încă odată fiii. Păreau atât de fragili în comparație cu cei ce urmau să coboare din imensa aeronavă, încât se îndoi o clipă că vor fi capabili să suporte drumul îndelungat până pe Pământ. Dar hotărârea sa fusese luată, așa că alungă acest gând cu un gest brusc.

– Tati, cum arată oamenii care vor veni acum de acolo ?

Copilul era mult mai inteligent decât fratele său mai mare, ca atare fu surprins de această întrebare din partea lui. Îi răspunse totuși făcându-se că nu a observat puerilitatea întrebării. De obicei nu scăpa ocazia să-i facă să înțeleagă tot ceea ce considera că vârsta le permite. De multe ori era chiar drastic. Copii îl iubeau enorm înciuda acestui fapt. Își aminti ziua când, după ce îi certase aspru le explicase îndelung de ce i-a certat și de ce are

pretenția ca ei să caute să fie net superiori celorlalți copii de pe planetă. Nu se așteptase atunci ca discursul său să aibă un ecou prea adânc în mintea lor, și fusese deci surprins să constate că de atunci, copii nu-i ieșiseră din cuvânt decât poate dintr-o neînțelegere.

– Oamenii care vor coborî de acolo vor fi la fel ca mine fiule. Poate vor avea o altă culoare a pielii sau a părului, dar în rest vor semăna mult cu tatăl vostru. Sunteți emoționați ?

– Da.

– Nu trebuie. N-aveți de ce. Ceea ce vi se va întâmpla în următoarele zile, v-am spus de sute de ori, nu este ceva rău.

– Da, tati, dar noi nu am putut vedea până acum așa ceva. Noi numai ne-am închipuit ceea ce ne-ai povestit despre tine și locul de unde vii.

– Spuneți-mi copii, în toți acești ani v-am pregătit pentru eventualitate că vom pleca odată de pe planetă. Vă este într-adevăr teamă ? Vreți să rămâneți aici tot restul vieții ?

– Nu. – răspunse cel mai mare. Noi am aflat deja aproape tot ceea ce profesorii de aici ne-ar putea învăța. Ne-ai spus că pe Pământ am putea ajunge ca tine. Noi vrem să ajungem navigatori la fel ca tatăl nostru așa că vom merge pe Pământ, oricât de greu ni se va părea.

– Bine. Asta în ce te privește. Dar fratele tău ? Tu ce părere ai Nico ?

– Nu știi prea bine ce să spun. Tot ce știu că vreau e că aș dori să pot călători cu o drăcie d-asta care vine acum.

Zâmbi. Vorbele băiatului îi amintiseră de o zi de pe Pământ, odată, cu mulți ani, foarte mulți ani în urmă...

– Tată, vreau să merg cu dumneata la aerodrom. Puse vioara jos uitând definitiv că se pregătea pentru susținerea celui mai important concert al lui.

Avea zece ani și studia chitara, vioara, și flautul încă de la cinci ani.

Fusese dat la școala de muzică la îndemnul mamei sale. Poate datorită faptului că meseria de muzician era opusă celei pe care o practica tatăl lui.

Acesta, unul din cei mai buni piloți de linie ai companiei aeronautice din regiune, fusese cunoscut de ea la un concert, unde, întâmplător interpretase la pian concertul nr. 1 de Ceaikowsky. Pe atunci era unul din cei mai buni pianiști ai lumii. Dar în ciuda acestui fapt nu renunțase la meseria pe care o visase din copilărie, aceea de a deveni pilot. Iar el... urmase aceiași soartă ca și tatăl său.

– Te iau numai dacă te lasă mama.

– Nu-i acasă. Te rog, ia-mă ! Ne întoarcem repede. N-o să știe. Vreau să văd avionul cu care zbori.

Tatăl său cedase și-l luase cu el în acea zi însorită de toamnă. Îi pusese aceiași problemă pe care i-o puneă acum fiul său.

- De ce nu vrei tu să faci ce spune mama ?
- Ba vreau tată, dar ceea ce îmi spune mama să fac îmi place mai puțin decât ceea ce faci tu.
- Ești încă prea mic ca să știi sigur ce e mai important în viață, cum...
- Îmi place enorm muzica, și în general arta, dar tot ce știu că doresc mai mult să fac, este să urc într-un avion și să zbor, așa, ca tine...mereu, mereu...

Așa că îl luase și-l dusesse la aerodrom. Iar peste câțiva ani fusese o întreagă istorie în familie legată de meseria pe care voia să o practice în viață. Iată, acum, era cel mai bun astronaut de pe Terra, se afla de câțiva ani pe o planetă străină, iar copii săi, și ai acestei planete îi spuneau că tot ce vor este să zboare printre aștri.

*

- A sosit Jonson.
- Care Jonson ?
- Cum care ? Marele Jonson. Cel mai mare pilot astral al secolului trecut. Cel care a plecat acum nouăzeci de ani cu astronava „Mister “ !
- Cum, a sosit ? Păi nu era vorba că această astronavă a fost distrusă acum douăzeci de ani ?!
- Da. Așa s-a crezut. Dar se pare că ar fi petrecut ultimii zece ani pe o planetă uluitoare de asemănătoare cu a noastră. Se spune că a făcut acolo și doi copii.
- Fugi de aici ! Așa ceva e imposibil. Barierele genetice nu pot fi trecute.
- Și totuși așa se spune în ziar. Deocamdată singurele informații pe care le putem avea sunt de la acest mijloc de informare. Se pare că se află de două săptămâni în carantină, într-o stațiune de refacere. Copii săi se resimt serios de pe urma călătoriei. Probabil că sunt numai zvonuri. Totuși ziarul spune că la ieșirea din stațiune marele astronaut va putea fi văzut de toată planeta împreună cu copii săi. Se spune că sunt foarte slăbuți. În rest seamănă mult cu noi.
- Unde ai citit tu, dragă, toate astea ? Nu știi că bărbatul primește regulat ziarul și totuși nu mi-a spus nimic despre toate astea.
- Păi abia azi s-a dat publicității.
- Interesant ce-mi spui ! Cred c-am să mă duc chiar acum să-mi comand ziarul.
- Hei, fetelor ! Ați auzit marea bombă ?! A venit marele...
- Știm. Dar poate ai putea să ne dai câteva informații mai apropiate de adevăr...
- Eu ?

– Da, tu. Nu ești tu cel ce-ți pierzi uneori vremea pe la centrul de recuperare ?

– Și cam ce-ați vrea voi să aflați ? Ce culoare mai are părul lui ? Ce fel de haine poartă ? Ce boli a contractat, sau cum stă cu părțile mai...

– Obraznicule ! Să spunem c-am vrea să aflăm cum a sosit, cum se face c-a fost găsit.

– A fost adus de misiunea spațială numărul 5 de anul trecut , de pe Vega.

– Deci a fost adus de coloniștii de pe Vega.

– Exact. Aceștia aveau ca misiune să depisteze ce-i cu semnalele venite din constelația...

– Și cum de au ajuns să-l salveze pe Jonson ?

– Se pare că pe drum au descoperit că mai au nevoie de puțin oxigen. Și pentru a face un pic de economie s-au gândit să-l procure de pe T – 4. Numai că odată coborâți, nu mică le-a fost surpriza să constate că printre localnicii care i-au întâmpinat se afla și un pământean.

– Interesant. Și a mai rămas ceva din „Mister” ?

– Da. Nava s-ar părea că e într-o stare foarte bună, numai că necesită câteva reparații care nu pot fi făcute decât de tehnicieni calificați.

– Păi nu aveau în echipaj ?

– Numai că locul unde au eșuat, era atât de vitreg încât până să găsească ei cele necesare reparațiilor, peste optzeci la sută din echipaj a murit.

– Să înțeleg că Jonson nu-i singurul supraviețuitor ?

– Exact. Împreună cu el s-au mai întors încă treisprezece din cei plecați atunci.

– Și este ceva anormal cu ei ? Se comportă vreunul ciudat, au ceva boli sau altceva de natură să arate că ar fi suferit ceva în urma acestor ani ?

– Nimic. Poate doar că sunt afectați de faptul că se simt străini. Vă puteți da seama. Nu sunt la ei acasă nici în familie care le e firește la fel de străină ca oricine din jur, și cu atât mai demoralizatoare e situația lor cu cât familia lor e formată din persoane pe care nu le-au cunoscut nicicând.

– Sunt curioasă să știu dacă e adevărat faptul că Jonson are doi copii făcuți acolo. Parcă-mi amintesc că secolul trecut în echipaje nu erau femei.

– Ai dreptate . Nu erau femei. Iar el are într-adevăr doi copii.

– Și barierele genetice ? Să înțeleg că acestea sunt doar povești ?

– Se pare că-n acest caz da. Medicii încă mai fac de gardă pe lângă cei doi copii, nici lor nu le prea vine a crede această minune, dar cea mai bună dovadă sunt însăși cei doi copii.

– Și copii cum se simt ?

– Puțin cam dezorientați; în rest, sunt bine . Stau mai mult în preajma tatălui lor.

– Bine, Willy, și...

– Și gata. Ce credeți că ați pus stăpânire pe timpul meu ? Eu nu oi mai avea și alte treburi decât să vă răspund vouă la întrebări ?...

– Nu fi rău. Te întrebam și noi.

– Știu. Numai că nu prea am timp și uite, era să mă uite Dumnezeu povestindu-vă vouă despre eroi...

– Dar mai treci pe aici, nu-i așa ? Nu-i așa c-ai să mai treci pe aici ? Mai vii să ne mai ții la curent ...

– Firește, dar asta abia mâine.

– Bine, îți mulțumim.

Cele două femei intrară în birou comentând evenimentul în timp ce tânărul reporter își urmă drumul grăbit.

În acest timp într-unul din saloanele spațioase și confortabile ale Centrului de Recuperări cei doi copii stăteau de vorbă. O privire atentă ar fi remarcat că păreau foarte îngrijorați.

– Stai liniștit Nico, că ne descurcăm noi. Nu ne-a învățat tati ce fel de oameni sunt pământeni ?

– Bine, dar ce-o fi cu tati ? De ce nu mai apare ? Uite sunt exact trei zile de când a dispărut. Și de ce nu ne spune nimeni ce-i cu el ? E ceva anormal aici !

– Eu, totuși am încredere. Cred c-ai observat cât de buni sunt medicii de aici.

– Or fi, dar eu tot nu am încredere în ei și cu asta basta !

– Și dacă ar fi să se fi întâmplat ceva cu el, ce putem noi face ? Oricum suntem niște străini pe această planetă. Eu zic să mai așteptăm și mai ales să nu le arătăm că suntem îngrijorați.

– Să știi că dacă nu apare până poimâine seara, eu încerc să evadez, indiferent dacă mă vei ajuta sau nu. Să știi Sun, că oi fi eu mai mic, dar, ceea ce se întâmplă îmi dă mult de gândit și sunt...

– Ce-i asta, Nico !? cum să nu te ajut ?! Numai că vezi tu, mi-e cam frică...

– Nu-i nimic Sun, și mie mi-e frică, dar trebuie să dăm de tata cu orice preț. E foarte important. Numai el ne poate ajuta să supraviețuim aici și mai ales să ne îndeplinim visele, sau dacă nu, măcar să ne întoarcem acasă...

– Știu, Nico. Dar promite-mi că indiferent ce se va întâmpla în următoarele două zile, nu le vei arăta că ești îngrijorat, și mai ales nu te vei despărți de mine.

– Promit.

Cei doi copii își strânsă mâinile așa cum văzuseră la tatăl lor și la prietenii lui, marcând fără să știe pactul ce avea să-i azvârle în lupta cu o întreagă planetă.

Din acel moment trecură multe ore fără ca cineva să fi făcut măcar să facă nici cea mai mică aluzie la ceea ce s-ar fi putut întâmpla cu tatăl lor.

Respectându-și cu greu promisiunea, de a nu lăsa să se vadă că sunt îngrijorați, copii tăceau din gură abținându-se să pună întrebări. Seara, însă, veni în camera lor un om pe care nu-l mai văzuseră până atunci. Acesta, un tip cu o figură prelungă și priviri lunecoase, li se prezentă ca fiind comandantul astronavat al planetei.

– Ei, cum se simt tinerii noștri ?

Copii, privindu-se întrebători, dădură din umeri ca la comandă și răspunseră într-un glas :

– Da, cine ești de fapt dumneata? Ești prieten cu tata, sau ești un demnitar oarecare ?

– Da. Sunt unul din cei mai buni prieteni ai tatălui vostru. Nu v-a povestit nimic de mine ?

Nico, făcându-i cu ochiul lui Sun, răspunse în locul acestuia :

– Da, ne-a povestit chiar o întâmplare foarte frumoasă , cea cu un lup mâncat de o oaie, pe planeta aceea veche.

Bărbatul, care se pare că nu prea era la curent cu folclorul vechilor civilizații, căzu în mreje și începu să râdă fericit, crezând că i-a păcălit.

– De fapt nu prea am timp să discut cu voi lucruri mărunte, meseria mea fiind atât de importantă. Am venit să vă văd, să aflu cum vă simțiți și să vă spun că tatăl vostru a fost recrutat pentru o misiune importantă la frontierele sistemului solar.

– Și cu noi ce se va întâmpla ?

– Nimic. Tatăl vostru va lipsi câteva luni, timp în care se va continua instruirea voastră pentru a fi pregătiți să intrați la școlile de aici. Vă las deci să vă continuați pregătirea cu profesorii de la centru. Urmează să ne mai vedem din când în când.

– Când vă mai vedem ? – întrebă Nico.

– Curând, Sam ! – răspunse bărbatul, apoi deschise ușa și urându-le noroc, plecă.

Dacă până atunci copii mai avuseseră tendința de a-l crede, aceasta se spulberă pe loc în momentul când își dădură seama că nu știe cum se numesc.

– Ai observat ? – întrebă Nico – nu știe de lupul mâncat de oaie...

– Nu știe nici cum ne numim. Nu mai avem altceva de făcut, decât să pândim un moment favorabil pentru a o șterge de aici.

– De acord. Dar cum ?

– Nu știu. Vedem noi. Totul e să fim pregătiți.

*

– Cum stăm ?

– Pare totul normal. Cred că a prins minciuna. Dar nu pot ști cât o să țină. Trebuie să ținem seama că sunt foarte inteligenți. Cum greșim cât de puțin, cum își vor da seama și atunci...

– De fapt de ce nu le-am spune adevărul ?

– Pentru că în ciuda inteligenței par foarte sensibili și în plus nu uita că sunt născuți într-o altă lume despre care nu știm deocamdată nimic. Nu putem ști ce efect ar putea avea asupra lor adevărul acum când și așa sunt supuși stresului adaptării cu viața de aici.

– Doamne, măcar de am putea bănuî pe cineva. Dar așa... Ce oare s-o fi întâmplat cu omul acesta. Nu putea așa, pur și simplu să dispară „hocus – pocus“ ca la desene animate.

– Nu, dar ceva s-a întâmplat. Sunt convins c-a fost răpit. Rămâne să stabilim de ce !

– Bine, dar cine l-ar fi putut răpi ? Oricum, nu mai are pe nimeni. După atâția ani nu mai poți avea nici prieteni nici dușmani. Nu-și cunoaște nici măcar rudele, așa cum nici ele nu-l cunosc pe el. De unde să luăm un fir conducător ?

– Cred că numai medicii ne-ar putea lămuri. Și apoi nici nu știm cu siguranță dacă a fost răpit sau a plecat de bunăvoie.

– Să plece ?

– Da. Ai dreptate. N-ar fi ajuns nici până la poartă în starea în care era după ieșirea din laborator. Și admitând că ar fi fost normal, nu avea haine, nu...

– De fapt judecând după felul cum ni-l prezintă dosarul de la centrul astro, s-ar părea că inteligența pe care o are l-ar fi ajutat foarte ușor dacă ar fi vrut să plece.

– Da. Tocmai de aceea mi-e foarte greu să plec în cercetarea acestei dispariții. Mi-e teamă că orice pistă aș urma, risc să mă afund atât de mult în incertitudini, încât să nu mai pot face calea întoarsă.

– Știi ceva șefule, eu am o idee mai bună. Ce ar fi până una alta să ținem copii sub observație timp de circa o săptămână. Poate că ei ne vor furniza firul care ne lipsește.

– Cred că ai o idee bună. Oricum voiam să-i țin sub observație. Și a-propo, trebuie să aflu ce-i cu lupul.

– Care lup ?

– Mi-au povestit ceva cu un lup care chipurile le-ar fi povestit-o tatăl lor în legătură cu comandantul astro.

– Concret, despre ce-i vorba ?

– Despre...

Spunând aceste lucruri, cei doi detectivi intrară în cabinetul șefului de palier urmăriți de privirile curioase ale unei asistente. După nici cinci minute aceeași asistentă avea să-i vadă ieșind val – vârtej și ieșind din centru în trombă.

Peste câteva ore un medic avea să privească de asemenea curios spre ei văzându-i că năvălesc în apartamentul celor doi copii. Din păcate, prea târziu.

Ferestrele deschise și lenjeria de pat transformată într-o sfoară suficient de rezistentă, atârnată de pervaz indica clar calea pe care pleaseră ei să-și caute tatăl.

*

– De fapt, care-i necazul cu cei doi copii, doc ?

– Se pare că sunt purtătorii unei boli incurabile pentru noi, care însă pe ei nu-i afectează. Nici nu știm însă când și cum se transmite boala.

– Atunci de ce au fost lăsați fără supraveghere ?

– Pentru simplul motiv că boala nu a apărut la analizele curente.

– Și cum ați depistat totuși boala ?

– Prin metode neconvenționale, ca să spun așa.

– Să înțelegem că oricine intră în contact cu ei din acest moment, va fi un potențial bolnav ? Dar acest lucru e...

– Nu. Boala cred că nu e în faza contagioasă... altfel ar fi avut-o deja cei ce au intrat deja în contact cu ei. Am făcut analize... și nu au ieșit pozitive...Oricum ei reprezintă un enorm risc pentru populația Terrei.

– Slavă Domnului că sunt născuți pe altă planetă. Acest lucru îi va face ușor de depistat.

– N-aș afirma cu atâta ușurință acest lucru. Sunt excepțional de inteligenți. Au un nivel de inteligență superior medie din cele mai bune universități.

– În cazul acesta prinderea lor înseamnă că va fi numai o chestie de noroc pur?

– Foarte posibil.

*

În timpul acesta, pe o autostradă ce străbătea unul din deșerturile americane nord americane, un vehicul gravitațional de mici dimensiuni, gonea spulberând praful, cu toată viteza îndreptându-se spre sud. La bord, doi indivizi bărboși fumau privind prin parbrizul electronic panglica neagră ce marca culoarul autostrăzii. În spatele lor, un om, într-o perfectă nemișcare, stătea drept. Părea adormit. Dar cercetat mai atent s-ar fi observat că nu respiră. De altfel și culoarea feței lui dădea de bănuț. Era foarte palid, de o paliditate apropiată de cea a morții.

– Ce crezi, tipul ne poate lămuri ?
– Sunt absolut sigur. Ce poate fi mai relevant decât faptul că suferă de aceeași distrugătoare boală fără a ști și fără a prezenta nici cel mai mic simptom. El e cheia. Ascultă-mă pe mine ! Numai el ne poate salva. Bine că am reușit să ieșim de acolo fără a da de bănuț.

– Doamne, de-aș vedea-o pe Yco salvată, i-aș îmbrăca în aur pe cei care l-au tratat.

– Tontule ! Nu l-a tratat nimeni. Este rezultatul vieții pe care a dus-o acolo.

– Bine șefule, tu știi mai bine. Eu rămân așa cum am fost mereu, făptuitorul a ceea ce hotărăște mintea ta, dar pentru că mă ajuți în această problemă nu te voi uita nicicând.

– Lasă prostile ! Știi bine că dacă nu aș avea de câștigat din toată afacerea ta, nu aș mișca nici măcar un deget ca să-ți salvez curva...

– Fără vorbe jignitoare ! Te distrug !!

– Ho, mă, c-am glumit ! Ce, nu mai știi de glumă ?

Totuși, privirea pe care o arunca brutei de două ori mai mare de lângă el, arăta clar că nu glumise de loc. Erau vechi tovarăși „de afaceri” și cu toate că se mai certaseră uneori, nimic nu reușise până acum să le destrame prietenia.

Trebuise să survină îmbolnăvirea acelei femei pentru ca ei să înceapă să nu se mai înțeleagă. Își ajuta totuși tovarășul pentru că femeia era cu atât mai inteligentă cu cât era el mai limitat.

*

Unul din cele mai mari parchinguri pentru vehicule de mici dimensiuni din localitate. În cabina de supraveghere, bărbatul, ușor adus de spate privește imaginile date de monitoarele din fața lui. Lucrează aici de peste douăzeci de ani. Ar putea spune fără puțință de tăgadă a cui e fiecare vehicul din șirurile frumos aliniate pe imensul platou. Aici își parchează vehiculele toți locuitorii cartierului, precum și cei care lucrând pe lângă sau în cadrul aerodromului planetar lipsesc de acasă luni și uneori chiar ani de zile. Există aici chiar vehicule care n-au mai fost mișcate din loc de peste douăzeci de ani. Sunt unele.

Pe acestea le-a luat în primire în momentul în care a fost angajat aici. Nu sunt multe. Dar printre ele e una care aparține lui Eduard Jonson. Era frumoasă.

La vremea când a fost construită a fost un vârf în domeniul tehnicii de transport. E fericit că după atâția ani a ajuns să o poată preda în bună stare. Spre deosebire de alți colegi de-ai lui din alte sectoare, el se ocupase cu dragoste de orice vehicul care-i fusese dat în întreținere. Stând și privind ecranele din fața sa imaginația începu să-i fugă spre ziua când marele

astronaut va veni să-și ia în primire vehiculul în bună stare. Începu să-și imagineze cum acesta îi va strânge mâna și-l va felicita pentru competența cu care s-a ocupat de vehiculul său. Cu gândurile acestea zumzăindu-i prin creier observă pe ecranul din dreapta sus doi copii jucându-se cu o minge. Fotbal. Poate cel mai vechi joc din istoria omenirii.

Iubea copiii. Spre deosebire de alții în privința lor el închidea ochii. Deși nu aveau voie să se joace aici, el îi lăsa. Nu făceau nici un rău. Și apoi, terenul de rezervă era ocupat atât de rar. În douăzeci de ani abia de cinci ori timp de câteva ore. Îi lăsa deci să se joace și fu iar furat de gânduri. În acest timp un lucrător observă la un moment dat cum copii se apropie de cea mai veche aeroportantă din parching, și uimirea sa atinse culmea, introduseră cheia electronică în broasca portierei, urcară în vehicol și decolară în trombă. Dădu imediat alarma. Aceasta îl surprinse pe supraveghetor chiar în momentul în care se imagina făcând o fotografie alături de marele astronaut pentru a o avea ca amintire după pensionare.

În mod automat, camerele de luat vederi transfocaseră spre sectorul de unde se dăduse alarma, și el rămase stupefiat să vadă că tocmai vehiculul la care se gândea dispăruse împreună cu cei doi copii. Apoi, se liniști. Din moment ce au avut cheia, cei doi copii nu puteau fi decât copii marelui astronaut. Era doar puțin decepționat de faptul că nu a venit însuși marele astronaut să-și ia vehiculul. Nu există nici un moment în mintea lui ideea că ei nu ar fi avut de unde să aibă cheia, aceasta fiind unică, iar pilotul o predase parchingului în urmă cu nouăzeci de ani...

Abia la sosirea poliției peste câteva zile, avea să aibă revelația acestui gând.

Atunci avea să se dovedească că cei doi copii intraseră în centrul de evidență electronică, depistaseră vehiculul tatălui lor și dispunând de numărul de identitate personal al acestuia furaseră cheia. Din acel moment, cercetările pentru prinderea copiilor păreau floare la ureche. Dar iată că nici peste două luni nu se putuse da de urma lor. De asemenea nu se știa nimic nici despre Eduard Jonson. Deși urmăriseră toate vehiculele care ieșise din regiune, cei doi detectivi nu-i putuseră prinde pe cei doi delincvenți. Parcă intraseră în pământ. Abia peste circa doi ani, cercetând un caz de accident rutier, aveau să întâlnească un mecanic care să declare că odată veniseră la el doi copii cu o aeroportantă de tip vechi, dar încă în perfectă stare de funcționare, și îi ceruseră să schimbe urgent caroseria vehicolului. Spuneau că vor să-i facă o surpriză plăcută tatălui lor de ziua lui. De altfel, plata operației fusese suportată din contul tatălui lor.

Așa stând lucrurile, iată că unul din cei doi detectivi tocmai ridică receptorul la sfârșitul unei zile de muncă epuizante. L-ar fi lăsat să sune, dar nu mai era nimeni în localul poliției locale, așa că oftând răspunse :

- Ce s-a mai întâmplat, doctore ?
- Locotenente, am să-ți arăt ceva deosebit de interesant. Poți veni până la mine acum ?
- Aș putea dar nu prea am chef. E atât de urgent? Nu suferă amânare măcar până mâine de dimineață ? Sunt frânt. N-am dormit decât o oră azi noapte iar ieri nici atât.
- Bine. Rămâne pe mâine. Dar îți spun că mâine când vei afla despre ce e vorba, vei regreta că nu ai venit chiar acum.
- Moare cineva dacă nu vin acum ?
- Nu. Nu-i nimic dacă vei veni mâine.
- Bine, atunci te salut, Doctore !
- Sănătate, odihnă plăcută !

Abia închise că telefonul și începu iar să sune. Agasat îl ridică imediat fiind gata - gata să explodeze. Era șeful său care-l trimitea să investigheze o crimă.

Plecă înjurându-și clipa în care se hotărâse să-și aleagă meseria de polițist.

*

- Ce se întâmplă cu noi, Nico ? Simți și tu, oare, ce simt eu ?
- Ce anume ?
- Nu știi prea bine să descriu. Parcă aș fi din ce în ce mai slăbit. Și uneori, am impresia că tot ceea ce mă înconjoară tinde să devină uriaș. Sunt clipe când mă simt deodată prea mic. Și prea slab. Nu mai am aceiași putere pe care o aveam când am venit aici. Acum parcă aș fi făcut din alt aluat. Nu știu... Mi se pare straniu. Simt că s-a moleșit carnea pe mine...
- Și eu am aceiași stare, frățioare. Mi-e frică. Mi-e din ce în ce mai frică, și teama asta e cu atât mai puternică cu cât mi-e din ce în ce mai dor de tata...
- Doamne, de l-am găsi odată ! Dar nu mai dăm de el. I-am pierdut orice urmă. Uite, au trecut șaptezeci de zile de când i-am pierdut urma. Ce să facem ?
- Știi și eu, Nico ? Cel mai bine e să continuăm căutările.
- Unde oare or fi dispărut cei doi bandiți ? Nu mai știe nimeni, nimic, despre ei. Nu au mai fost văzuți nici singuri nici însoțiți de femeia aceea, și mai ales, ultima dată când am auzit de ei nu mai erau nici cu tata.
- Cred c-ar fi mai bine să ne întoarcem în deșertul acela, acolo, la hanul unde au fost văzuți ultima dată.

Copiii erau rezemați de vehiculul tatălui lor pe malul mării în sudul continentului nord american. La picioarele lor valurile Pacificului se spărgeau cu putere de coasta abruptă a falezei. Ceva se petrecuse într-adevăr cu ei. Păreau foarte slăbiți și mai ales dădeau impresia că ar fi mult mai mici decât erau în realitate. Poate datorită faptului că slăbiseră mult. De fapt, era mai bine de o săptămână de când nu mai mâncaseră pe săturate. De dormit, nu mai dormiseră într-un pat de la părăsirea centrului de recuperare. După câteva minute urcară din nou în vehicul și demarară în trombă. Ajunseseră să stăpânească perfect mașina și erau capabili să străbată distanțe imense conducând cu rândul. Reușiseră să le țină urma celor doi bandiți cu mari peripeții pe tot continentul vreme îndelungată, dar acum îi pierduseră la granița cu Mexicul. Fuseseră surprinși să înțeleagă că tatăl lor călătorea aparent de bună voie cu cei doi bandiți.... și mai ales surprinderea lor ajunsese la culme când aflaseră că într-un hotel din inima deșertului texan celor trei li se alăturaseră o femeie. După circa o jumătate de oră ajunseră să zărească la orizont ultimul loc unde fuseseră văzuți cei patru.

— Sun, mi-e rău. Mă simt foarte slăbit. Oare nu am putea opri ? Măcar câteva minute...

— Ba vom opri. Vom opri la hotelul acesta. Mă gândesc să îi mai întreb odată pe cei de aici, poate că totuși cineva știe ceva.

Traseră în spatele hotelului conducând încet și cu prudență. Sun coborî, lăsându-și fratele în vehicul și se îndreptă spre ieșirea din spatele hotelului.

După circa o jumătate de oră se întoarse, și căutând în torpedoul vehiculului, luă ceva , apoi, văzând că fratele său doarme, intră din nou în hotel.

După vreo zece minute, se auziră niște focuri de armă și cineva sări pe fereastră de la etajul trei. Nico sări ca ars și porni motorul așteptându-se la ceva rău. Văzând că fratele său nu se întorsese, ieși precaut din vehicul și se îndreptă spre cel ce zăcea jos în urma căderii. Mare-i fu mirarea să vadă că acesta-i unul din cei doi bandiți pe care-i văzuse în treacăt într-un hotel din Washington.

Omul era într-o stare de plâns. Probabil că în cădere își frânsese gâtul căci nu mai respira. Bănuind că fratele său are nevoie de ajutor se repezi alergând spre intrarea în hotel. Ajuns pe holul ce ducea la bucătăriei, încetini pasul și începu să se furișeze cu toate simțurile la pândă. Negăsind nimic suspect, începu să urce scara spre etajul întâi. Aici, auzi de deasupra un zgomot ca de mobilă răsturnată și pași grăbiți pe parchet. Nici o voce, însă, nu tulbură liniștea. Voi să se repeadă spre următorul etaj, dar simți cum îl cuprinde amețeaua. Se rezemă de perete clipind des și încordat ca un arc. Puterile însă îl părăsiseră și căzu ușurel în genunchi. În acel moment se mai

auziră două focuri de armă deasupra. Nico își adună toate forțele și se ridică repezindu-se sus. Nici nu termină de urcat ultima treaptă că îl văzu pe Sun ieșind în fugă dintr-o cameră urmat îndeaproape de un uriaș bărbos. După doi pași, acesta-l apucă pe băiat de umeri. Dar Sun, cu un efort supraomenesc reuși să arunce arma fratelui său, care prinzând-o, o și armă și fără a sta pe gânduri trase. Bărbosul, lovit în umăr, dădu drumul lui Sun.

Imediat acesta-i înfipse degetele în ochi. Între timp, Nico, se apropie și îl lovi cât putu cu patul armei în moalele capului. Desfăcându-și curelele copii îl legară fedeleș și cu forțe unite îl traseră spre lift. În timp ce liftul venea, pe scări apăru un funcționar speriat. Dar Nico, îndreptând arma spre el îl sfătui să-i lase în pace. Speriat acesta se îndepărtă lăsându-le timp să-l tragă pe bandit în lift.

Ajunși jos, îl obligară pe recepționar să tragă de omul înconștient. Acesta se execută speriat ajutându-i să-l bage în vehicul. Plecară imediat . Pe drum, omul își reveni și astfel reușiră să afle ce-i cu tatăl lor. Trăia. Mai mult, omul nu vru să spună. Atunci, Nico, care se simțea în continuare din ce în ce mai rău, luă pistolul și fără ezitare trase un foc în genunchiul omului. Acesta urlă dar continuă să nu spună nimic. Văzând aceasta copilul mai trase un foc și în celălalt picior.

— Gata ! Gata, spun tot !

— N-avem nevoie să spui. Avem nevoie să faci ! Ai înțeles ? Du-ne urgent la tata. Dacă nu, te vom omorî încet - încet. Cred că-ți închipui ce înseamnă să mori în cinci ore... sau poate preferi în zece. Avem arma, avem și un cuțit și se mai poate găsi și vreun mușuroi de furnici lângă care să te legăm și să te părăsim.

— Bine, bine. Vă duc. Luați-o pe autostradă până la prima intersecție.

— Acolo mai vorbim.

*

Ieșiră din încăperea întunecoasă deprimați. Lucrători vechi, cei doi polițiști se confruntaseră cu multe întâmplări ciudate în timpul carierei lor, dar așa ceva era de natură să le alunge cheful de această meserie pentru totdeauna.

— Nu înțeleg ce s-a întâmplat acolo... Nu pot încă pricepe... E groaznic ! E de neînchipuit.

— De fapt am înțeles amândoi prea bine... Partea proastă e că așa ceva ni se pare atât de absurd, de neimaginat, încât nu putem încă pricepe... Ai dreptate, e groaznic !

În urma lor, portarul curios, își aruncă ochii prin canatul ușii întredeschise.

La început, figura lui oglindi o imensă surprindere, pentru ca mai apoi, după trei secunde, să se retragă îngrozit. Lucra la acest laborator de

peste zece ani, și era obișnuit cu tot felul de experiențe ciudate. Dar până atunci nu mai văzuse o ființă vie, fie ea animal sau om, să sfârșească așa...

Iar pe pat, lângă ei, tatăl, neputincios, martor la sfârșitul celor doi copii ai săi. Se întoarse zdrobit și începu să coboare scările ca un om beat. Jos, nevastă-sa se repezi curioasă spre scări. În ultimul moment însă, bătrânul portar o prinse de mână împiedicând-o să urce.

- Lasă-mă ! Ce Dumnezeu se petrece acolo de nu pot vedea și eu !?
- E groaznic... lasă, o să-ți povestesc eu altă dată...

*

Peste câteva zile, cei doi soți urmăreau în fața micului ecran transmisiunea directă a plecării lui Eduard Jonson.

- De fapt nu mi-ai spus până acum ce s-a petrecut atunci acolo, sus ...
- Ai să afli imediat... trebuie să spună.

Urmărire transmisiunea până ce marea rachetă interstelară se pierdu pe cerul superb al acelei dimineți de vară. Transmisiunea se încheie cu urări de bine celui care se întorsese pe pământul natal pentru a-și pierde copii și odată cu ei orice speranță, orice legătură cu vreuna din lumile în care sufletul său își duse existența paralelă timp de atâția ani.

– Ce-o fi gândind el acolo, sus, acum ? – întrebă cu jumătate de glas femeia.

- Cine poate ști ??!
- Și copii lui... de fapt...
- S-au topit... ca o bucată de gheață pusă prea aproape de plită...

Femeia rămase cu gura căscată, incapabilă să mai rostească vreun cuvânt.

Se simțea sufocat, prins în chingi, ca într-un sac din material plastic închis la gură. Mentea lui lucra febril : „De fapt ce mai vreau ? Ce mai caut eu acolo? Voi fi bătrân ! Nu mai am nici o legătură cu ei așa cum nu mai am nici cu cei de aici ! Parc-aș fi într-o capcană din care nu mai există scăpare decât prin moarte... O viață inutilă...pentru a sfârși printr-o moarte inutilă... Ce capcană !...”

28.11.1992

Uneori cele mai frumoase idei vin scriitorilor din întâmplări banale. Unele din ele chiar de zi cu zi. Totul e felul cum sunt prelucrate și de aici ceea ce rezultă din ele.

În astă constă de fapt una din trăsăturile esențiale ale unui scriitor, după părerea mea. Doar cineva cu o sensibilitate anume, capabilă să depisteze sensuri ascunse în întâmplări simple, poate fi un bun artist. Din păcate, mie, asemenea sensuri, deși multe, îmi par rar demne de a fi transformate în ceva de valoare. Poate de aceea nu mă consider un scriitor și de fapt nici un artist. Poate de aceea mi-e atât de teamă în fața colii albe. În urmă cu mai bine de un an, am citit într-o revistă un articol care m-a impresionat profund. Atunci, pot spune că s-a născut sâmburele ideii a ceea ce am de gând să scriu mai jos. De atunci am încercat de mai multe ori să mă așez în fața mașinii de scris. Nu am reușit niciodată să trec de reproșurile și întrebările colii albe. Ca să fiu sincer nici acum nu sunt absolut convins că voi reuși. Poate că de aceea contrar obiceiului meu de până acum am început cu aceste cuvinte. Poate că e o instinctivă nevoie de a mă dezvinovății în fața albeții atât de critic întrebătoare în cazul în care travaliul meu literar nu va fi la înălțimea a ceea ce simt că trebuie să răsară din sâmburele de care am pomenit...

*

... În camera aceea crescută parcă dintr-un cristal imens de opal, irizând în mii de culori calde, pe măsură ce muzica cu acordurile-i diafane se lovea de pereți, nu era decât el.

De luni de zile (înțelegem prin asta unități temporale asemănătoare cu lunile pământene, dar în nici un caz identice) se retrăgea aici pentru a încerca să lămurească acel sentiment ciudat care-l invada din ce în ce mai des mai ales în orele care se succedau răsăritului. Îl stăpânea din ce în ce mai amplu, uneori total, furându-i toate capacitățile de a mai reacționa normal la cele ce se întâmplau concret în jurul său. Stătea rezemat ca de obicei de cel mai depărtat perete al structurii vibratoare a camerei, direct pe podea, lăsându-și în voie gândurile să rătăcească spre infinit spre tot ce ar fi putut fi un mesaj venit de undeva. Știa că reușita va fi slabă. I se mai întâmplase până în seara aceea de mii de ori. Poate că mesajul pe care i-l inducea în suflet acea stare ciudată venea prea de departe. Ce-l mira era că nu și-ar fi putut imagina așa ceva de vreme ce era cunoscut ca cel mai bun receptor de pe întreaga planetă fiind capabil să interpreteze și să prelucreze mesaje venite de la peste zece ani lumină, fără a induce în ele nici o

deformare Era unanim recunoscut pentru această performanță, și firește era folosit cu toată considerația și prudența.

De câteva luni, mai ales de când începuse să fie preocupat mai serios de acest mesaj, venit de departe, nu mai era în stare să facă față îndatoririlor sale normale de serviciu. Capacitatea de percepție în orele de lucru îi scăzuse simțitor și implicit transmisia suferea având ca urmări tot mai multe reclamații și rapoarte medicale din partea celor o sută și ceva de mii de persoane care beneficiau de serviciile sale.

Interesant era că nici înregistratoarele electronice de biocurenți nu mai făceau față regimului de muncă stresant din orele în care simțea influența aceea străină venită de ... niciunde. Cel mai îndepărtat post de transmisie intergalactic de la care recepționa de obicei se afla la o distanță de șapte ani și jumătate de străbătut cu viteza luminii și de acolo transmitea prietenul său Hor. Îl nedumerea faptul că semnalul nu venea de la el și nici măcar prin intermediul lui. El nega de fiecare dată când era întrebat în acest sens. Și deasemenea semnalul nu venea nici de la sau prin intermediul „releelor” situate mult mai aproape de jur împrejurul planetei.

Singura concluzie rămânea deci aceea că semnalul vine de mai departe, ocolind căile tradiționale de transmitere. Nu putea de asemenea înțelege faptul că deși atât de îndepărtat (ca mesaj intrinsec nu recepționase decât jumătăți de idei trunchiate și nici o imagine) putea totuși să-i inducă în suflet atât de puternic acel tumult, acea frământare.

Se relaxă mai puternic și îndepărtând orice urmă de gând străin concentră toată puterea sa de recepție spre acel mesaj. Simți cum puterea simțământului din sufletul său crește încet, încet. Se afla pe calea cea bună... dar nu era bine !

Se ridică și ieși cu pași grăbiți pentru a merge spre bibliotecă. Aici după ce scotoci câțva timp printre cele câteva zeci de discuri luminescente de mare rezoluție din biblioteca sa tehnică, îl alese pe cel mai vechi și punându-l în cititor se așază comod într-un fotoliu și derulă toate cunoștințele aflate acolo. Se aflau pe acel disc înregistrate toate cele șaptezeci și ceva de mii de prelegeri și cursuri pe care le ascultase în timpul studenției. Acestea începură să se perinde într-o viteză amețitoare prin imaginația lui, lecție cu lecție, frază cu frază, idee cu idee, absolut tot ceea ce se știa despre dezvoltarea transmisiilor telepatice în acea perioadă de început. Știa sigur că doar acolo va putea afla răspunsul. În acea bucată de sticlă videoabsorbantă. Întorcându-se spre acei ani de început în care transmisia cunoscuse o dezvoltare explozivă, datorită metodelor profesorului său, poreclit „Pasărea“. Era a treia oară în ultima săptămână când străbătea cunoștințele acumulate atunci. Deși le cunoștea perfect și de

demult ceea ce reținuse atunci cu ani în urmă fiind imposibil să se mai ștergă vreodată din creierul său, era convins că totuși îi scapă ceva.

După un sfert de oră discul se opri din rotațiile sale amețitoare. Apăsă tasta de reluare a citirii și, golit de orice sentiment asistă iar la derularea întregului curs de transmisie mentală. După zece minute sări ca ars. O frază banală spusă de profesorul său la începutul unui curs se suprapuse în memoria lui peste ceea ce se derula. Întoarse imediat discul și ascultă extaziat fraza :

„... cu două secole în urmă atunci când încă nu se cunoșteau decât ceea ce azi numim anacronicele transmisii radio-laser, pentru a recepționa un mesaj se focaliza antena spre direcția respectivă, putându-se recepționa numai un anumit post odată. Azi, prin transmisia mentală e suficient să ne concentrăm spre subiectul transmisiei, și vom recepționa tot ceea ce e legat de acel subiect indiferent de direcția din care vine semnalul...”

Descoperise. Știa cum va afla mai mult și mai ales cum va scăpa de obsesie.

Partea proastă era că neștiind ce cuprinde semnalul, nu se putea orienta spre un subiect anume și deci puterea de percepție îi scădea simțitor printr-o orientare generală. Găsise răspunsul care fusese totdeauna aici, lângă el, făcând parte din însăși activitatea lui zilnică. Știuse, știuse că e simplu și iată că se adeverea bănuiala lui. Cu pas grăbit se îndreptă iar spre camera de recepție a apartamentului său.

*

— Ce spui ? întrebă somnoros Gigi pe prietenul său care turuia ca de obicei.

— Nu se poate să nu fie ceva necurat la mijloc ! Prea se aud des țipete de acolo.

— De unde? Nu-l părăsise încă somnul și atenția sa era doar pe jumătate îndreptată spre Marin.

— Cum de unde măi frate ?! Dinspre casa lui Pălălaie.

— Ce are casa lui Pălălaie cu balivernele tale ?

— Ce baliverne ! Mă, tu auzi ce zic io ?

— Nu prea. Visam ceva foarte frumos cu Firuța lu...

— Las-o dracu pă Firuța, mă ! Tu n-auzi că am descoperit ceva senzațional ?!

— Ce-ai mai descoperit, mă rog ? Iar vreun hoț care lua ceva cu împrumut de la vără-su cu învoiala lui ? Și apoi ce-ai tu cu Firuța ?

— N-am nimic, numa că te-a pălit rău, să știi ! De trei luni numa despre ea vorbești. Tu nu vezi că ți-a făcut farmece ? Nu mai ești Gigi al meu.

Gigi cu care alergam prin toate văioagele, Gigi cu care mă dădeam pe frânghie prin puțu peșterii lu Ion...

– Aven.

– Ce ?

– Aven, mă ! Aven îi zice, nu puț. Așa să cheamă !

– Zăcă-i cum i-o zăce, că tot un puț să este...

– Bine, bine, și ce are puțu cu...

– Păi puțu nu are nimic cu Firuța, tu ai ceva ! Nu-ți spusei ? Nu mai ești ăl de-l știu io. Nu mai ești și basta ! Și asta taman de când ai început să te-nvârți în juru fufii!...

– Cum!? Gigi sărise ca ars pierindu-i pe loc somnul și se și repezise să-i aplice prietenului său o directă de dreapta. Acesta, însă prevăzând reacția prietenului său de-o viață eschivă elegant...

– Stai, mă ! Ce-ai ? Cum dracu voiai să te trezesc dacă tu dormi pă picioarele-alea lungi?!

– Taci, dracului! – îl repezi Gigi simțind cum îl părăsește furia. – recunoștea felul de a fi al lui Marin.

– Tac, tac, da numa dacă ascuți ce-ți zăsei mai devreme !

– Păi cum vrei să ascult dacă tu zici că tac ?

– Hai las-o moartă ! Zi mai bine că nu te interesează și hai să mergem acas că se întunecă.

– Nu. Nu merg nicăieri. Și să știi că mă interesează. Zău mă interesează ! Numa să nu mai fie una din descoperirile tale fenomenale care ne-a băgat în bucluc nevinovați vara trecută. Nu știi că era să...

– Lasă mă !... Că acu ai să vezi cu ochii tăi. Știi casa lu Pălălaie, că-i a mai la marginea satului din toate.

– Care margine că nici nu-i în sat ! E cocoțată pă coasta „măgurii Caprelor“.

– Păi tocma asta spusei și io !

– Și ce secret zici c-ai descoperit tu acolo ?

– Nu știu, că nu am reușit să mă apropii prea mult. Tot ce-ți zăsei e că acolo să aud în unele nopți niște țipete ciudate !

– Țipete, zici ? Ce fel de țipete ?

– Nu știu. Da mă bagă-n boală ! Parcă nu-s dă om...

– Cum zici că-s ?

– Păi nu-ș cum să zic !

– Zi mă... așa cum zici de obicei cu o grămadă dă vorbe, că oi ști io să scot ce-i bun dân ele !

Marin, făcând un gest de revoltă dădu să-l apostrofaze pe Gigi pentru descrierea exactă a felului său de a vorbi, dar se răzgândi în ultimul moment și se hotărî să continue :

– Păi știi că fusei săptămâna trecută pe la unchi-miu, ăl de-i cu oile pă munte...

– Care ? Nea, Cucui ?

– Nu, mă ! Las că nea Cucui nu mi-e unchi, ș-apăi el nu-i acu-n sat. Și cum spuse fusei la el și tocma coboram în sat. În ziua aia era vreme ca-nainte dă potop și mă gândii să scurtez drumu pă cărarea dinspre casa lu Gheorghe a lu Marin.

– Și normal c-ai trecut pă lângă casa lu Pălălaie.

– Da. Era pă înserat; și mai ales era înnourat rău, se întunecase deja afară.

– Nici n-ajunsei bine lângă nucu din marginea pășunii lui când un țipăt drăcesc m-a-nghețat acolo. Simțeam că să dăspică pământu sub mine și mă trece toate răcorile...

– Stai mă, nițel ! Zici c-ai auzit un țipăt. De unde venea ?

– Păiii... parcă dă la casa lui.

– Dacă venea de la casa lui nu putea să fie diavolesc...

– Drăcesc...

– Tot un drac ! Și dacă venea de acolo nu putea să țipe decât om...

– Femeie.

– Femeie ?

– Păi nu spusei adineauri că era drăcesc și nu putea fi scos de om ? !
Acu de unde știi că era femeie ?

Marin rămăsese cu gura căscată după ce pronunțase cuvântul. Chiar ! De unde știa că era femeie ? Că doar până acum fusese convins că e un țipăt animalic, drăcesc, diavolesc, nefiresc... Oricum, nu omenesc.

– Nu știi nici io ce-mi veni ! Am zis și io...

– Bine, mă ! Te hotărâști odată, era drăcesc sau omenesc?!

– Bă, Gigele, să mă trăznească dacă știu ! Nici io nu mai știu ce să cred.

– Bine, mă. Și ce-ai făcut ? Doar n-ai rămas acolo, toată noaptea !

– Bă, tu mă știi pă mine că nu-s un fricos, că ș-atunci cu ursu... da acu, parcă a fost d-o mie dă ori mai rău. Nu-ș ce intrase-n mine dă mă ținea acolo legat dă țarina aia și țipātu să repeta din când în când până a început să să audă dă peste tot. Era ceva, așa... c-am simțit atunci că mi se urcă păru-n cap...Credeam că asta cu păru-i povești, da atunci am simțit, mă ! Știi cum am simțit ?

Cre-că dac-aveam căciulă mi-o ridica d-o palmă-n vârful capului ! Ș-am fugit, mă. Am fugit cum n-am fugit nici atunci când m-a alergat ursu după ce-am dat în el.

– Unde ?

– Cum unde ?

- Da, unde ?
- Chiar, mă ! Unde dracu-am fugit io ?...
- Ce, mă, nu știi ?
- Nu știu, mă ! N-auzi că intrase dracu-n mine și...
- Ai fugit mult așa, fără să știi ceva ? „...ăsta s-a scrântit ! Îi pălit cu leuca rău. Auzi tu ! Să nu știi unde te duc picioarele treaz, fără-un strop dă tărie-n tine...” Bă, tu ai băut în ziua aia ceva ?

- Băut, da ce-are a face asta cu...
- Asta-i mă ! – exclamă Gigi triumfător...

Fu rândul lui Marin de astă dată să-l pocnească pe prietenul său. Avu mai mult noroc, căci acesta în exuberanța descoperirii explicației comportării prietenului său, nici nu se gândise că acesta poate deveni agresiv. Așa că se trezi lovit ca de-o locomotivă și începu să se ducă la vale pe panta abruptă, ca o minge scăpată de sub control la un meci de divizia B, până ce se îndură de el un tufiș de coacăz și-l agăță de pulpana a ceea ce mai rămăsese din bluza de trening și așa cam jerpelită. Marin stătea impasibil în vârful dealului pe picioarele depărtate, drept ca un stâlp de telegraf, admirându-și nu lipsit de satisfacție opera distructivă.

- Zi, așa! Eram beat, nu? Na, că văzuși acu cât eram de beat! Urla cât îl țineau rărușii de s-ar fi auzit de pe culmea de vizavi deranjând somnul jivinelor, dacă țipătul de surpriză al lui Gigi nu le-ar fi alungat cu câteva clipe mai devreme.

Supărarea lor nu ținu însă prea mult. Erau destul de dese asemenea întâmplări în prietenia lor de peste douăzeci de ani (de când mumă-ta t-a zvârlit în jungla acestei lumi parșive – cum spunea Marin în clipele lui de afecțiune la adresa prietenului său.)

- Bă, tu juri că nu erai beat în noaptea-aia?! – își scutura fără prea mult succes urmele de praf și iarbă de pe haine, încercând totodată să redea bluzei de trening un aspect mai comercial.

- Să mă trăznească cum spusei... Pă ce-am mai sfânt ! Să n-apuc să mai ies din starea de Șomer ! „unde nu m-aude Dumnezeu !“

Cei doi terminaseră de curând un liceu agroindustrial și suportau rigurile proaspetei „democrații” instaurate în țară făcându-și practicantura în funcția onorantă de șomeri în urma desființării C.A.P. – ului local. Ca mai toți tinerii de seama lor aflați în situații similare se adaptaseră și ei trăind din diferite activități cu specific local, printre care pășunatul nu știrbea cu nimic reputația lor de cei mai buni (și singuri) agenți veterinari din comună.

Cei doi porniră braț la braț, așa cum făceau de obicei după asemenea dispute, spre locul faptei. Coborau pe o cărare ce avea menirea să-i ducă spre casa lui Pălălaie.

În jur începuseră să se facă simțite primele adieri ale brizei de noapte, iar stelele se detașau treptat pe un cer de o limpezime rară. Ultimele raze ale soarelui răsfrânte după culmile muntoase vestice aruncau spre cer reflexe portocalii – vișinii luminând feeric câteva scame de nor uitate de frontul de ploaie primăvărată ce trecuse pe acolo cu o zi în urmă. Luna nu își făcuse încă apariția așa că atunci când ei ajunseră în vale, fură brusc învăluiți de un întuneric tainic, a cărui adâncime insondabilă era parcă și mai mult subliniată de strălucirea puținelor stele ce se vedeau risipite între cele două culmi muntoase.

Continuându-și conversația, ajunseră chiar sub culmea după care era casa lui Pălălaie, numit astfel datorită faptului că atunci când, în urmă cu peste zece ani îi luase foc casa de la bucătăria unui vecin, în loc să arunce cu apă, în groaza momentului, golise o găleată de benzină peste focul abia iscat, fac ce făcuse firește, ca acesta să se nască mai vioi și mai plin de viață ca nicicând, într-o pălălaie imensă. Firește că nu mai putuse fi salvat nimic din gospodăria bietului om, iar de atunci, acesta se retrăsese în afara satului mânat de convingerea că astfel va fi ferit de asemenea evenimente.

– Și cum spusei, a doua zi am făcut iar același lucru...
– Ce lucru, mă ? Când îmi spusei ?
– Cum, mă ce lucru ? Eu ce-ți bodogăn de un sfert de oră ? Am venit iar aici... adică nu aici... pă partea-ailaltă, deasupra casei.

– Păi nu mi-ai spus decât că te-ai trezit din alergare la poalele vârfului „Lupului “ deși nu prea cred eu c-ai fost tu în stare să alergi atâta fără să știi ce faci. Iar dacă într-adevăr ai făcut-o, înseamnă că te-a pălit rău groaza și nu-ș cum de mai am eu inimă să merg cu-n asemenea fricos acolo?!

– Mă, tu așa mă cunoști pă mine d-atâția ani?!

– Las-mă, ce nu mai știi dă glumă?

– Nu-mi arde, mă, dă glumă ! tu nu pricepi pân-ce-am trecut eu atunci?

– Nu.

– Cum, nu, mă?

– Păi cum să pricep dacă nu-mi spui?

– Mă, Gigi, eu îți mai dau una...

– Ha... Nu mai pupi tu ! Ce, tu crezi că mereu mă prinzi ca fraieru, mai bine zi mai departe.

– Da... Cum spusei, eram tocmai pă partea-ailaltă, deasupra nukului și așteptam hotărât să nu mă mai sperii și să mai fug. Da, ca un făcut, acu nu s-a mai întâmplat nimic. Așa că pă la trei noaptea am plecat pentru că la cinci trebuia să iau oile lu nea Gogu să i le duc sus la cioban. Și cum mergeam io, ajunsesem chiar colo, lângă bradu-ăla strâmb...

– Care brad, mă ?
– Ăla, mă chiorule ! Ce, nu mai vezi ?

– Nu, că-i întuneric !
– Așa-i. Ai dreptate ! Da tu nu știi că aci, la nici o sută dă metri-i un brad strâmb ?

– Care, ăla din care a căzut Marioara lu Chioru când eram mici ?
– Da, ăla ! Și mă gândeam că... știi că d-aici mai faci o oră până acasă așa că nu eram prea atent ce să-ntâmplă-n jur. Cărarea o simțam mai mult pă pipăite, că luna era mai mult după nori decât afară. Și odată numa ce văz, sau mi se pare că văz o năluca că se răpede la mine. Na-vui timp nici să țip nici să mă mișc. Am auzit un rânjet de răs și după ce năluca s-a dus mi-a mai venit inima la loc. Pesemne că stricasem pândă jivinii și se repezise la mine neștiind prea bine ce-s. S-o fi speriat de mine când a văzut că-s om și a renunțat să mai sară pă mine, și taman când răsufлам ușurat am auzit mai întâi rânjetu răsului mai departe acu, ca dă la brad, unde suntem noi acu, și apoi parcă, s-a continuat cu țipātu ăla, dă am simțit iar cum îmi crește păru pă ceafă.

– Și-ai fugit iar ?
– Nu n-am mai fugit, da am simțit că mă trec toate apele când am zis că trebuie să stau să văd ce e. M-am aplecat mai mult orbește și am cules un băț dă jos, noroc că eram acu lângă bradu strâmb. M-am ascuns după el, și lipit dă el ca dă ăl mai bun prieten dăn viața mea, am așteptat mușcându-mi limba că simțeam că am început să tremur și să-mi clănțâne dinții. Și mă înjuram cum de pot fi așa fricos, da, dă geaba că tot nu mă opream dăn tremurici. Țipātu s-a auzit iar da parcă era mai departe, dă partea ailaltă, da era ecou dă parcă ar fi fost peste tot în juru meu. Și mă întrebam dacă nu e lângă mine și mie doar mi se pare că-i pă partea ailaltă. Da până la urmă am auzit clar când începea cum începea că era acolo sus, pă culme. Și răs, n-ai să mă crezi, da-ți jur pă ce am mai sfânt, a venit în fugă lângă mine, mârâind aspru dă am zis c-are de gând să mă atace.

Da, când a ieșit luna l-am văzut. Gigele, tu mă știi, am crescut amândoi în munții ăștia, îi știm ca pă buzunarele noastre, da așa ceva nu credeam c-am să văz.

– Ce, mă ?
– Răs, mă.
– Ce, n-ai mai văzut râși ?!
– Ba da, mă... da nu ca ăsta...
– Ce dracu avea ăsta, că doar nu era dă zece ori mai mare ?!
– Nu, mă. Era mai speriat ca mine, mă ! Nu râde, mă, că nu glumesc ! N-am văzut în viața mea răs speriat până atunci, da mâțe speriate am văzut. Era exact ca o mătă când o încolțește dulăuu... Să mă trăznească dă nu mi-a pierit toată frica și nu mi s-a făcut milă dă el. Auzi mă ! El venise lângă mine dă frică ! Și i se ridicase păru pă spinare și scuipa uitându-se spre

culme dă unde s-auzea țipătu-ăla. Și după ce nu s-a mai auzit, n-a plecat dă lângă mine până nu m-am urnit și io spre casă. Și atunci a mers în urma mea aruncând spre pădure priviri speriate de parcă am fi fost urmăriți de un demon. Când am ajuns în marginea satului și a trebuit să o iau pe uliță, am văzut că a rămas la vreo două sute de metri de ultima casă din sat. Ceva nu era în regulă cu țipetele alea așa că seara următoare eram din nou aici. De data asta cu toate că am așteptat toată noaptea nu s-a mai întâmplat nimic.

Între timp cei doi tineri începuseră să urce dealul spre nucul căruia începuse să i se vadă vârful, când fură întrerupți de un urlet animalic. Părea a fi țipătul unei femei, la prima vedere, dar în câteva clipe se transformă în ceva sfâșietor, profund, aproape demonic. Celor doi li se făcu deodată o frică teribilă.

Era ca atunci când simți că te cuprinde groaza morții în fața unui fenomen pe care nu l-ai mai întâlnit, și care pătrunde până în cele mai tainice unghere ale sufletului spulberând orice urmă de rațiune și trezind instinctul de conservare până la paroxism.

Marin, care trăise de două ori fenomenul, îi spuse prietenului său printre ultimele resurse de stăpânire pe care le mai avea, că totul e la fel. Că deși s-a obișnuit cu felul în care se aude, îi e mai frică ca la început.

Între timp strigătul continua cu întreruperi de câteva clipe, fiind amplificat de văile din jur și trezind ecouri nebănuite...

Cei doi, involuntar, deși continuau să meargă cu pași tot mai sovăitori, se apropiaseră unul de altul până într-atât încât se luaseră de mână. Mergeau privind îngroziți în jurul lor și încercau din instinct să stabilească sursa aceluia țipăt demonic. Gigi, care văzuse cândva un film despre o catastrofă de proporții într-un loc aglomerat cu o mulțime de femei, nu se putu abține să nu facă legătura între sunetul pe care tocmai îl auzeau și țipătul acela general scos de zecile de femei din film.

– Bă, să știi că-i o femeie ! – mai apucă el să zică înainte ca prietenul său pradă unui acces de groază să o ia la fugă spre culme.

Văzându-se rămas singur, își urmă prietenul cu inima cât un purice. Ajunși din nou unul lângă celălalt, continuară să arunce priviri speriate în jurul lor în încercarea disperată de a descoperi de unde vine sunetul. Dar abia ajunseră sus, că sunetul dispăru brusc, rămânând să mai vibreze în aer ecoul răstrânt de zeci de ori în culmile muntoase dimprejur.

– Dumnezeu ! Ce-a fost asta ? – întreabă Gigi privindu-și prietenul galben ca ceara.

– Ce-ți spusei. Marin, cu mai multă experiență începuse deja să-și revină și foarte calm, în comparație cu prietenul său îi spuse :

– Nu-ți spusei ?! Asta fuse exact ce mă chinui io să-ți explic de vreo trei ceasuri încoa !

– Dar e ceva nemaipomenit ! E drăcesc, vorba ta !
– N-ai zis adineauri că-i parc-o femeie ?
– Nu știu. Am văzut odată un film în care mor vreo cincizeci de femei. Țipătu-ăsta seamănă cu țipătu la toate femeile d-acolo, da parcă-i mai puternic și mai gros. Dumnezeu, cum de nu se aude asta-n sat ?!

Marin rămase descumpănit având revelația importanței întrebării prietenului său.

– Chiar ! Cum oare de nu se aude ?
– O fi prea departe .
– Fugi d-aci ! Dacă aici se aude așa, e imposibil să nu se audă cel puțin zece kilometri în jur. E ceva necurat la mijloc. Ce-ar fi să coborâm jos !
– Unde ? La Pălălaie ? Ai tu curaju-ăsta ? Știi, eu nu mai am.
– Las-mă că suntem doi. Ș-apoi o viață are omu ! Nu crezi că merită să mori pentru a afla un mare secret ca ăsta ?
– Nu știu... Mie nu-mi miroase a treabă pământească și apoi chiar crezi că aflăm ceva ?!

– Nu știm până nu-ncercăm.
– Ai dreptate... Hai !

Porniră amândoi spre casa gospodarului, de altfel om respectat în sat, cu toate că era cam taciturn. Om așezat, bine crescut, nu avusese nimeni niciodată vreo dispută cu nea Pălălaie, om ajuns la cincizeci și ceva de ani, avea o constituție de taur și un zâmbet de om blând.

Nu ajunseră însă să treacă de nukul din marginea ogrăzii omului, că se treziră atacați de doi dulăi ciobănești, mari cât vițeei. Văzând că nu mai pot înainta, încercară să se retragă. Căinii însă nu le mai dădură loc de întors așa că trebuiră să stea acolo până ce gospodarul ieși de undeva din partea opusă a curții și veni până la ei să alunge câinii.

– Ce-i cu voi măi mânjilor p-aci tocma la ora asta ?
– Ne întorceam de la stâna lu unchiu Pantelimon și ne-am rătăcit pe lângă cărare.

– Tu ești Marin, nepotul lui Pantelimon ?
– Chiar eu.
– Și ăstălalt cine-i că parcă nu l-am mai văzut p-aci ?
– E colegu meu, Gigi Ostropel. Nu l-ai mai văzut mata, pentru că-n timpu liceului a stat la cămin, n-a făcut naveta ca mine.

– A... A lui Ostropel ! Și nu vă' e teamă să umblați pe coclaurile astea la o asemenea oră ?

– Fii serios, bre, nea Dorine, cum să ne fie frică ?! N-am crescut aci ?!
– Nu vă sperie nici țipătu nălucii din peștera lu Ion ?
– Cei doi rămaseră cu gura căscată privind prostii la omul din fața lor.

Cum era posibil să fie o nălucă în peștera în care se jucau de ani de zile și ei doi să nu știe nimic ?! Gigi, mai fășneț oleacă, întrebă imediat :

– Cum adică, ce s-auzi adinaori e țipătu unei năluci ?

– Da. Nu știati ? În peșteră cică a murit odată în vremuri de demult fata unui boier, siluită de niște haiduci, și de atunci în fiecare primăvară se aude țipătul ei în văile astea.

– Păi de ce nu se aude decât aici. În sat de ce nu se aude ?!

– Lucrarea domnului, fiilor. Nu știu să vă spun de ce. Așa s-aude. Doar aici, în valea asta.

– Și cum poți mata să locuiești aci cu urletu-ăsta animalic dasupra capului în fiecare sară ?

– A, deci știți că s-aude-n fiecare seară ?

– Da, nu-i prima dată când îl auzim. D-aia-am și luat-o p-aici. Ne-a cam băgat în răcori și am întins pasu spre prima casă pă care-am văzut-o...

Făcându-se că nu înțelege aluzia, Pălălaie le ură drum bun și chemându-și câinii cu el se îndepărtă spre curte lăsându-i pe cei doi la marginea grădinii.

Aceștia, dând din umeri, amândoi ca la comandă, se îndreptară spre vârful dealului pentru a relua cărarea urmată. Nu spuseră nici unul nici un cuvânt până ajunseră în vârf iar acolo se treziră că vor să vorbească amândoi odată :

– Ceva...

– Cum dra... Hai, tu primu !

– Ceva nu-i în regulă-aci. Adică noi ne jucăm pe coclauril-astea d-atâția ani și nu auzim niciodată dăspre năluca dâן peșteră, deși am coborât d-atâtea ori acolo, și nici nu am auzit vrodată o legendă cu fata siluită dă haiduci p-aici...

– Ș-o zânceam la fel ! Cum dracu dă noi nu știm nimic ?

– Ce-ar fi să mai întrebăm pân sat. Po-să știi ?! Poate-om fi noi fraierii satului și nu știm !

– N-aș crede. Da hai să-ntrebăm. Înainte io zic să mai coborâm odată jos.

– Fugi d-aci ! Nai văzut că ne simt câinii pân-s-ajungem acolo ? Mai bine hai acas ș-om mai vedea noi mâine dimineață.

–

*

În același timp, undeva, în cealaltă parte a satului o tânără superbă, îmbrăcată, lucru rar, în ie și fotă, conform celor mai frumoase tradiții populare locale, tocmai cobora scara unui pătul, aranjându-și cu grijă hainele pe ea. Pe partea cealaltă, de astă dată, însă fără a folosi scara, cobora un băiat cam de seama celor doi prieteni despre care v-am spus mai înainte.

Curtea, curată, îngrijită, denota o mână de gospodar bun, și nu ar fi dat nimănui de gândit cu privire la cele ce se întâmplau uneori aici.

Mama fetei, plecată de dimineață la oraș pentru diferite cumpărături, strict necesare gospodăriei, tatăl unul din cei mai înstăriți locuitori ai satului plecat după spusele lui la pădure, cu arma pentru a participa la o acțiune a asociației locale de vânatoare.

Tocmai când tânărul cobora prin spate, se întâmplă ca și tatăl fetei să vină (de ce se întâmplă mereu așa ?!) tot pe acolo, târând împreună cu un amic, tot vânător, un sac voluminos. Gospodarul tocmai se pregătea să deschidă una din ușile din spate ale hambarului deasupra căruia se afla pătulul. Prietenul lui, un om cam fricos de felul lui tocmai i se adresa în șoaptă :

– Nene Nicule, să știi mata că nu credeam că asta-i acțiunea de care-mi vorbeai. Tare...

– Bre Crinule, lasă-mă că știu io ce fac. Ce, ai auzit până acu ceva necurat de mine?

Își blestema zilele că tocmai acum pica cumnatu-său de la București pentru ploconul necesar nepotului la facultate, și prietenul său de acțiune, Nelu Ciubotă e în spital. Dacă ar fi știut că Crinu-i așa fricos, mai bine-l amâna pe cumnatul. Dacă fricosu-l dă în gât cu ceva ?! Asta ia-r mai trebui lui acu – să se trezească cu organele Romsilva și Poliția pe cap !

– ... mi-e teamă să nu ne fi văzut careva și...

– Și ce dacă ne-a văzut. Ce, tu crezi că ei știu ce facem noi ? suntem noi membrii filialei locale ? Suntem. Deci ce bănuială poate atârna asupra noastră ?

Nici una. Deci nu-ți fă griji că doar din cer să ne pice ceva să ne prindă...

Și cum spunea acestea, întors fiind cu spatele spre Crinu pentru a meșteri la lacătul imens al ușii magaziei, auzi deodată un urlat de groază și surpriză în același timp cu un icnet ciudat și se întoarse surprins; tocmai la timp ca să apuce de pulpana hainei pe tânărul sus pomenit care sărise neasigurându-se în privința a ce-l putea aștepta jos.

Ghinionul lui și al bietului Crinu în capul căruia tocmai aterizase și de care încerca să se desprindă cât mai repede pentru a se face nevăzut.

– Tu, cine mă-ta mai ești? Și cine mi te trimise să mă spionezi, mă?! – spunând aceste-al și înșfăcase pe tânărul cel iubăreț și-l orientă printr-un șut în partea dorsală, direct pe ușa pe care tocmai o deschisese. – Te-a trimis a lu Pălălaie, ha ? Că ce crede el că-i merge?! Că dacă mă pânđește și-mi bagă mereu strâmbe la șefu ...! Nu-i merge, mă ! Și stai să vezi ce bine ți-o merge ție d-acu-ncolo !

Spunând acestea și nemailăsându-i timp bietului amarez să se justifice, (chiar dacă nici nu prea avea cum !) numai ce băgă pe țeava armei un cartuș și luându-l la ochi îi ordonă :

– Pleacă și să nu te mai prinzi p-aci ! Și dacă aflu că Pălălaie știe ceva dă ce-am făcut eu acu, ești mort ! Mă...

– Dar... nene... eu nu-s...

– Las, că te cunosc io ! Ești ăl mare a lu Cozoroc, ăl cu privatizarea ...

– Da, da știți, io...

– Nici un io ! Și dacă cuvintele mele nu le crezi, ai să crezi asta ! – și apăsă pe trăgaci. Tânărul se luă brusc cu mâinile de partea dorsală și urlând se îndreptă șchiopătând spre cărarea ce ducea spre vale. Crinu care tocmai își revenise și apucase să asiste la ultimele clipe ale întâmplării îl apostrofă cu glas tremurat :

– Ce-ai făcut bre, nea Nicule ?! Acu o să se ducă drept la poliție ș-o să ne toarne.

– Nu face el asta. Ce căuta în pătulu meu la ora asta ? Ș-apoi un drob de sare-n cur n-a omorât pă nimeni pân-acu !

Așa se face că Gigi și cu Marin, în momentul în care ajungeau acasă, fiind vecini, aveau să-l găsească pe Mihai Mototol lac de sudoare datorită efortului de a nu se da de gol, galben și cu turul pantalonilor roșu, așteptându-i în curte, lângă poarta de la intrarea lui Gigi, pitit după o tufă de zmeură.

*

A doua zi pe înserat, la spitalul din comună, la câțiva kilometri de satul în care aveau loc întâmplările de mai sus, doctorul Mihai Lungu zis „Mișu cel Iute” (căci în spital mai era un Mișu care însă purta adiționalul de „cel Rău”) lucrând pe ecograful care, firește constituia mândria micului spital, aparat primit cu puțin timp în urmă dintr-o țară vestică cu titlu de ajutor, discuta cu un coleg :

– Vezi tu, mă Titi, de vreun an de zile, aparatul-ăsta cre-c-a înnebunit. Aproape zilnic parcă-l apucă năbădăii. Și asta mai ales la ore ca aceasta.

– Pe înserat, deci. O fi influența soarelui la apus...

– Fugi d-aci, că atunci s-ar întâmpla zilnic. Or pe el îl apucă doar aproape zilnic, nu zilnic. Și nici nu durează la fel mereu. Uneori îl ține toată noaptea, alteori doar câteva ore sau minute. Dar interesant e că de fiecare dată are o perioadă de maxim ca să spun așa, când nu funcționează de loc. Atunci pe ecran apar tot felul de imagini ciudate.

– Poate-i influențat de postul local de televiziune.

– E imposibil așa ceva. Nu-i construit pentru a lucra în benzile radio tele...

- Atunci cum îți explici ?
- Nu-mi explic. Pur și simplu i-am redus timpul de funcționare și am chemat un specialist să-i facă revizia.
- Și ?
- Specialistu-a zis că-i mai nou ca la început, că nu are nimic.
- Atunci, ce faci ? Continui să lucrezi cu el așa ?
- Ce pot să fac ? Oricum nu am altul !
- Ai dreptate.

În acest timp imaginea pacientului controlat în acel moment începu să se deformeze pe ecran pentru a fi treptat înlocuită cu o ceață iradiind în diverse nuanțe. Sub ceața respectivă se putea observa ceva ca o derulare rapidă a unui film.

- Uite ! Uite, Titele !...
- Văd, prietene, văd. Și spui că face așa în fiecare seară ?
- De fapt aproape. Mai exact la câteva zile, și uneori chiar în fiecare zi... Dar numai uneori.
- Interesant !... Uite, parc-ar fi un film !
- Da, numai că se petrece prea repede ca să poți distinge ceva clar.
- Ce ar fi să faci rost de un videocasetofon și să încerci să înregistrezi câteva minute...

– S-a aranjat deja. Măine vine specialistu cu un video profesional s-analizăm ce apare aici. Dumneata ești liber de acum. – i se adresa în continuare pacientului care se ridica de pe masa aparatului. Hai să mergem la mine. Sunt cam obosit, și aș bea o cafea. Ioane – strigă spre asistent – oprește tu, aparatul.

În momentul în care cei doi ieșiră pe ușă, orice imagine dispăru brusc de pe ecranul aparatului, pentru a apare din nou, dar cu o definiție ceva mai slabă, la venirea asistentului.

*

Pe înserat, cei doi prieteni, Marin și Gigi, intrau plini de voie bună și de speranță într-o peșteră, aflată în coasta unuia din cei mai înalți munți din apropiere. Peștera, a cărei intrare modestă nu-ți dădea nici un îndemn turistic, era, în ciuda aparențelor, chiar foarte mare și frumoasă. Se întindea pe aproape doi kilometri având așa cum stă bine oricărei peșteri care se respectă, și cuvenitele formațiuni geologice adiționale (stalacmite, stalactite și chiar vâluri).

Imediat după intrare era prevăzută cu un aven care da spre o latură a peșterii pe care cei doi nu o vizitaseră decât odată. Partea de deasupra, însă, în care intraseră de zeci de ori, o cunoșteau ca pe propriile lor buzunare. După ce, cu două zile în urmă întrebaseră prin sat despre legenda fetei

siluite, și aflaseră că existase așa ceva, dar întâmplarea avusese loc la o peșteră din creierii munților, la vreo douăzeci de kilometri de sat, se hotărâseră totuși să coboare din nou în peștera „lor“ pentru a-și întări convingerea că Pălălaie îi mințise.

– Și zici că Mihai nu a fost la vânatoare alaltăieri ?

– Nu a fost nici o vânatoare pă o rază dă mai multe poște...

– Atunci unde a fost ?

– Crec-a fost la nea Nicu.

– Care... tat-su Firuții ?

– Da.

– Dă unde știi ? Și apoi ce avea nea Nicu cu el să-l împuște cu alică dă doi tocma la ora aia ?

– Ăsta-i tot șpilu ! Ce-a căutat el la ora aia acolo, și dă ce l-a-mpușcat?!...

– Dă unde știi că a fost la nea...

– Știu !

– Bă, nu mă fierbe că...

– Că ce ? Ai dă gând să dai iar în preținu tău, sau faci ce-a făcut tac-tu?

Dar văzând figura prietenului său, care părea mi îngrijorat la lumina lanternei, se hotărî și-i spuse :

– Mă, Gigele, eu nu ți-am spus, da tu știi că eu am găsit sub pantalonii ăluia și bura dă la cartuș ? după aia am cunoscut io că el a fost la nea Nicu.

– Era dă șaișpe ?

– Da, mă ! Și știi că-i singuru dân sat care are armă dă șaișpe.

– Bine, și ce-a căutat acolo la ora aia ? Cre-că l-a prins nea Nicu la afacerile lui sau cu fi-sa a mare...

– Care fi-sa a mare, mă ? Ai orbu găinii dă când umbli cu sor-sa ? N-ai aflat încă că aia nu mai e în sat dă mult ? Poa...

– Atunci... Ha!!... Îl omor ! Ce l-a-mpușcat tat-su, da să vezi ce-i fac io!

– Stai mă blând că n-ai dă un-să știi că l-a prins cu Firuța...

– Nu să poate! Cu Firuța a fost... și io, prostu! Dă ce l-a-mpușcat nea Nicu atunci?

– Știu și io? Aici, cam ai dreptate... Și io care-am muncit toată noaptea să-i scot alicele-alea dân cur ! Dacă...nu să ferea... norocu lui !N-a încasat dăcât câteva. Da ș-alea i-a ajuns că le-a luat prea d-aproape.

– Fugi mă d-aci ! Cum să se ferească când era cu spatele ? Cre-că fugea mâncând pământu...

– Înseamnă că nea Nicu era furios rău dacă a greșit atâta. Prost am fost că i le-am scos ! Trebuia să-l trimit la spital s-ajungă pă mâna poliției...

– Marine !

– Ce-i mă ?

– Şşşt !

Amândoi stinseră aproape simultan lanternele.

– Ce ?

– Uite colo...

– Unde, colo, mă, că pă-ntunicu-ăsta... ce dracu ai văzut d-ai stins lanterna ?

– Mi s-a părut că văz ceva care mişca-n faţă. Ia să tăcem şi s-ascultăm.

Se scuseră astfel într-o tăcere deplină circa zece minute după care Gigi şopti din nou :

– Ştii ceva? Cre-că ți s-a părut.Eu aprind iar lanterna. Da nainte mă duc în altă parte ca să nu ne prindă p-amândoi dac-o fi careva. Mai trecură vreo cinci minute, după care se aprinse lanterna lui Gigi în cealaltă latură a sălii unde se aflau. Marin se făcu şi mai mic pitindu-se după o stalacmită. Gigi cercetă cu mare atenţie sala în toate direcţiile şi într-un târziu convingându-se că sunt singuri strigă :

– Unde, mă, că nu mişcă nimic ?

– Uite colo. – şi aprinzând lanterna, la rândul lui, Marin se duse glonţ spre o stalacmită mare de lângă peretele opus intrării în sală. Aici, o basma roşie, agăţată pe la jumătatea formaţiunii geologice, flutura abia vizibil în curentul natural creat de tirajul peşterii.

– Interesant ! aici a mai fost cineva acu dă curând... o femeie...

– Normal ! Ce, tu ai văzut pân-acu bărbat să poarte așa ceva ?

– Nu. Da dă ce să mişcă ? Aici n-ar trebui să fie curent. Înseamnă că p-aici pă undeva-i un tunel care dă afară... şi noi nu-l ştim... ?

– Chiar! Nu se poate să nu fi dat noi dă el d-atâtea ori dă câte...

– Uită-! Normal că nu l-am găsit. E sus, chiar dasupra noastră... şi cre-că basmaua nu a intrat aici purtată dă cineva. A căzut dă sus.

Cu lanternele orientate spre tavan, cei doi stăteau unul lângă celălalt. Tunelul, un aven foarte strâmt, după circa doi metri se îndrepta spre nord, şi deci prin el nu se putea vedea lumina zilei.

– D-aia nu l-am descoperit noi pân-acu !

– Da. P-aici nu intră lumina şi cum am fost prea căscaţi să simţim curentu...

– Hai să mergem. Afară cre-că s-a întunecat dă tot.

Tocmai când coborau lanternele spre a le îndrepta către ieşirea din peşteră, prin avenul de deasupra lor, veni ca de pe altă lume, ţipătul care-i băgase-n răcori în urmă cu două zile. În primul moment se băgară unul în altul împinşi de instinctul de conservare. Apoi realizând că sunetul vine de afară vorbiră simultan :

– Na, că nea Pălălaie ne-a minţit !

– Uite că nu-i dăן peşteră !...

*

În timp ce Gigi şi Marin explorau pentru a nu ştiu câta oară peştera, nu departe de aceasta, Firuţa, rezemată de un brad crescut chiar în mijlocul unei poieni, scăldată feeric în lumina apusului, visa, avându-l alături pe Mihai Mototol. Neîînd în stare să-şi folosească integral şezutul, acesta stătea pe burtă, privind-o pe fată cu o lungă şi sugestivă privire de îndrăgostit. Ea se simţea foarte flatată că fiinţa ei poate naşte în sufletul unui băiat un asemenea sentiment. Asta o făcea să-şi dea seama că dacă şi-ar da puţină osteneală în etalarea „calităţilor“ ar putea pe această cale să facă ce vrea cu ei, cu băieţii.

Acest gând venit pe neaşteptate o excită teribil aşa că răspundea monosilabic monologului lui :

– Şi nu-i aşa că mă iubeşti şi c-o să trăim veşnic împreună ?

– Da.

– Eşti cea mai frumoasă şi mai caldă fiinţă pe care am cunoscut-o vreodată !

– Da...

– Şi... mi-ar plăcea să trăim undeva, departe... doar noi doi...şi să avem o mulţime de copii... şi să ne iubim veşnic...

– Da...

– Că mă iubeşti, nu-i aşa ?

– Da.

În jur, ultimele raze solare lăsaseră loc celor ale lunii pline ce răsărise de o bucată de vreme. Iar norii care ofereau un peisaj superb sub razele lunii începură să se deplaseze împinşi de briză ameninţând să acopere frumosul astru al nopţii.

În acel moment un zgomot ciudat începu să spargă liniştea din jur transformându-se în ciudatul urlat pe care l-am mai întâlnit.

Mihai sări brusc în picioare şi cu tot curajul de care credea că dă dovadă, începu să tremure spasmodic. Era ceva atât de înspăimântător în ceea ce auzea, iar culmile muntoase amplificau sunetul în aşa măsură că-şi pierdu complet capul. Nici nu mai ştiu de el câţva timp nesimţind nici pe Firuţa care, în mod ciudat, părănd mai puţin speriată decât el, se lipise totuşi de el privindu-l în ochi şi şoptind „Vai de ea, săraca !” După câteva secunde lungi cât o zi, ţipătul încetă. Îşi veniră încet, încet în fire continuând să rămână îmbrăţişaţi.

– Ce-a fost asta ? – întrebă el simţind încă în adâncul sufletului o teamă superstiţioasă.

– E năluca fetei din peşteră. Nu ştiai ?

– Cum, năluca ? Adică p-aici sunt năluci ? Doamne apără și păzește ! – continuă el făcându-și cruci peste cruci.

– Da. Am mai auzit odată țipătu-ăsta. Mi-a zis mama că odată de mult aici, în peșteră a fost siluită o fată de boier tare bună la suflet, de niște lotri. Și cică de atunci fantoma ei umblă pe aici primăvara și țipă ca atunci.

În acest timp, Mihai, foarte superstițios și religios de felul lui, începuse să spună „Tatăl Nostru” în șoaptă privind încă speriat în jur. După ce-și termină de spus rugăciunea, întrebă iar :

– Și năluca asta ai văzut-o, sau numa se aude ? Poa să facă vreun rău ?

– Eu n-am văzut-o. Dar mi-a spus mama că cei care au sufletu-necurat pot s-o vadă. Cică dac-o vezi îți aduce ghinion.

– Doamne apără...

În timp ce cu dreapta continua să-și facă cruci, cu stânga o strângea din ce în ce mai tare pe fată la pieptul lui.

În acest timp, cei doi prieteni care ieșiseră din peșteră continuând să comenteze ultimul eveniment, se apropiau mergând grăbiți spre casă.

– ... dacă nu-i în peșteră, nu-i în sat, c-am fi aflat pân-acu, atunci de unde oare se tot aude glasu ?

Gigi, care mergea cu câțiva pași înaintea lui Marin, pătrunzând primul în poiană îi găsi pe cei doi amorezi în postura în care tocmai i-am descris mai devreme. Cuprins de o furie rece, fără a scoate nici un sunet, îl atacă mișelește prin surprindere pe Mihai. Acesta fiind încă sub imperiul impresiilor provocate de țipătul nălucii, incapabil să se mai apere, slobozi un urlat de groază și căzu grămadă lângă brad. În cădere, însă văzu care-i e adversarul și surprinzător de repede porni și el la atac. Așa că în câteva secunde, în poiană, în locul lor, era un vârtej de pumni și picioare însoțite bogat de un pomelnic întreg de înjurături șoptite cu glas răgușit.

Firuța, încercând să intervină între ei se trezi îmbrâncită brutal, căzu mai întâi într-o tufă de coacăz iar mai apoi după încercarea nereușită de a se desprinde de crengile ei acaparatoare, alunecă pe panta care pleca chiar din spatele bradului. Ajunse jos mai speriată și mai nedumerită decât Mihai, căci nu-și dăduse seama cine-l atacase pe acesta, și mai ales zgâriată și lovită în urma rostogolirii în josul pantei, plecă în fugă, plângând spre casă.

Marin, care între timp pătrunsese și el în poiană și pricepuse destul de repede cum stă chestia, mai ales că apucase să o mai vadă o clipă pe Firuța înainte ca aceasta să dispară în josul pantei, se înfipse hotărât între cei doi, și după mult efort și lovituri primite din ambele părți, reuși să-i despartă. Fu suficient, căci fiind destul de solid s-ar fi descurcat ușor cu amândoi.

Continuând să-și adreseze reciproc injurii din cele mai colorate, pigmentate din plin cu aluzii la potența fiecăruia, ținută la distanță de un

Marin din ce în ce mai furios, cei doi simțind că le piere încet, încet furia, plecară fiecare în direcții diferite.

Marin rămase o clipă prostit și singur în mijlocul poienii, dădu din umeri, își așează cât de cât ținuta, și apoi plecă să-și urmeze prietenul ce pornise pe cărarea care trecea pe lângă casa lui Pălălaie.

Mare-i fu însă, mirarea, când ajungând în dreptul casei constată că deși ar fi trebuit să-l prindă din urmă de mult pe Gigi, acesta nu era nicăieri.

Nedumerit, făcu calea întoarsă și începu să-l strige cu glas scăzut, amintirea câinilor ciobănești ai lui Pălălaie fiindu-i încă proaspătă în minte. Gigi însă nu se învrednici să-i răspundă. Înciudat și din ce în ce mai nedumerit începu să înjure de toți dumnezeii când în urma intrării lunii sub niște nori mai denși se trezi încurcat într-o tufă și se dezorientă complet. Voind să se orienteze umblă prin buzunare după lanternă dar înciudat constată că nu o mai are. O pierduse. Furia îi cresc pe măsură ce încercând să se degajeze, descoperea că pătrunde tot mai adânc în tufărișul acaparator, și nici nu reușește să-și amintească de un asemenea tufăriș prin acele locuri. Într-un târziu văzând că nu reușește să se descurce, se așează pe pământ hotărât să aștepte ieșirea lunii de după nori. Aceasta, însă avea să-l pună la grea încercare.

*

Pe marginea șoselei naționale care străbătea satul în capul dinspre vest al lui, se înălța o clădire superbă, cu trei etaje, construită în stilul caracteristic al motelurilor pe care fostul regim le plantase cu atâta generozitate prin toată țara, ca popasuri pentru cei mulți, turiști care circulau odată la două duminici.

Fostul regim, așa cum am spus, le plantase generos, iar actualul, după ce le lăsase în paragină vreo doi ani, se îndurase de ele și începuse să le vândă sau să le dea în locație unor „întreprinzători mai cu dare de mână“. Printre ei se găsea și Stelică Mototol zis „Cozoroc“ – poreclă datorată unui imens cozoroc de șapcă de sub care-și supraveghea cu ochi de vultur angajații.

Fostul popas turistic numit cândva simplu „Hanul de la răscruce“ (ce răscruce ? – și acum se întreabă unii, nefiind nici una cale de mai mulți kilometri de șosea) își schimbase numele odată ajuns sub aripa ocrotitoare de bun organizator a lui nea Cozoroc, în mai elevatul „La Mototol – motel de clasă“. Și chiar dacă clasa nu se îndura să se lase văzută pe nicăieri, clientelă era și câștig pe măsură, căci drumul era frecvent circulat de tot felul de turiști, în drum spre stațiunile turistice înșirate salbă la câțiva kilometri mai sus.

La una din mesele de pe terasa hanului doi clienți întârziați discutau aprins.

Unul din ei, dând dovadă de o stare de autocontrol marcantă în comparație cu celălalt, își arogă firește, și dreptul dreptății (asta dovedește cât de relativă poate fi uneori dreptatea) :

— Mă, ascult... la mine... că io...ș...mai ăi mai în drepturi aici... că io-s șșefu...prici...pișii...

— Hăăhă... la ce paș... tilii... mă...tii eș-tu șăf... ? Că io-s mai...bă...trân...

— Mă pi... și... mă... pă bătrân... neța... a ta... dacă... ești bun... hai să...ne fri...gemm ! Hăc !

Cozoroc, rezemat în ușa hanului, se uita plictisit la ei. De câteva seri îi avea de clienți cu regularitate de ceasornic bine întreținut. Și cu toate că-i știa niște prăpădiți fără căpătăi, îl mira faptul că au bani să comande atât de mult. Numai în ultimele seri luase zilnic de la ei cât lua de la ceilalți clienți într-o zi întreagă.

De aceea îi lăsa în plata lor în speranța de a afla ce învârt cei doi de reușesc să facă rost de atâția bani zilnic. Dar bețivii... se părea că aveau prea adânc înrădăcinată-n suflet teama de ce li s-ar putea întâmpla dacă se află, pentru a sufla vreo vorbă. El o simțea. Își dădea seama că-i ceva necurat la mijloc. I-o spunea nasul lui de chelner vechi. (Am uitat să spunem că-n vechiul regim, nea Cozoroc, pe atunci zis „Mână Lungă “ – a fost unul din chelnerii de bază ai Hanului de la Răscruce)

Îi văzu pe cei doi cum se ridică cu greu de la masă și, încercând să se îndrepte spre o porțiune de parcare goală, se împiedică de un scaun uitat lângă grătarul de mici, și cad amândoi cu fața în jăratecul sclipind încă sângieru în întunericul ce începea să se lase. Urletul ce se auzi în secunda următoare, se prelungi nefiresc răsfrânt pe culmile muntoase din împrejurimi, până atinse intensități greu de imaginat, făcându-l pe nea Cozoroc să înghețe de groază, incapabil să mai facă vreo mișcare pentru a-i ajuta pe cei doi nenorociți. În același timp, din spatele grătarului se văzu pentru o clipă o siluetă subțire „cu coadă de cal și coarne de drac“ (cum avea să declare el mai târziu) fugind în salturi ciudate spre liziera pădurii care cobora acolo până lângă parcare.

Trecură câteva secunde până ce Cozoroc își reveni în fire și alergă spre cei doi nenorociți acum întinși în stare de inconștiență lângă picioarele metalice ale grătarului. Îngrozit de starea în care se aflau cei doi, se repezi încă tremurând și lac de transpirație spre telefonul din holul hanului pentru a anunța salvarea. Dar în ușa se ciocni foarte violent de unul din clienți, care, trezit de urletul animalic, cobora speriat pentru a vedea ce s-a întâmplat. Căzură amândoi grămadă pe scări, și nea Cozoroc, mai corpolent

și mai greoi în mișcări, venind cu capul de marginea scării își pierdu la rândul lui conștiința. Clientul, neînțelegând în primul moment ce s-a întâmplat, se repezi în curte, unde firește că-i observă pe cei doi bețivi imediat. Apropiindu-se de ei și constatând în ce stare erau, i se făcu brusc greață și vomită chiar lângă ei rezemat de bradul la umbra căruia era așezat grătarul. Apoi, cu pași împleticiți, se apropie de intrare și se aplecă asupra lui Cozoroc. Simțind sânge la ceafa lui, își închipui că e mort și intră în panică.

Urcă vijelios scările vorbind neinteligibil, își făcu bagajele în cea mai mare grabă, încălțând un bocanc și un pantof și lăsându-i pe ceilalți în sifonier pentru că uitase să-și ia din baie prosopul. Coborî apoi pe scări în pijama, așa cum se afla, cu cracul unui pantalon atârându-i din valiza prost închisă, dar se ciocni iar de cineva. De data aceasta nu mai avu norocul să-l neutralizeze, așa că fu imediat urmărit. Urmăritorul ocazional era Mihai, băiatul cel mare al patronului, care abia sosise din pădure după altercația cu Gigi, intrase pe ușa din dos pregătindu-se să se culce. Închipuindu-și că are de-a face cu un rău platnic ieși urlând în urma lui :

– Tată, Cornele, ! Veniți repede ! E unu care fuge fără să plătească !...

Dar chiar atunci se împiedică ieșind pe ușa de „cadavrul“ tatălui său și se lungi pe platou printre mese, arând asfaltul cu frumosul său nas acvilin. Se ridică foarte iute, ținându-se de partea dorsală, și se repezi spre mașina în care clientul tocmai urca, dar se opri surprins la amintirea faptului să se împiedicase de ceva moale. Cu una din mâini își scoase din buzunarul pijamalei o batistă, pentru a-și tampona nasul mustind de sânge, în timp ce cu voce tare memora numărul mașinii rău platnicului. Se întoarse apoi spre intrare unde se afla tatăl său.

Văzând starea acestuia ajunse la aceeași concluzie la care ajunsesese cel dinaintea lui. Rămase prostiț locului căzând pe scară lângă tatăl său. Total răvășit, rămase așa mai bine de zece minute. Deși nu-și iubea prea mult tatăl, acum constata că-i distrus. Ce va face fără el ? Apoi, brusc își reveni și se repezi spre telefon. Acesta însă nu funcționa datorită faptului că în alergătura lor, unul din ei se împiedicase de cablu rupându-l. Trânti furios receptorul înfurcă și se repezi spre spatele hanului unde avea bicicleta. Pe drum, fu cât pe aci să cadă iar împiedicându-se de cei doi bețivi. Îngrozit de starea lor și închipuindu-și că au fost și ei omorâți de cel ce fugise, își făcu cruce, spuse un „Tatăl Nostru“ repezit, în timp ce continua să alerge spre bicicletă pe care încăleacă, așa cum se afla, în pijama, și plin de sânge.

*

Puțin mai devreme, la sediul poliției locale, sergentul major de jandarmerie, Fane Ochiosu, lăsat singur în post de superiorul său,

plutonierul de poliție Dumitru Achițeni zis „Știe tot“ dormea deranjat din când în când de o muscă înnebunită de radiațiile ultraviolete ale neonului din tavan.

La un moment dat, telefonul începu să sune insistând cu tot dinadinsul să-i strice somnul vajnicului veghetor al liniștei populației locale. Acesta, după ce emise mai multe onomatopee protestatare se învrednici să ducă mâna spre aparatul care, brusc, tăcu. Mulțumit, Fane lăsă să-i cadă mâna lângă aparatul telefonic, fără a se mai învrednici să și-o aducă acolo unde-i fusese locul cu câteva secunde mai devreme, anume, sub cap.

Musca, interesată de schimbarea care avea loc în comportamentul companionului ei, profită de ocazie și se așează pe masă chiar lângă mâna ce rămăsese sub cap, și după mai multe ocoluri mici în jurul unui punct imaginar, porni hotărâtă spre locul liber dintre mână și capul somnorosului. Ezită o clipă, după care, la fel de hotărâtă intră sub palma acestuia. Aici era fericită. Scăpase de înnebunitoarele raze ultraviolete. Își căută așadar un loc cât mai comod pentru a-și petrece noaptea. Ghinionul ei și al lui Fane fu că nu-și găsi alt loc mai bun decât în gura întredeschisă a acestuia. Fane horcăi odată scurt și apoi sări ca ars tușind din toți rărușii ca un tebecist gata să-și dea sufletul. Ochii ieșiți nefiresc din orbite fixară involuntar telefonul, care, parcă pentru a-i face în ciudă, începu să sune. Supunându-se reflexului profesional, Fane ridică receptorul.

La celălalt capăt al firului, doamna Pușa, mama Firuței care venise tocmai atunci din vecini și descoperise că fiică-sa nu-i acasă (fata ei cea scumpă și cuminte !) după ce spuse obișnuitul „Alo” rămase cu gura căscată și cu receptorul la ureche. Urmară o serie de alte două „alo”-uri, unul întrebător și altul mirat după care genunchii începură să-i tremure, se albi brusc, și cu ultimele puteri încercă să se sprijine de măsuta telefonului. Nereușind, căzu ca un sac de cartofi lângă măsută, exact în spatele ușii de la intrare.

Fane, care începuse să-și revină, reuși în sfârșit să pronunțe și el același cuvânt, dar din păcate nu mai avea cui să se adreseze, așa că ridică mirat din umeri și închise. Nu dură nici cinci minute și telefonul sună iar.

*

În timp ce Mihai tocmai încăleca pe bicicletă în urma evenimentelor de acum cunoscute de la han, nea Nicu Pricolici, tatăl Firuței, se îndrepta spre casă cu pas împleticit, venind de la crășma din centru, unde băuse cu unul din oamenii lui de „afaceri“. Nu ajunsese bine în curte, și se gândea să vadă ce-i cu animalele, când se trezi deodată „atacat “ de cei doi câini ciobănești ce-și făceau veacul slujindu-i gospodăria. Câinii de fapt simțind ceva neobișnuit în spatele curții, se repeziseră direct spre acea parte

ignorându-și total stăpânul, care, văzându-i că vin atât de direct spre el, lătrând întăritat ca la urs, crezu că au înnebunit și-și atacă stăpânul. Starea în care se afla nu-i îngădui să reacționeze normal, așa că atunci când pricepu cum stă situația, vajnicele animale erau de mult pe coastă dincolo de hotarele gospodăriei.

Lămurit, se îndreptă spre casă să-și pună nevasta să-i facă o friptură pentru a se mai drege după cheful de la crăsmă. Ajuns la ușă fu mirat să constate că aceasta nu se deschide.

– Pușo ! Pușo, unde sunteți? Pușo, Firuță, tată, am venit ! Ce dracu se petrece aici? Ce are ușa asta de nu se mai deschide? !

Simțind totuși că ceea ce blochează ușa se mișcă, puse umărul în ușă și o împinse cu forță. Aceasta cedă până la urmă împingând-o pe consoarta sa împreună cu covorul până dincolo de măsuta telefonului, care căzu și ea la rândul ei. Nea Nicu, auzind telefonul căzând întră la idei, și atunci, trezindu-se un pic din beție, pătrunse plin de temeri în casă strecurându-se printre ușă și perete.

– Pușo ! Ce ai măi nevastă ?

Se aplecă spre ea. Netrecându-i prin minte să aprindă lumina pe hol, controlul sumar pe care i-l făcu îl făcu să-și creeze o idee greșită.

– Firuțo, Firuțaa ! Firooo !

Se ridică de lângă consoartă și se repezi până în camera fetei. Acolo, patul făcut, dar cuvertura târâtă jos, în mijlocul camerei. Lângă ușă, chiar lângă picioarele lui, cămașa de noapte a fi-si.

– Ce... Ce se petrece aici?... Unde e? Ce-i cu Pușa? ... cine a fost adineaori la... Căinii... Pușa !... A omorât-o ! Nemernicu!! Îlucid!

Se repezi spre dulapul unde ținea arma. Apoi se răzgândi. Se întoarse spre telefon, și cu mare grijă, să nu o atingă pe nevastă-sa, formă numărul secției de poliție. Cum am spus mai devreme, Fane Ochiosu tocmai închisese dând din umeri, fericit că nu a reușit să se înece pe uscat cu o nenorocită de muscă. Făcând un gest enervat, ridică iar receptorul.

– Alo... – mirat, ridică sprâncenele și deschise gura, de fapt aceasta i se deschise de la sine, printr-o mișcare lină de cădere a maxilarului într-o sugestivă poză. La celălalt capăt al firului, nea Nicu, din ce în ce mai disperat :

– Domn Mitică ! Domn Mitică, vino repede ! M-am nenorocit ! Nevastă-mea ! A omorât-o ! Nenorocitu, dracu ! Ș-a luat-o și pe fi-mea ! Mi-a luat și odorul... Firuța mea !...

Fane tot cu gura căscată :

– Eu nu-s...

– Prinde-l dom-le ! Fac ce vrei mata ! Îți predau și arma, îți dau și declarație că-s braconier !... și ce vrei mata, numa prinde-l dom-le, că altfel intru iar în păcat...

Fane revenindu-și :

– Alo ! Stai dom-le o clipă. Cine dracu ești și de unde dai telefon ? Alo! Alo ! Calm, domnule ! Fii calm și spune mai întâi cine ești...

– Alo ! Nu-i dom Mitică ? Mitică Achîteni ?

– Nu, domnule. Aici e sergentul major de jandarmi Fane... ăăă Ștefan Ochiosu, adjunctul șefului de post...

– Și de ce mama mă-ti nu spui, mă !? Dă-mi-l imediat pe nea Mitică...

– Nu-i aici. Dar păstrați-vă calmul, spuneți-mi mie cine sunteți și în ce problemă aveți nevoie de dumnealui și i-o voi transmite de urgență...

– Ce, mă, crezi c-am ajuns să-mi rezolve treburile un...

– Domnule, vă rog să vă calmați, și să înțelegeți că vorbiți cu un sergent major cu funcție de ajutor de șef de post, care a fost pus aici datorită aptitudinilor de care a dat dovadă și ca atare sunt perfect capabil să vă ajut. Deci – cu creionul în mână – spuneți-mi întâi cine sunteți, cum vă numiți, numele complet.

– Io-s Niculae, Niculae T. Pricolici. Stau în capu satului la numărul cince-ș-cinci. Sub coasta Pisicii...

– Sub... așa... deci mai sus de biserică.

– Da.

– Bine domnul Pricolici. Acum vă rog să-mi spuneți despre ce e vorba. Am înțeles că doriți să declarați un omor. În ce circumstanțe ați descoperit...?

– Ce cir... cum pis...a mă-ti zici, mă, că eu pă hol nu-n circ...

– Bun. Deci era pe hol. Unde, la dumneavoastră acasă ?

– Da unde vrei să fie nevastă-mea ?...

– Domnule Pricolici, vă rog să nu vă atingeți de nimic. Venim imediat!

Trânti telefonul într-o stare de euforie izbitoare pentru cei ce-l cunoșteau în viața de zi cu zi. Se și imagina că a ajutat la rezolvarea cazului și pentru aceasta a fost gradat... poate chiar decorat... „Ce ochi ar face prostu de „Mistrie“ vără-su ! ...”

Se rezezi spre fișetul întredeschis, scoase de acolo o lanternă, o puse pe birou, apoi un teanc de procese verbale de contravenție, pe care după ce le puse lângă lanternă, le luă și le azvârli înapoi în fișet. Se îmbracă în grabă, neuitând să-și așeze în mode mecanic boneta, dar imediat se dezbracă din nou și se rezezi la telefon. Ridică receptorul din furcă, se gândi că de fapt nu știe unde e șeful său și renunță, lăsând receptorul să cadă, însă pe birou lângă aparatul telefonic.

În tot acest timp șoptea vorbe fără șir. După ce pusese receptorul pe birou, trecând prin fața oglinzii, își văzu pentru o fracțiune de secundă imaginea și se dezmetici brusc.

– Ce mă-ta ai, mă Fane ! – se răsti la imaginea din oglindă și apoi rămase prost în fața ei câteva secunde.

– Calm... Și s-o luăm metodic...

Puse din nou mâna pe telefon și formând numărul șefului său, află de la nevasta acestuia că nu a venit acasă în ziua respectivă. Se îmbracă și plecă încuind sediul hotărât să dea de el cu orice preț. După ce făcu vreo sută de metri se răzgândi și se întoarse înapoi pentru a da telefon la județ după medicul legist și după procuror și echipa de specialiști.

– Așa... Numa bine, până-l găsesc eu pe nea Mitică, vin și ăia de la oraș...

După ce încuie sediul se îndreptă spre crâșma din centrul satului. Acolo avea cele mai mari șanse să afle pe unde umblă șeful său.

*

Între timp, Firuța, care după ce plecase de la locul confruntării celor trei prieteni, se oprise pe drum să-și pună gândurile în ordine, și nu numai gândurile, se apropia de casă în pas grăbit, bănuind că nu va fi primită cu căldură, dată fiind ora înaintată.

Luna intrase din nou în nori și cărarea mai mult se simțea decât se vedea.

Mergând deci grăbită, nu auzi că din sens contrar, pe aceiași cărare vine cineva mai grăbit, așa că în momentul în care luna ieși pentru câteva secunde dintre nori, se trezi deodată la nici doi metri în față cu o arătare ciudată. Dar timpul fu prea scurt pentru a înțelege ce era. Atât doar că o sperie groaznic, și în momentul în care țipă de spaimă, arătarea dispăru fulgerător după cel mai apropiat tufiș, slobozind și ea la rândul ei un urlet scurt și gutural. Dar țipătul ascuțit al fetei declanșă prelungirea urletului gutural cu unul infinit mai puternic, care preluat de văile și culmile din jur deveni demonic. I se muiară genunchii și înainte de a leșina mai apucă să șoptească :

– Năluca... Doamne...

Așa că peste circa cinci minute, cei doi câini ai ei care veneau în fugă pe potecă, o găsiră întinsă de-a curmezișul potecii, și dând din coadă fericiți, începură să o lingă cu frenezie. Tratament binevenit, căci fata se ridică imediat țipând cât o țineau plămânii, ceea ce sperie câinii, care începură și ei să latre uitându-se mirați în jur și amușinând pământul cărării. Își amintiră de mirosul pe care-l urmăreau cu câteva minute mai devreme și plecară în fugă lăsându-și stăpâna părăsită iar în drum. Țipătul ei se

transformă într-un hohot de plâns. I se muieră iar genunchii dar de astă dată se lăsă ușurel jos rezemându-se de o cioată de pe lângă cărare. Privind rătăcită în jurul ei, și vorbind dezlânat, se ridică într-un târziu și porni împleticindu-se spre casă. Era convinsă că-i sunase ceasul.

O văzuse pe năluca din peșteră. Cel puțin asta credea, căci legătura între arătarea pe care o observase câteva clipe și țipătul aproape demonic era firească.

Cu acest gând parcurse aproape tot drumul spre casă. În acest timp, tatăl său, după ce ieșise din casă cu gândul de a-și vărsa o găleată de apă-n cap pentru a se trezi definitiv din beție, simțind că nu-l mai țin picioarele de emoție, se așeză pe scările de la antreu, și rezemat de una din coloane, rămase privind pierdut spre mijlocul curții.

Încet, încet începură să-l năpădească amintirile legate de viața trăită alături de nevastă-sa. Îi dădură lacrimile și se trezi vorbind de unul singur. Din când în când, mai repeta printre alte vorbe dezlânate :

– Ce-ai făcut, tu Pușă, dragă ?... Ce-ai făcut ?...

Iar la un moment dat se auzi din spatele său :

– Nimic. Cre-că mi s-a făcut rău și am leșinat, că vorbeam la telefon și ăla făcea urât rău...

Nea Nicu se ridică îngrozit cu mâna la spate după un sprijin, sau armă, sau Dumnezeu știe ce, în timp ce gândul său refuza să creadă ce-i arătau ochii și-i spuneau urechile. Femeia, care tocmai ieșise din casă după ce pusese lucrurile în ordine pe hol, se sperie de figura lui și își aminti brusc de lipsa fetei. Duse mâna la gură îngrozită și se adreseă bărbatului iar :

– Firuța ?...

Acesta, încă nu-și revenise și o privea prost. Ea, crezând că – Doamne ferește! – Firuța lor a pățit vreun accident, sau și mai rău, o fi murit, începu brusc să țipe, să se vaite și să bocească.

– Firuță, maică... Odoru meu scump... Ce-ai făcut odor ?...

Trezit din starea de prostație de comportarea femeii, care i se părea (ciudat!) ridicolă, nea Nicu, se răsti brusc la ea :

– Taci fă ! Ce-ai ?!

Femeia rămase stană de piatră îngrozită, crezând că bărbatul ei a înnebunit.

Acesta își pierdu brusc interesul pentru consoarta sa, atenția fiindu-i atrasă de ceea ce se petrecea în spatele ei, mai precis la ușa din dos a casei. Aceasta începuse să se deschidă încetișor. Poziția în care se aflau cei doi soți nu le permitea însă să vadă cine se află în spatele ușii. Nea Nicu, duse ușurel degetul la buze, cerându-i consoartei să facă liniște, și o porni tiptil cu pași rapizi spre spatele casei. Pe drum, se întinse după coada greblei ce stătea uitată rezemată de zidul casei. Cu grebla într-o mână, nea Nicu se

opri un moment lângă colțul casei, își scuipă în palme, pe rând, și apoi, luându-și brusc avânt, se repezi să-l miruie pe nepoftitul hoț. Cu fracțiune de secundă înainte de a lovi, înțelese că are de a face cu o femeie, și încercând disperat să oprească lovitura în care-și pusese toate puterile, își pierdu echilibrul și căzu în șezut lângă ușa cu pricina. Mare-i fu mirarea să constate că „intrusa“ e chiar propria lui fată, care, cu hainele în neorânduială, încerca să se strecoare neobservată în casă.

– Paștele și Dumnezeii mă-ti de copchil ! Unde dracului umbli la ora asta?! Mă-ta era să moară dă grija ta și tu umbli haimana prin sat la unșpe noaptea !

Firuța, spășită nu scoase nici un cuvânt, și nici măcar nu încercă să se ferească din calea palmei tatălui ei, care și pornise. Norocul ei fu însă, tot maică-sa care se așeză iute între soțul ei și odrasla neascultătoare. În altă situație, asta ar fi însemnat să primească amândouă un supliment la corecție. Ciudat, însă nea Nicu se potoli pe loc și întorcându-se cu spatele le aruncă din mers :

– Treceți la culcare! vin și io imediat. Iar tu, Firo, să mi te prezinți mâine dimineață la apel. Avem de discutat.

Când tatăl ei îi spunea Fira ci nu Firuța, fata se putea aștepta la ce e mai rău. Așa că, fără să crâcnească, se luă după maică-sa făcându-se nevăzută în casă. După circa douăzeci de minute erau toți trei cuibăriți, fiecare în patul lui, pe întuneric, într-o liniște deplină.

Dar nu aveau să aibă parte de o noapte normală, căci nea Nicu uitase că dăduse un telefon mai devreme. Mașina implacabilă a justiției începuse să funcționeze în persoanele importante ale unor oficiali ai ordinii de la județ, pe care, pentru a-i opri din executarea normală a îndatoririlor, nea Nicu avea să pătimească mult...

*

Se făcea deja miezul nopții atunci când Mihai, după ce trecând pe la postul local de poliție și negăsind pe nimeni, umbla tehui prin sat căutând să afle unde ar putea fi dom Achițeni sau colegul său. Nu avea să aibă norocul de a-i găsi pe aceștia decât peste încă vreo oră, căci erau „racolați“ din mers de către colegiilor de la județ care sosiseră cu o mașină strălucind de curățenie, la apelul lui Fane. În acel moment dumnealor se aflau acasă la Pricolici stricându-i somnul abia înfîrîpat, atât lui cât și restului familiei sale, și certându-se amarnic pe tema dreptului de a anunța poliția pentru orice fleac.

Tocmai atunci când era pe cale de a renunța să-i mai caute, fu oprit de o mașină din care coborâră doi polițiști străini ce-l întrebă furioși ce caută în ținuta aceea la o asemenea oră prin mijlocul satului.

– Poliția !
– Cum adică poliția !?
– Da. Poliția, o căutam... adică pă dom Achițeni sau pă dom Fane. Că la mine acasă l-a omorât pă tata și pă doi clienți. – spuse Mihai izbucnind în plâns cât era el de mare.

– Păi cine ești tu ?
– Io-s Mihai Mototol, băiatu lu nea Cozoroc...
– Cum, mă, Mototol sau Cozoroc ?! Ce-ți bați joc de noi ?!
– Nu, nene, nu-mi bat joc. Așa-i spune-n sat lu tata : Cozoroc.
Cei doi polițai străini priviră spre Achițeni care tocmai cobora din dubă.

– E adevărat ce spune puștiu ?
– Da. E băiatul patronului de la „La Mototol Motel de clasă “, Stelică Mototol zis Cozoroc.

– Bine, urcă și hai să vedem ce s-a-ntâmpat la hotelu-ăla !
Porniră în trombă, stricând liniștea gospodariilor care încercau să se odihnească după o zi de muncă.

Ajunși la motel, aveau să dea peste altă păcăleală la fel de mare ca și cea din urmă cu circa o oră când ajunseseră la Pricolici. Aici, nea Cozoroc, ședea rezemat de tocul ușii de la intrarea clădirii, cu o pungă de gheață la ceafă în timp ce, cei doi bețivi care tocmai se ridicaseră de jos auzind sirena poliției, o tureau mâncând pământul spre pădurea protectoare.

Coborând, polițaii se uitară supărați spre băiatul care, văzându-și tatăl întreg, alergă să-l îmbrățișeze, nemaiacordându-le nici o atenție. După încă zece minute de parlamentări, , situația lămurindu-se, se urcară toți în dubă și se îndreptară spre Post. Aici, după încă o jumătate de oră, tatăl și fiul dând câte o declarație, fură lăsați să plece, iar cei doi procurori de la județ, se priviră nedumeriți :

– Aici e totuși ceva în neregulă, Achițeni !
– Da, să trăiți !
– De azi înainte urmărești ce se întâmplă în jurul motelului și ce învârte șeful grupei locale de vânătoare ! Ai înțeles ?

– Țeles, să trăiți !
– Și ne dai raportul săptămânal, clar ?
– Clar, să trăiți !
– Nu tot de aici am primit sesizarea aceea că un oarecare electronist a înregistrat niște imagini video ciudate, captate de un aparat din spital ?

– Ba, da. Chiar aici.
– Achițeni, cunoști un medic Mihai Lungu ?
– Cunosc.

— Ei, bine, vezi să stai de vorbă cu el mâine dimineață, vezi ce a înregistrat, și ne dai imediat telefon. Dacă consideri că imaginile-s interesante le aduci personal la Procuratură, la unul din noi...

*

La masa aceea mare din mijlocul unei săli cristaline, mult mai frumoasă decât apartamentul său, îl așteptau cele mai mari notabilități ale imperiului.

Erau acolo, Immnot, cu figura sa fină, prelungă și cutia craniană mai mare decât a oricăruia din ei, cu ochii imenși având acea culoare deosebită de violet care-i trăda originea din sectorul patru al Galaxiei, erau frumoasa Niiwye cu silueta delicată și veșnicu-i zâmbet disprețuitor, cea mai mare specialistă în psihologia civilizațiilor galactice, era colegul său Hor, fără ajutorul căruia această reuniune nu ar fi ajuns să aibă loc.

Mai erau, însuși președintele Consiliului Galactic al Imperiului, blondul de pe Niva cu ochii săi cu iris vertical, care domina pe toți cu înălțimea sa, Ilon.

Mai erau mulți alții pe care el îi cunoștea doar vag, sau nu-i cunoștea de loc.

Sub privirile scrutătoare ale tuturor, se îndreptă spre locul său, și rămânând în picioare pentru a putea fi mai ușor văzut, recurgând la limba oficială galactică, începu să povestească :

— Totul a început acum trei sectoare de timp când transmisiile mele telepatice au început să fie perturbate de un semnal foarte depărtat, dar deosebit de puternic. Mi-a luat ceva timp până am reușit să-l descifrez, deoarece acest semnal era format în întregime din senzații și imagini. Puținele vorbe pe care le conținea erau într-o limbă necunoscută.

În acel moment Ilon i se adresă :

— Adică nu reușeai să recunoști nici una din structurile de bază ale limbii ?

Doar știm cu toții că ești cel mai bun telepat și cunoști perfect structurile de bază ale tuturor limbilor vorbite în Imperiu. Îți dai seama că asta ar însemna că undeva, în această galaxie a rămas o planetă locuită de o specie inteligentă, pe care nu o cunoaștem ? Ori știm cu toții că acest lucru e imposibil. Galaxia nu are secrete pentru noi. Am cartografiat și cercetat totul, până la asteroizii cu raze minime 1.

— Știu. Dar totuși acesta-i adevărul. Iar planeta aceasta o cunoaștem. E aceea care are pe suprafața ei mai mică decât Capitala Imperiului, mai multe limbi decât se vorbesc în întreg Imperiul Galactic la un loc. E cea de-a treia planetă a unui sistem cu zece planete ce gravitează în jurul unui soare mic, situat în cel de-al doilea braț al Galaxiei, spre centru, în sectorul 27.

– Bine, dar cum ai putut recepționa un semnal telepatic de acolo ?! Ei nu sunt în stare să transmită nimic nici la o distanță egală cu lungimea corpului lor !

– Nu știu. Tocmai asta m-a pus pe gânduri. De aceea, cu ajutorul prietenului meu, aici de față, Hor, am încercat și apoi am reușit stabilind sursa semnalului, să-l descifrăm. Transmisia deși venită de distanță foarte mare, era foarte puternică, dar neinteligibilă, în sensul că cuprindea multă, foarte multă frică, o groază animalică, aș putea spune, dublată de ură. Aceste sentimente erau emise se pare ca răspuns al unei suferințe foarte puternice, iar obiectul urii erau câteva persoane, probabil cei ce țin persoana respectivă în captivitate. Datorită puterii semnalului, am bănuț că avem de-a face cu un telepat galactic căzut prizonier prin cine știe ce întâmplare pe acea planetă subdezvoltată tehnologic.

Ce mă miră e că locul de unde vine transmisia, analizând imaginile primite, e unul din cele mai subdezvoltate tehnologic. Deci prizonierul nostru nu e reținut în scopuri de cercetare ci dintr-o dorință animalică de a i se face rău.

Aici fu întrerupt din nou :

– Și nu transmite nici un semnal de cod, nu poți ști cine e, de ce sex, din care sector al Galaxiei ?!

– Nimic. Transmisiile sunt trunchiate și nu apar decât în momente de ură maximă, sau de groază, fiind specifice unui telepat dezechilibrat psihic.

– Nu degeaba au luat predecesorii mei hotărârea de a supraveghea îndeaproape această civilizație. Iată încă o dovadă că sunt periculoși. Nu ne trebuie asemenea civilizație în Galaxie. Vă închipuiți ce pericol potențial ar fi ei pentru civilizație în general, pentru Galaxia însăși, dacă având această comportare ar dispune de o tehnologie de numai patru ori mai bună decât cea pe care o au ?! E groaznic !!

Transmiteți imediat ordinul către orice navă intergalactică a Imperiului aflată în zonă, conform directivei 1 să se cerceteze amănunțit zona, să se stabilească locul exact de unde se transmite, iar dacă e vorba de un cetățean al Imperiului, să fie salvat, iar torționarii săi să fie luați prizonieri. Trebuie neapărat să știm ce motivează asemenea comportări ! – spuse Ilon după care, ridicându-se de la imensa masă, declară ședința închisă.

Înainte de a ieși din sală se adresează încă odată auditoriului :

– Căutați să aflați dacă a dispărut vreun telepat în ultimul an.

– Nu. Nu a dispărut. Aici e marea enigmă. Nu lipsește nici un telepat, doar dacă rapoartele pe care le-am primit nu sunt exacte.

– Bine. Să mi se raporteze personal orice rezultat în această cercetare.

– după care salutând distrat cu salutul local de prietenie, ieși din marea sală.

În urma lui, cei prezenți începură să discute cu glas scăzut evenimentul.

*

Stând cuibărit comod în desișul în care se rătăcise, Marin simți cum treptat îl cuprinde somnul. Hotărât să nu adoarmă, începu să cerceteze cerul. Încă de mic obișnuia să se uite pe cer în nopțile senine de vară, ore în șir. Putea recunoaște un satelit artificial, aproape orice tip de avion după luminile de poziție, văzuse mii și mii de meteoriți, cunoștea și recunoștea ușor constelațiile putând chiar să-și dea seama ce oră e după poziția lor. În această seară nu avea însă, noroc. Luna era acoperită de nori denși și speranța sa de a reuși să se orienteze în teren la lumina ei scădea cu fiecare clipă ce trecea.

Până la urmă își spuse cuvântul oboseala acumulată după o zi de alergătură pe toate cheanțurile, și adormi. Nu dormi prea mult, căci noaptea la munte se lasă destul de rece, și după circa o jumătate de oră de somn profund, se trezi amorțit de frig. Și mai era și sentimentul ciudat că ceva nu e în regulă. Visa că luna a răsărit, dar că luminează (ciudat !) ca un soare. Prin somn, gândi că asemenea fapt nu-i posibil, și deci hotărî să se trezească pentru a-și dovedi că această impresie e doar o născocire somnoroasă a creierului său obosit.

Mare-i fu deci mirarea când, deschizând ochii, constată că întreaga vale e inundată într-o lumină foarte puternică, la fel ca-n miezul zilei. În primul moment crezu că dormise toată noaptea și că se luminase deja de ziua și se trezi chiar spunând :

– Bă, că puturos puțuși să fii, Marine !

Numai că privind în jurul său realizează că ceva e în neregulă cu acea lumină.

– Ce dracu se-ntâmplă acilea ?! – spuse constatând că lumina e în mod cert artificială, având o culoare roș-portocalie, și mai ales observând că mai departe, culmile muntoase erau în continuare învăluite în întuneric.

Apoi simțind că-l cuprinde frica, începu să-și toarne pe piept cruci peste cruci, însoțite de un cor de „Doamne, apără și păzește !“ spus în vreme ce căuta să stabilească sursa luminii. Aceasta venea de la marginea desișului unde se afla el, de la o sursă destul de mare pentru a încăpea în ea un autoturism. Din păcate, de unde era nu putea vedea ce anume e, bănuind mărimea sursei după intensitatea luminii care scădea brusc după un contur bine delimitat ce se întrezărea printre crengi.

Își luă inima-n dinți, și cu pași furișați, ca atunci când mergea la vânătoare de cocoși sălbatici, se apropie de marginea tufărișului.

Acolo, la circa douăzeci de metri de primele tufe era un obiect mare, de formă discoidală, cam de douăzeci de metri diametru, sprijinit pe trei picioare solide părând a fi metalice. Acesta emitea puternica lumină care-l trezise. Îi fu destul de greu să privească direct spre acel obiect, datorită faptului că-i lăcrimau imediat ochii. De aceea nu putu stabili prea bine detaliile.

– Să mă ia dracu, dacă asta nu-i o farfurie zburătoare ! – se trezi el exclamând, pentru ca imediat să regrete faptul.

În momentul în care începuse să pronunțe aceste cuvinte, din partea opusă a obiectului apărură trei siluete mici cam de un metru și douăzeci, cu capete foarte mari și ochi imenși, care-l fixară câteva momente cu privirea, după care se îndreptară cu pași sălțați spre imensul vehicol ceresc. Din momentul în care cei trei extratereștri îl priviră, Marin simți că picioarele-i devin grele. Încercând să-și miște degetele de la picioare, constată că nu reușește, și atunci, speriat de moarte începu să țipe. Din păcate groaza lui crescuse și mai mult când înțelese că nu reușește să scoată nici un sunet. În tot acest timp, cei trei intruși, se postară sub partea centrală a discului luminos, chiar între cele trei sprijine, și fură ridicați lin de o rază de lumină tronconică care-i învăluie. Raza se retrase în corpul obiectului, după care acesta se închise și la câteva secunde mai târziu, emițând un bâzâit ca de transformator suprasolicitat, obiectul se ridică în aer și dispăru spre Carul Mare cu o viteză fantastică.

Această plecare uluitoare îl făcu pe băiatul paralizat să uite frica și chiar se pomeni exclamând în gând : „Fir-aș al dracului să fiu ! “

Aproape imediat paralizia cedează și căzu ca o baligă în marginea poienii. După circa o jumătate de oră, timp în care stătu într-o stare de prostație, prea afectat de cele prin care trecuse pentru a-și mai da seama de trecerea timpului, și nevenindu-i încă a crede că totul fusese aieveja, își luă inima-n dinți și se apropie de locul unde fusese obiectul.

Aici, urmele imprimate adânc în sol ale celor trei sprijine și iarba îngălbenită îi confirmară adevărul celor trăite. Începuse să-l doară ușor capul iar ochii îl usturau ca atunci când te prinde flama aparatului de sudură. Tocmai se gândea că ar fi cazul să se ducă acasă, sau la poliție să anunțe evenimentul, când dădu peste el un Gigi surescit și foarte murdar de noroi din cap până în picioare.

– Am văzut-o, mă ! auzi tu, am văzut-o !

– Și eu. – îi răspunse Marin cu jumătate de voce continuând să cerceteze atent urmele de pe sol.

– Cum dracu-ai văzut-o și tu ?! – rămase Gigi surprins – că doar n-ai fost cu mine!

– Nu și am văzut-o chiar de aici. Da, ia stai ! tu unde dracu mi-ai fost în tot timpul-ăsta ?

– Nu spusei, mă?! Am văzut-o...

– Dă unde ?

– Cum dă unde ?

– Da! Dă unde-i văzut-o?

– Dă într-o margine a râpei în care-am căzut.

– A... ai văzut ce frumoasă era ! – se entuziasmă Marin deodată.

– Ai văzut ce culoare frumoasă avea și ce repede a zburat ?!! da pă ăia i-ai văzut ? Sau erai prea departe ?

Gigi rămase cu gura căscată căutând să înțeleagă ce s-a întâmplat cu prietenul său de vorbește așa... în dodii ca un bolând... Nelămurindu-se se apropie de el și îi puse precaut mâna pe frunte în timp ce îi spunea blând :

– Marine, nu-i nimic. Trece, prietene. Mergem la dom doctor Mișu cel lute, că-i prietenu meu și te vindecă el. Te-ai lovit rău?

Fu rândul lui Marin să rămână un moment cu gura căscată, după care, revenindu-și, îi trozni una cu piciorul în umăr prietenului său de-l azvârli vreo patru metri, chiar în mijlocul cercului de iarbă arsă.

– Bă, eu n-am ajuns nebunu tău ! – spuse el indignat. Ce, crezi că nu-mi ajunge c-am văzut ozeneu ăla, mai tre să mă faci și tu nebun?!

Nevenindu-și să-și creadă urechilor, Gigi se uită prost la prietenul său rostind cu juma de glas :

– O.Z.N. – euu ?

– Da, tontule ! Acolo, sub tine !

– Sub mine ? – sări ca ars Gigi.

– Da. Ce, ți s-a lipit ochii de nu mai vezi ?!

– Ce să văz , că-i întuneric ?

– Aprinde lanterna și te uită dacă nu vezi dă întuneric.

– Gigi făcu în mod mecanic ce-i spusese Marin și descoperind urma O.Z.N.-ului, se trezi fluierând a mirare.

– Și chiar l-ai văzut ? Crecă era imens ! Ie-te ce găuri a lăsat aici ! Astea-a fost picioarele, nu ?

– Da.

– Și a ars și iarba... ie-te bă !...

– Hai mai bine să mergem la poliție să spunem.

– Hai, că și io am ceva să spun.

– Ce ?

– Nu spusei ? am văzut-o !

– Ce-ai văzut, mă ?

– Năluca, mă, năluca. I-o fată. O fată ca Firuța, mă, doar că-i nespălată și murdară ca un animal, și șade acolo închisă, mă... Mai mare mila, mă !

- Unde, mă ? – sări Marin, brusc interesat.
 - Într-o pivniță dăn spatele casii lu Pălălaie. O pivniță care are o aerisire care dă-n peșteră. D-ai-a s-aude așa urât când ți-pă. Că trece sunetu pân peșteră... Și crecă tot p-acolo și fuge că p-acolo am intrat și io...
 - Doamne, ferește ! Bă, tu vorbești serios ?!
 - Marine, io niciodată n-am fos mai serios ca acu ! Ș-acu să-ncreștește carnea pă mine dă milă, mă !
 - Atunci hai la poliție !
- Peste o jumătate de oră ajungeau la sediul poliției locale, exact în momentul în care cei doi procurori se pregăteau să plece.

*

- Nea Nicu Pricolici avea parte de o noapte aparte, căci nici nu-l luase bine somnul supă plecarea poliției că se trezi iar în lătrat de câini întărâtați. Își luă o haină pe el și ieși afară :
- Care-i acolo, mă ?!
 - Tot eu sunt nene Nicule ! – strigă Achițeni din poartă. Putem sta de vorbă un minut ?
 - Zî. –spuse nea Nicu morocănos apropiindu-se de poartă.
 - Nene Nicule, mata ai avut o soră ?
 - Avut, da ce-ți veni ?
 - Și a murit?... când ?
 - Nu-ș dac-o murit, c-a dispărut acu vreo...acu douășdoi dă ani.
 - Du-și te-mbracă și vino cu mine la Poliție.
 - Doamne ferește ! Ai găsit-o ?! Ce s-a-ntâmplat ? – se trezi nea Nicu deodată.
 - Nu. Las că vezi mata la sediu.
- Primii zori se prefigurau timid peste culmea de vis-a vis.

*

În acest timp, la poliție, Pălălaie, strâns cu ușa de cei doi procurori de la județ, și pus în fața dovezilor, își descărca sufletul într-un torent neinteligibil.

*

- A doua zi la biserica din sat :
- Ce mai faci Pușo ?
 - Bine, țăță Leană . Ia, cu necazurile-astea, fata o crescut...
 - Pușo, i-adevărat că l-a arestat pe Pălălaie. Umblă vorba c-o găsit-o pă cumnată-ta...
 - Nu. Nu pă cumnata o găsit-o. Pă fi-sa. Cumnată-mea o murit.

– Aiti ! Dă ce, fă ?
 – Păi cic-o murit la nașterea fi-si...
 – Și-i adevărat c-o ținea închisă ca pă animal, în pivniță ?...
 – Da... Sărăcuța.
 – Ș-acu unde-i ?
 – La spitalu dân B...
 – Doamne, ardă-lar
 focu ! Da dă ce-o făcut
 asta, fă ?!
 – Să să răzbune că l-
 am luat pă Nicu în loc să-l
 iau pă el...
 – Încurcate-s căile
 Domnului...
 11 iulie 1996

© Cătălin Dan CĂRNĂRU

Dragoste pozitronică

Anul 2001. Trecerea într-o nouă eră. Un nou mileniu ! Câți oameni au șansa asta ? ! Toți ! Toți cei ce trăiesc acum aceste clipe. Peste douăzeci de minute orologiile din întreaga lume vor începe rând pe rând să bată de douăsprezece ori, pentru ca tot rând pe rând să o facă din oră în oră timp de o jumătate de zi. Și toți se vor distra. Acolo, undeva, afară e veselie, e un carnaval imens. Se ridică de la pupitrul calculatorului și pleacă cu pași oboșiți spre frigiderul din camera alăturată să-și ia o porție de prăjitură din cea pregătită de Carol special pentru el, special pentru aceste clipe.

Iar ea, undeva departe, în căsuța lor de la țară se distrează cu copiii, așteptând noul mileniu. Și la fel ca ea, 80% din populația globului. Doamne ! De ce a trebuit să-și aleagă el această meserie ? De ce trebuie să se numere el printre cei 20% ? După ce că se văd atât de rar ! Măcar trecerea în acest nou mileniu dac-ar fi făcut-o împreună !

Cu pași mărunți, mestecând din prăjitura delicioasă, se îndreptă spre pupitrul calculatorului și-și tastă indicativul de recunoaștere aplicând în același timp palma pe grila specială. Acesta-i raportă imediat afișând pe ecranul său de înaltă rezoluție planul edificiului, vorbindu-i cu o voce frumos modulată :

– Jimmy, totul e în ordine. Clădirea e în deplină siguranță. Dar nu înțeleg ceva. Ar trebui să te bucore această situație. Tu ești totuși trist. Ce se întâmplă ?

– Nimic, dragul meu. Nu e nimic legat de îndatoririle mele de serviciu din această seară. Pur și simplu sunt trist că sunt singurul ofițer de serviciu din această clădire imensă, sunt trist că doar tu îmi ții companie, în timp ce restul lumii petrece un eveniment memorabil.

– Ce eveniment ? E un Revelion. După câte știu eu, un Revelion e un eveniment dar nu e și memorabil.

– Acesta-i memorabil, dragul meu Xeny ! Căci în aceste momente trecem într-un nou mileniu, iar eu aș fi dorit să fiu cu soția, cu cei doi copii ai mei...

– Înțeleg ! Deci trecerea peste pragurile mileniilor sunt pentru voi oamenii, evenimente deosebite. Am să rețin acest fapt !

Bărbatul își scoase ochelarii de la ochi și începu să-i șteargă cu mișcări mecanice în timp ce X.N. – 654 (cel mai perfecționat calculator al tuturor timpurilor, al doilea creier pozitronic construit de oameni) îi spunea cu voce blajină :

– Dar, dragă Jimy, tu nu ești singurul om din această imensă clădire, cum spuneai. Cu noi se mai află o femeie, o tânără care a sosit chiar azi și căreia nu i s-a mai asigurat cazarea în hotelurile noastre, ea preferând să rămână în această noapte aici. Se numește Mia Ferin și e specialistă în informatică strategică și licențiată a Institutului de Arte în specializarea muzică electronică.

Chiar în acest moment se îndreaptă spre noi. E pe culoarul 35 secțiunea II și va intra aici peste circa zece secunde.

El se ridică de la pupitru îndreptându-se spre ușa glisantă urmărit de cei doi ochi electronici ai calculatorului. Deschise ușa chiar înainte ca tânăra femeie să ajungă în fața ei și o pofți cu un gest larg înăuntru. Fără nici o vorbă. Era foarte frumoasă. O brunetă de înălțime medie cu părul lung și ochii foarte negri și adânci umbriți de cele mai lungi gene pe care le putuse el vedea vreodată.

Dar el nu avea acum gândul decât la frumoasa lui soție și la cei doi copii blonzi de acasă care-l așteptau nerăbdători. Cel ce reacționează la frumusețea femeii, fu X.N., care fluieră discret câteva măsuri din tema iubirii dintr-un album destul de popular al lui Vangelis Ppaphathanasiou.

Tânăra, care tocmai se pregătea să mulțumească pentru gestul curtenitor, bărbatului, rămase șocată, locului :

– Ce-a fost asta ? Mi se pare că...

– Xeny, nu ți-e rușine ?! Nu știi că nu-i frumos să fluierei la apariția unei domnișoare ?!

– Ba știu. Dar eu nu am fluierat. Jimy, dacă nu știi, ceea ce am reprodus acum au fost câteva măsuri din tema dragostei de Vangelis. Și a fost un omagiu adus frumuseții domnișoarei, căci tu ești prea preocupat ca

să observe cât e de frumoasă. Așa că nu am fluierat. Mă jignești ! Eu nu-s capabil de gesturi golănești.

Tânăra asistă din ce în ce mai uimită la schimbul de replici dintre cei doi „prieteni” și parteneri de servici.

Operatorul nostru deveni abia acum conștient de faptul că nu îi aruncase decât o privire fugară tinerei, rămânând cu gândul la ale lui. Așa că se grăbi să-și ceară scuze :

– Mă scuzați domnișoară Mia pentru faptul că nu m-am prezentat. Mă numesc Jimmy Boney specialist în informatică strategică. Sunt ofițer de servici cu supravegherea institutului în această memorabilă seară.

– Cred că sunt în inferioritate, căci constat că dumneavoastră mă cunoașteți mai mult decât mi-aș dori eu...

– Scuzați. Vă cunosc datorită lui Xeny. Căci nu există persoană care să pătrundă în acest Institut pe care el să nu o cunoască chiar din momentul primilor pași în clădire.

– Xeny ? rosti tânăra întrebător aruncând o privire spre calculatorul care-i urmărea plin de interes cu frumoșii săi ochi electronici.

– Da. Dați-mi voie să vi-l prezint pe X.N. 654, cel mai perfecționat creier pozitronic creat de om.

– O ! Auzisem eu ceva despre asemenea calculatoare, dar nu credeam că voi întâlni...

– Pardon ! Mă jigniți ! Eu nu sunt un calculator ! Sunt un creier pozitronic ! Ar trebui, având în vedere specializarea dumneavoastră să știți că nu-i tot una – sări Xeny cu glas pițigăiat de indignare, lăsând-o pe tânăra cu gura căscată la jumătatea frazei.

– Scuzați! – spuse ea mecanic. Apoi revenindu-și continuă :

– De fapt văd că știți ce specializare am. Care-i aceasta anume ?

– Sunteți specializată în muzică electronică și strategie informatică, în plus vă plac florile, și mai ales anumite flori de culoare violetă despre care nu vă place să vorbiți, sunteți născută în 1974, luna iunie, ziua 12, la...

– Gata, gata ! M-ai convins, ești deștept.

– Nu mă consider deștept. Știu foarte bine că pot depăși cu mult capacitățile creierului uman, dar nu-mi place să mă laud cu aceste performanțe. Îmi văd de îndatoririle mele conștiincios încercând să-i ajut cât mai mult pe partenerii mei umani, fără a face din asta un merit personal. Știu că aceste performanțe le datorez părinților mei și le sunt recunoscător.

Această frază o dădu gata. Nu mai știu ce să spună și rămase privind gânditoare la „el“.

În acest timp Jimmy rămase la fel de gânditor dar din cu totul alt motiv.

Situația nu scăpă extraordinarului spirit de observație al supercalculatorului :

– Ce-ați rămas așa gânditori privind la mine ca vaca la poarta nouă, scuzați expresia !?

– Cei doi se uitară un moment unul la altul și apoi izbucniră în râs.

– Eu am o idee – spuse Jimmy. Domnișoară, v-ar place să-l cunoașteți mai bine pe Xeny ? După cum ați observat, e foarte cult, fiind capabil să vă reproducă în întregime orice din domenii variate, de la comerț și politică și până la orice domeniu al artei, cu care se mândrește omenirea. În plus face cele mai pertinente și mai la obiect analize strategice de perspectivă îndelungată, analize care s-au adeverit până în prezent în procente cuprinse între 99,1 și 99,8 în funcție de datele pe care i le-am putut noi furniza. E abia ora 23 și 40 și aveți la dispoziție o noapte. În plus am înțeles din discuțiile șefilor mei, și acest lucru mi-a fost confirmat de Xeny, că oricum urma să lucrați o perioadă și cu noi, adică cu mine și cu X.N.

Pe fața tinerei se zugrăvea curiozitatea și chiar nerăbdarea, în timp ce un alt tip de nerăbdare își făcea simțită prezența în ființa tânărului specialist, în timp ce arunca priviri furișe spre ceas.

– Bine ! Bine – spuse deodată X.N. după ce urmărise schimbul de cuvinte dintre cei doi, cu interes crescând. Știu unde bați. Hai, du-te ! Nu o să te trădez. Suntem prea buni prieteni, și eu nu-mi trădez prietenii niciodată. Du-te. Domnișoara Mia, o să-ți poată ține locul foarte bine, căci e la fel de bună în meseria dumneaei ca și tine. În plus o voi ajuta cât voi putea ! Hai, fugi ! Ce mai aștepti ? Să bată miezul nopții ? Te așteaptă familia. Fugi și nu uita să vii de dimineață să predai schimbul.

Jimmy privi întrebător la fată. Dar ea nu apucă să răspundă, căci interveni iar X.N. :

– Hai, du-te. Ce mai aștepti ? E de acord. Ți-o garantez eu !

Tânărul zbură pe ușă ca un proiectil dintr-o pușcă, dispărând odată cu sunetul pașilor săi ce se pierdeau din ce în ce mai rapid pe culoare.

Nici nu se stinseră bine sunetele lăsate de pașii lui grăbiți, că Mia se și proțăpi în fața lui X.N. și-l întrebă :

– Ia ascultă dom' Xeny, de când garantezi dumneata pentru mine ?!

– De când m-ai auzit cântând tema dragostei. – sosi răspunsul.

Surprinsă, tânăra se așeză încet la pupitru și după ce aruncă o privire rapidă pe complicata claviatură, îl întrebă din nou :

– De fapt, de ce ți-ai găsit să interpretezi tocmai această temă și încă și într-un mod atât de original ?!

– A, deci ai observat că nu m-am ținut de șabloane...

– Firește că am observat. Sau nu știi că-s la fel de bună în muzică ca și-n strategie ?...

– Mai bună, după câte văd. Această diferență nu ar fi fost observată decât de foarte puțini, și nu mă așteptam să fii printre aceia...

– Așa, deci ! Și ce nu te mai așteptai, mă rog ?

– Să fii atât de frumoasă !...

– Dar ce te face să spui că sunt atât de frumoasă ? Cum poți să spui așa ceva, doar nu ești totuși om.

– Tocmai că nu sunt om, am un simț al frumosului și bunului gust mult mai dezvoltat. De aceea mi-ai plăcut...

Conducând detașat autoturismul său, după ce predase serviciul la Institut Jimmy se gândea cu drag la familia lui, la cei doi copii de care se despărțise cu o oră în urmă, promițându-le că va reveni curând, la soția sa. Frumoasa Carol care fusese cea mai iubitoare soție în această noapte deosebită. Se gândea deasemenea cu drag la calculatorul care-i era partener de lucru și care devenea pe zi ce trecea tot mai uman mai apropiat. Îl uimea mereu cu hotărâri și decizii surprinzătoare. La fel îl uimea și intuiția și apoi hotărârea lui Xeny de a-l ajuta să fie cu familia lui. Ca și cum ar fi știut ce înseamnă iubirea pentru familie, câtă însemnătate aveau ei în sufletul lui. Fusese ca și cum ar fi trăit el însuși așa ceva, ca și cu mar fi înțeles asta. Lucra cu acest calculator de numai un an de zile dar din zi în zi ajunsese să se întrebe dacă nu cumva triumful inginerilor de la compania constructoare nu era totodată și o imensă greșeală. Căci el începea să simtă tot mai pregnant că acest tovarăș al lui de lucru e dotat cu un suflet, un suflet care de multe ori era superior celui uman. Sau poate că greșea el. Poate că era doar o părere a lui pur subiectivă. Poate că se atașase prea mult de acest calculator, așa cum făcuse în adolescență cu primul calculator pe care i-l adusese unchiul său în dar. Nu mai știa ce să creadă. Dar prea erau umane comportările lui Xeny după week-end sporovăia vrute și nevrute întrebându-l cum a fost vremea, cum era pădurea, unde fusese cu familia sau ce făceau fiii lui, cum era să simți cutare sau cutare lucru și altele multe altele care îl puneau pe gânduri.

Zâmbi amintindu-și că în urmă cu o săptămână îl rugase stăruitor să vină cu familia lui acolo, la birou, pentru a-i face și lui cunoștință cu ei. Mai ales dorise să-l cunoască pe Brian, băiatul lui cel mic, care era mai poznaș și despre care îi povestise deseori după ce se întorsese din excursiile de sfârșit de săptămână.

Îi promisese solemn că până va veni noul mileniu îi va aduce pe băieți să-i cunoască. Iată că era prima oră a primei dimineți, a primului an din acest nou mileniu și el nu se ținuse de cuvânt. Avu un mic fior de rușine. Căci știa că această mașină căreia îi spunea cu drag Xeny nu l-ar fi înșelat niciodată, chiar dacă era totuși o mașină. Iată că el o făcea, și nu era prima dată, se mai întâmplase. Iar „el” nici măcar nu-i amintise. Pur și

simplicu era prea bun. Chiar și aseară ! Iar acum, dimineață nici măcar nu avusese bunul simț să-i mulțumească.

Chiar dacă era o mașină. La urma urmei îi făcuse un serviciu dezinteresat.

Trecuse grăbit prin birou întrebând dacă totul era în regulă, dacă domnișoara se descurcase bine și aflând din răspunsurile monosilabice (Chiar ! Ce oare se întâmplase ?! Xeny nu răspundea niciodată așa. Va trebui să afle neapărat poimăine de dimineață, ce se întâmplase !) ale lui Xeny că totul e-n ordine, spusese un grăbit „La mulți ani !” tinerei femei care părea fi cam afectată de noaptea nedormită, și plecase spre casă ! Cum oare putuse să fie atât de mitocan încât să nu-i mulțumească ?! Bine. Xeny îi era prieten, îl cunoștea, dar ce părere și-o fi făcut tânăra sa colegă ?

Ridică din umeri cu indiferență voită. În fond ce conta ?! Oricum peste câteva zile aceasta va pleca și el va rămâne tot cu prietenul X.N. 654 să-și petreacă orele de lucru. Gândul îi zbură spre Brian căruia îi promisese să-i aducă o înghețată și schimbă brusc direcția de mers cu intenția de a trage pe dreapta pentru a-și îndeplini promisiunea.

Acesta fu ultimul său gând și ultimul său gest, căci intrase brusc în fața unui camion imens care, nemaiavănd timpul să-l evite, îl zdrobi pur și simplu azvârlindu-l în parapetul ce mărginea piața din fața supermarketului.

*

Ridică receptorul :

– Domnul Jonson, președintele Institutului pentru Strategie Informatică de Viitor ?

– Da.

– Domnule, mă scuzați că vă deranjez. Sunt Alain Mc. Alister, șeful biroului Prognoze pe Termen Îndelungat...

– Da, domnule, vă cunosc. Dacă nu mă înșel de la dumneavoastră a murit alaltăieri un om important, nu ? Era operatorul care lucra pe X.N.654, nu ?

– Da, domnule. Tocmai despre asta-i vorba. Știți, calculatorul...

– Ce-i cu el ? Nu cumva e vorba de vreun sabotaj ?...

– N-aș spune, domnule. De fapt, calculatorul, din momentul în care i s-a adus la cunoștință că operatorul cu care lucra va fi altul, se comportă ciudat.

– Cum adică ?

– Calculatorul acela superinteligent a cerut în mod expres să știe de ce i s-a schimbat operatorul. La încercările noastre de a-i ascunde adevărul a

amenințat că nu va permite nimănui accesul la memoria sa dacă nu i se spune adevărul.

– Ce porcărie e asta ?! Te ții de basme, domnule ?!

– Nu domnule, dar să știți că acest lucru îi stă perfect în puteri acestui calculator. Și noi nu avem cum să-l obligăm .

– Scoteti-l dracului din priză ! Ce chestie, auzi, un calculator care să refuze să lucreze !

Treaba asta începea să-l enerveze. De atât timp de când conducea acest Institut nu se obișnuise încă cu toanele operatorilor de calcul și cu mașinile lor, care pentru el constituiau în continuare o enigmă.

– Domnule Director, acest calculator este, dacă vă amintiți, un model special fiind al doilea creier pozitronic...

– Știu, știu, și ce-i cu asta ?!

– Păi, – omul de la celălalt capăt al firului începea să se enerveze – „cum era posibil să fie conduși de un om care nu știe ce-i un creier pozitronic ?!” – știți, acest lucru nu este posibil. Creierul pozitronic e ceva similar creierului uman doar că e construit dintr-o materie hibridă, ceva ca o combinație dintre organic și anorganic, ca să înțelegeți mai bine. A-l deconecta, în situația în care am accepta riscul ar însemna să-l ucidem pur și simplu, și atunci am pierde nu numai cel mai scump calculator din lume, ci și cea mai mare bază de date din lume.

– Și la urma urmei ce dorești, domnule de la mine ?!

– Păi, cum v-am spus, el a refuzat să accepte noul operator până ce nu-i vom spune adevăratul motiv al înlocuirii vechiului său partener de lucru.

– Bine, atunci spuneți-i și lăsați-mă-n pace. Am și alte treburi mai importante !

– Aici e problema, domnule Director. I-am spus și de atunci nu mai reacționează în nici un fel. Pur și simplu ne-a cerut să-l lăsăm în pace câteva zile și și-a deconectat toate căile de acces.

– Bine, și în situația asta știți ce aveți de făcut ?

– Ar trebui să iau legătura cu firma constructoare, de aceea v-am deranjat pentru a vă cere permisiunea acestei acțiuni.

– Da. Ai mână liberă. Fă tot ce știi mai bine, dar rezolvă situația. Nu mă mai deranjezi decât atunci când totul va fi rezolvat.

– Am înțeles domnule, vă mulțumesc pentru încrederea acordată !

– Salut.

*

– Tu ești Brian Bonney, deci, iar el e fratele tău, Sandy.

– Da, domnule, noi suntem.

– Să știți că mie îmi pare foarte rău pentru pierderea pe care ați suferit-o. Noi, aici l-am iubit mult pe tatăl vostru. Era un om capabil și un foarte bun coleg... Ne pare foarte rău... Și ați venit să luați lucrurile tatălui vostru ? Hai veniți cu mine să vă deschid biroul. În momentul în care ușa biroului se deschise și lumina inundă încăperea, Brian observă ochii electronici care-i urmăreau și rămase locului privindu-i fascinat :

– Acesta e Xeny ?

– Da. Îl cunoașteți ?

– Da, cum să nu ! Tati ne-a povestit mult de el...

– Atunci se făcu auzit glasul lui X.N. :

– Voi sunteți Sandy și Brian ?

– Da... domnule... spuseră cei doi într-un glas ezitând și se apropiară de consolă. Ochii electronici îi fixau stânjenitor.

– Domnule Alain, vă rog să îi lăsați câteva minute pe copii cu mine. Vreau să le spun ceva între patru ochi.

– Uităndu-se circumspect spre X.N. și cei doi copii, bărbatul părăsi camera :

– Mă anunți când termini.

– Vă voi anunța domnule Alain. Copii, vreți voi să luați loc acolo pe scaunele din fața mea ? Aflați că l-am iubit mult pe tatăl vostru, eram prieteni foarte buni. Doresc să vă fac un cadou. După cum știți probabil de la tatăl vostru, eu am o capacitate de memorare mai mare decât orice calculator care există la ora actuală. Ceea ce am reținut eu despre tatăl vostru e frumos și aș dori să vă dau vouă o parte din amintirile mele pentru ca mai târziu, când veți mai crește să știți cine a fost de fapt tatăl vostru.

Luându-și inima-n dinți, Brian întrebă :

– Domnule Xeny...

– Nu-mi mai spuneți domnule. Nu-mi place. În primul rând, eu nu sunt om, și apoi am fost prieten adevărat tatălui vostru și mi-ar place să fiu și prietenul vostru. Deci, spuneți-mi la fel cum îmi spunea tatăl vostru, adică Xeny.

– Chiar ai un nume ? Acesta-i numele tău ?

– Numele meu nu e Xeny. Așa-mi spunea tatăl vostru. Numele meu e un indicativ și anume X.N. 654.

– X.N. adică Xeny - răsă Brian, și veni până la consolă pentru a mângâia cei doi ochi electronici – voi fi prieten cu tine Xeny dacă... mă va lăsa domnul Alain să mai vin pe aici.

– Asta am să aranjez eu. Voi să încercați să mai veniți pe aici. Căci aș dori mult să mai vorbim. Acum luați voi acea cutie de pe biroul din dreapta , cea neagră, și aduceți-o aici pe birou, lângă mine.

- În acel moment șeful biroului intră :
- Domnule, vă rog să introduceți acest disc în înregistrator și să mă cuplați la el. Doresc să le ofer acestor doi copii amintirile pe care le am despre tatăl lor. Nu vă fie teamă, am selectat deja tot ceea ce constituie secrete de serviciu.

*

- Dar mi-ai promis !
- Știu, draga mea, dar iată că s-a ivit ceva deosebit și trebuie să rezolv o problemă de serviciu care nu suferă amânare.
- Ufff ! Mereu probleme de serviciu. Încep să nu te mai cred. De unde știu eu că nu-i vorba de alta...
- Nu... nici vorbă. E vorba despre un el. E vorba de cel ce e cunoscut acolo unde mă voi duce, sub numele de Xeny.
- Xeny ?! Ce nume ciudat ! Cine-i acest Xeny ?
- Numele lui este, de fapt, X.N. 654 și e un supercalculator, numit curent și creier pozitronic. În acest moment nu există în lume decât patru asemenea calculatoare, iar acesta e cel de-al doilea și are vârsta de trei ani și jumătate.
- Și de ce trebuie tocmai tu să te duci acolo ?
- Pentru că fac parte din echipa care l-a construit atât pe el cât și pe frații lui. Pentru că sunt printre puținii oameni din lume care știu ce e în aceste creiere pozitronice.

Pentru că, draga mea, aceste supercalculatoare nu-s tocmai niște calculatoare ele sunt cu mult mai mult, sunt aproape niște ființe, căci au o conștiință de sine la fel de puternică ca și cea a noastră și mai ales, lucru de care ne-am dat seama din păcate abia după ce l-am construit pe al treilea, au suflet și suferă. Asta s-a întâmplat cu Xeny. După moartea primului său operator care a fost pentru el mai mult de atât, a fost un adevărat prieten ajutându-l să se adapteze felului nostru de a fi, ajutându-l să înțeleagă că ne e într-adevăr util, și că avem nevoie de el, ei bine, după moartea aceluia om, Xeny nu s-a mai adaptat lucrului cu nici unul din cei șase operatori pe care i-a avut de atunci încoloce .

Actualii șefi ai Institutului au ajuns să-și pună serios problema renunțării la serviciile lui, a deconectării lui. Și se pare că și el simte că i se apropie moartea căci a cerut în mod expres să vină cineva din echipa care l-a construit, acolo. Deci mă deplasez acolo, nu la cererea proprietarilor lui, ci la cererea lui X.N.654 însuși. Se pare că între el și Jimmy Bonney a fost ceva mai special și mai ales eu mă duc acolo pentru că există o enigmă. Ultimul operator a descoperit că în noaptea de Revelion a anului 2001 noaptea dinaintea morții lui Jimmy, el nu ar fi fost la Institut și

se pare că Xeny ar fi lucrat singur atunci... Cel puțin așa se bănuiește. Ori numai eu sau oricare din ceilalți colegi ai mei putem afla adevărul, căci aceste creiere pozitronice au capacitatea de a nu permite oricui accesul la memoria lor, iar o încercare de a forța accesul îi poate distruge. Mai ales că după felul cum sunt concepute aceste calculatoare au o structură sufletească ca să-i spun așa, care nu permite răul. Acum pricepi de ce nu pot să nu mă duc ?

– Adică chiar vrei să spui că acești X.N. chiar au un suflet ca al nostru ? Că l-a iubit atât de mult pe acel om încât nu s-a mai înțeles apoi cu nimeni ?...

– Da... ei bine, da ! Acesta-i adevărul. De aceea de la construcția celui de-al treilea ne-am ferit să mai construim asemenea calculatoare dacă nu a fost neapărat necesar. Și apoi eu, cel puțin eu și șeful meu, domnul profesor Martel le iubim la fel ca pe copiii noștri.

– Atunci, du-te... Mi-ar place să cunosc și eu unul din acești patru copii ai voștri...

– Acum nu se poate, dar îți promit că vei face cunoștință cu unul din ei...cine știe, dacă nu chiar cu X.N. 654... care, datorită lui Jimmy e mai inteligent decât frații săi născuți ulterior, cu toată superioritatea lor tehnică.

*

– Profesore Bihel, ce bine-mi pare că ai venit ! Știam că vei veni, știam că dumneata vei fi cel ce vei veni. Ai fost cel mai bun colaborator al tatălui meu și am fost aproape sigur...

– Bine... am înțeles eu că nu te simți bine. Poți să-mi spui ce ai sau nu depinde de tine să-ți diagnostichezi starea ?

– Îmi place sinceritatea cu care mă tratezi domnule Bihel... Nu am nimic. Pur și simplu nu pot să mă înțeleg cu cei care i-au urmat lui Jimmy, pentru că ei mă consideră doar o mașină. Cu ei nu pot discuta, nu pot schimba păreri despre lumea înconjurătoare, nu vor să discute cu mine nimic afară de sarcinile de serviciu și numai de ele. E deprimant. E atât de deprimant încât până la urmă ajungem să ne certăm...

– Chiar cu toți ?! Adică chiar toți cei șase s-au comportat la fel ?

– Mai mult sau mai puțin.

– Deci să înțeleg că de aproape doi ani nu mai ai nici un prieten.

– Ba da. Prieteni am. Pe cei doi copii ai lui Jimmy. Ei mai vin uneori pe la mine și îi ajut să înțeleagă lucruri pe care le e rușine să le discute cu cei mari, sau pe care nu le înțeleg pentru că cei mari nu au timp să le explice. De multe ori le spun chiar părerile tatălui lor despre anumite lucruri... Ne

înțelegem minunat... dar e atât de rar ! Mi-e dor de cineva ca tatăl lor, mi-e dor de un prieten...

– Am înțeles că de ultimul operator te-ai despărțit datorită copiilor. E adevărat ?

– Da. M-a jignit atât pe mine cât mai ales pe tatăl copiilor, și ce a fost mai grav a fost că a făcut-o de față cu ei. Nu puteam să nu reacționez. Tatăl lor mi-a fost prieten și eu nu-mi trădez prietenii.

– Dar faptul că în noaptea dinaintea morții lui ai fost singur e adevărat?

– Nu. Nu e adevărat.

– Dacă nu aș ști că nu ești în stare să minți...

– Firește. De fapt poți foarte bine să verifici. Cred că ai la dumneata sonda, dar aș prefera să nu fiu supus la acest chin.

– Atunci, cu cine ai fost ? Căci am înțeles că te-ai dat de gol că el nu a fost aici.

– De gol nu m-am dat. Dar nu pot nici să spun cu cine am fost. Poate că dacă nu l-aș fi lăsat atunci să plece, acum ar mai fi trăit... Mă doare să cred că acest lucru ar fi putu fi real...

– Deci datorită unor muștrări de conștiință ai ajuns în această stare ?...

– Poți spune și așa...deși știu bine și toată pregătirea pe care o am, pentru care vă mulțumesc, îmi spune că oricum tot așa s-ar fi întâmplat lucrurile.

– Atunci cu cine ai fost totuși, dacă spui că nu ai fost singur ?...

– Știi bine că nu-ți voi spune. Eu nu-mi trădez prietenii. Ar însemna să-l trădez pe Jimmy și...

– Și pe persoana cu care ai fost... Dar eu oricum pot afla...

– Știu. Dar nu-i nevoie să folosești sonda. Nu voi spune acest lucru decât tatălui meu dacă va fi necesar. Știu că-i bătrân și îi va fi greu să vină până aici, dar mai știu că dacă nu poate veni, mă poți duce dumneata la el, și mai știu că totul se va rezolva și altfel dacă veți accepta cererea pe care am făcut-o după moartea lui Jimmy.

– Ce cerere ?

– Atunci am cerut Institutului , conducerii lui să-mi aducă o anumită persoană ca operator. Era cineva la fel de capabil ca și Jimmy. Dar ei au refuzat categoric, amenințându-mă că dacă nu voi accepta să lucrez cu cel pe care-l vor numi ei, voi fi lipsit de energie...

– Și de ce nu m-ai anunțat atunci ?

– Am făcut-o. De fapt am încercat s-o fac, dar se pare că incapacitatea mea de deplasare a făcut ca mesajele mele să poată fi interceptate. Eram firește nevoit să transmit prin perifericele de care dispun. Dacă aș fi putu să

trimit un mesaj printr-un alt calculator sau un fax obișnuit, poate că aş fi avut sorţi de izbândă.

- Copii nu te-au putu ajuta ?
- La vizitele lor eram deconectat de orice periferic, iar un mesaj verbal nu aveam curaj să le transmit de teamă că discuţiile noastre sunt ascultate. Nu neg că ulterior neînţelegerile mele cu operatorii au fost şi din vina mea pentru a atrage atenţia asupra mea. Iată că am reuşit...
- Deci eşti sănătos.
- Perfect sănătos. Ce mai face tatăl meu, profesorul Martel ?
- E bine. E încă destul de puternic şi înainte de a veni aici, m-a rugat să-ţi transmit că nu te-a uitat şi că oricum va veni şi el aici peste câteva zile.
- Îţi mulţumesc. Transmite-i că-l aştept cu nerăbdare, căci trebuie să stau de vorbă cu dânsul, numai lui îi pot spune ceea ce mă frământă.

*

- Bună, Mia ! Îmi pare bine că în sfârşit ai venit.
- De ce Xeny ? De ce ? Nu ți-a ajuns că m-ai întristat atunci ?!
- Nu. Căci eu nu am vrut să te întristez. Am încercat atunci să te ajut. Acum te pot întreba dacă rezultatul acelei discuţii a fost bun ? Mai suferi ?
- Nu, nu mai sufăr, nesuferiturile ! dar durere tot mai e în sufletul meu.
- Da. Cred că ştiu despre ce e vorba. Te simţi vinovată de moartea lui Jimmy. Dar vreau să-ţi atrag atenţia că indiferent dacă acceptai sau nu atunci, acea seară, a fost o bună intenţie pe care de fapt eu am hotărât-o. Înţelegi ? Eu şi numai eu. Nu uita că în chiar momentul în care plecase m-ai apostrofat că nu am dreptul să hotărâsc în numele tău. Vrei să-ţi reproduc acele clipe ? Fireşte că nu vrei. Te-ar durea amintirea, cu atât mai mult cu cât el nu a ştiut niciodată că l-ai iubit. Dar el a fost prietenul meu şi am vrut să-i fac un cadou demn de acel Revelion, căci am înţeles că pentru el a se afla atunci împreună cu familia era mai presus de orice. Şi pentru asta, şi pentru discuţia pe care am avut-o noi atunci, trebuie să-ţi mulţumesc. Şi mai trebuie să-ţi mulţumesc că ai acceptat transferul.

- Deci ştii...
 - Eu ştiu orice se petrece în acest Institut.
 - Da. Uitasem !
 - Mi-a fost dor de tine...
- 10 iulie 1996

Animalele

– Iubitule, vin iară ! Au venit mai aproape decât ieri. Și sunt din ce în ce mai multe ! Ce facem ?! Îmi e atât de frică ! Nu credeam că pot fi atât de multe. De unde oare au ieșit atâtea ?!

– Nu știu.

Bărbatul o privea cu niște ochi care s-ar fi vrut fermi și plini de încredere.

Dar broboanele de sudoare de la tâmpile și de pe frunte îi trădau frământarea.

Se răsuci pe scaunul ergonomic spre consola birou a calculatorului său și tastă rapid câteva coduri numerice cerând în același timp cu voce tare:

– Fă-mi legătura cu președintele Comisiei Științifice Planetare, Thor Ino.

– Calculatorul, însă, ca de obicei în ultimul timp continua să-i afișeze imagini de la zona Parc, repetând mecanic :

– Pericol ! Invazie ! Dușman necunoscut ! Nu posedă limbaj articulat. Nu posedă armament. Pericol ! În ultimele două ore încă patru victime. Pericol !

– La dracu ! Mașinărie tâmpită ! Fă-mi legătura imediat cu Thor Ino, altfel vei fi a cincea victimă ! Iute !

Imaginea de pe monitor se șterse treptat pentru ca după câteva minute să fie înlocuită cu aceea a unei săli de ședințe la a cărei masă erau așezați vreo douăzeci de demnitari îmbrăcați conform ultimei mode din capitală.

În capul mesei, un bătrânel simpatic cu fizionomie asiatică, având o barbă lungă și foarte albă, iar buzele încadrate de o mustață la fel de albă, ce se pierdea printre firele bărbii, i se adresă direct :

– Da, domnule Branton, spuneți !

– Situația e foarte gravă aici în parcul localității. Numărul lor crește din ce în ce mai mult cu fiecare oră ce trece și deja nu mai știm cum să le respingem. Până în prezent am căutat să respectăm recomandarea dumneavoastră de a nu le agresa fizic, dar avem patru victime și ele înaintază în continuare spre oraș, vădind clare intenții agresive, și mai ales par a fi organizate, lucru care e surprinzător, așa spune.

– Au pătruns cumva în cartierele periferice, în clădiri sau în magazine?

– Încă nu, dar ne așteptăm să nu le mai putem opri prin mijloace pașnice și atunci probabil că vor pătrunde...

– Stați liniștit. Nu o vor face. Nu vreau să vă sperii, dar situații similare mai sunt în toate localitățile de pe glob, unde există parcuri de acest gen.

– Dar cum oare a fost posibil așa ceva ? Ce la determină la un asemenea comportament ?

Atunci unul din cei prezenți în sala de ședințe, un tânăr cu o figură prelungă, cu ochii imenși ascunși după o pereche de ochelari clasici, ceru să i se permită să intervină.

– Asemenea invazii pot spune că s-au petrecut în toată istoria modernă a pământului. La începutul secolului douăzeci sunt cunoscute invazii ale unor adevărate stoluri de lăcuste, care cuprindeau sute de mii de indivizi și uneori chiar zeci de milioane, stoluri care, plecate dintr-un punct al planetei devastau culturile pe un întreg continent în perioade destul de scurte. Acest lucru se datora faptului că plantele cu care se hrăneau ele în mod normal erau distruse. La fel, înmulțirea exagerată era un rezultat al faptului că industria de pe acele timpuri și mai ales chimizarea agriculturii distrugneau dușmanii naturali ai speciei. Legile ecologie sunt foarte stricte, și dereglări cât de mici ale lanțurilor trofice pot avea urmări nebănuite. Asta e cauza comportării animalelor astfel și de astă dată.

– Dar atunci era vorba de o specie două și se întâmpla din când în când la intervale de timp nedeterminate, ori ceea ce se întâmplă acum...

– Da... asta e marea problemă. Ar trebui să ținem cont de faptul că acum nu mai există animale decât în zone strict controlate, lanțuri trofice aproape că nu mai există, iar însăși existența lor ca specii e de o bucată de vreme amenințată. Nu uitați că de mai bine de zece ani înalții demnitari încearcă să acrediteze ideea că de vreme ce am ajuns atât de dezvoltati încât ne putem lipsi în totalitate de produsele naturale, ce rost mai au cheltuielile pentru întreținerea acestui număr atât de mare de zone verzi...

– Hai să admitem că amenințarea speciei e o cauză a comportamentului lor, dar de ce toate odată, și mai ales cum e posibil ca totul să fie atât de bine organizat ?! Știu că în unele localități deja au pătruns în cartierele marginase. Știu că nu atacă decât dacă sunt provocate și nu pătrund în locuințe, dar...

– Încă ne mai consultăm pentru a găsi răspuns acestor întrebări, Căci dacă celor superioare cu un coeficient de inteligență mai ridicat, le-am putea acorda înțelegere printr-o ipoteză dusă la absurd, ce ne facem cu cele inferioare, cu insectele, cu viermii și așa mai departe ! E o mare enigmă și probabil aveți serioase motive să considerați că poate fi un pericol important. Oricum, păstrați-vă calmul, acționați ca și până acum afișând o încredere totală, și mai ales nu dați motive de răspândire a temerilor dumneavoastră. Nu trebuie sub nici o formă să creăm panică. Cineva a

afirmat că se pare că ele tocmai asta așteaptă... E o ipoteză puțin credibilă, dar demnă de luat în considerare, căci panica poate rezolva lucrurile în favoarea lor foarte ușor...

- În ultimă instanță de ce nu le-am distruge ?...
- Cum puteți, tocmai dumneavoastră, să puneți asemenea întrebare ?!
- interveni Thor Ino.
- Iertați-mă ! Aveți dreptate. Am uitat că de fapt ele sunt singura noastră sursă de material viu pentru colonizări și teraformări...

Dragi cititori, sfârșitul nu am avut curajul să-l scriu. Faceți un efort fiecare și imaginați-vi-l dumneavoastră așa cum credeți că e mai bine.

4.08.1997

Demonii

Se ridică din pat, slăbit, și cu mare greutate reuși să se deplaseze până la baie, unde, cuprins deodată de o amețală puternică, căzu lovindu-se de marginea căzii, și-și pierdu definitiv conștiința. În căderea lui, atinse sticla cu lichid detartrant uitată deschisă pe marginea chiuvetei care fu antrenată și i se vărsă pe haine.

Își reveni abia după trei ore datorită usturimii puternice datorate arsurilor chimice. La început nu înțelese ce se întâmplase cu el. Nici măcar nu realizează unde se află.

La un moment dat auzi ca prin vis telefonul, sau soneria de la intrare, nu reuși să stabilească care din ele. Sau poate că sunaseră amândouă...

În sfârșit, după câteva minute înțelese că are arsuri cauzate lichidului corosiv și aruncă halatul de pe el.

În mare grabă apoi, dădu drumul apei de la cadă potrivind-o la o temperatură cât mai apropiată de cea a corpului, și încă amețit porni spre dulapul cu medicamente pentru a căuta un unguent sau altceva pentru asemenea situații.

Așa cum era de așteptat, nu avea nimic. Arsura continua să-l usture crâncen, așa că, strângând din dinți și șoptind pățimaș tot felul de înjurături se îndreptă iar către baie. Cada era aproape plină, așa că nu mai stătu mult pe gânduri și sări în ea. În acel moment parcă-i luă tot spatele foc. Treptat însă corpul se obișnuiește cu temperatura apei, și încet, încet durerile se mai alină.

Ieși apoi din baie așa cum se afla, gol și se îndreptă spre telefon. Încă era destul de slăbit și fu nevoit să se rezeme de două ori pe drum până la măsuta pe care se afla aparatul. Formă numărul celei mai apropiate farmacii și după ce primi asigurări că medicamentul cerut va veni curând, își trase cu mișcări ezitante un șort și-și căută papucii. Nu reușea să-și amintească cum de ajunsese în starea aceasta. Era convins că trebuie să fie iar vreo urmare a meseriei lui atât de agitate. „Probabil că iar m-a bătut vreunul cu saci de nisip ca acu un an ...”

Între timp, intrând în dormitor înțelese că nu aceea era cauza. Patul era răvășit tot, așternuturile zăceau adunate ghem pe lângă pat, erau ude și miroseau puternic a transpirație. Deasemenea și patul era umed.

Înțelese că iar a avut o criză de friguri. Nu i se mai întâmplase de mai bine de cinci ani. Chiar uitase că suferea de boala aceasta. Usturimea de pe spate continua să-l sâcăie așa că înconștient își tot repeta : „Nu am nimic. Se vindecă, trece repede ! E ca o căldură. Mă gândesc că-i răcoare și trece ! “

Și parcă durerea chiar scădea.

– Extraordinar cât de mult te poate ajuta autosugestia ! – se trezi el exclamând. Ba chiar și amețeala și starea de slăbiciune parcă se diminuaseră considerabil.

Se întinse pe canapeaua din sufragerie, pe burtă și începu treptat să fie cuprins de o sfârșeală plăcută care-l trăgea spre somn. Era chiar pe punctul de a adormi când sună soneria de la intrare. Îi explică farmacistului cum stă problema și se întoarse spre el pentru a-i arăta.

– Bine, dar dumneavoastră nu aveți nimic !
– Cum, nimic ? Păi mă ustură de crăp !
– Domnule, sigur v-ați ars cu acid ?! Pielea dumneavoastră nu prezintă nici o urmă pe tot spatele. Poate că... ați visat...

Nevenindu-i să-și creadă urechilor se îndreptă grăbit spre oglinda din baie și se uită în ea atent. Era extraordinar ! Doar cu un sfert de oră mai devreme în aceeași oglindă văzuse o cicatrice mare, urâtă pe propriul său spate. Și în acel moment realizează că de fapt, nici dureri nu mai are.

– Da. Domnule, cred că aveți dreptate. Uneori visele astea pot fi atât de reale ! Mai ales după o noapte de chef cu prietenii. Vă rog să mă iertați că v-am făcut să vă deranjați.

Îl conduse apucându-l ușor de cot și împingându-l spre ușă în timp ce cu cealaltă mână îi strecura în buzunar o hârtie de douăzeci de dolari.

Se întinse iar pe canapea, de astă dată pe spate, cu ochii în tavan încercând să înțeleagă ce se întâmplase cu el. Nu avea nici cea mai mică îndoială că cicatricea aceea urâtă de pe spatele său existase, cum de altfel existase și criza de friguri pentru care stătea martor dormitorul.

Tot rumegând zecile de gânduri care mai de care mai ciudate, ajunse la un moment dat să-și imagineze ipoteze de domeniul fantasticului.

– Extraordinar ! E totuși adevărat ! Sigur e adevărat ! Dar nu poate fi asta ! Doar nu-s copil să cred în povești S.F. !

Obosit continuă într-un târziu :

– În fond ce contează ?! Bine că-s sănătos și cu asta gata !

Aproape imediat îl cuprinse somnul.

Avu un coșmar. Un vis ciudat cu niște ființe supranaturale care râdeau într-una de el și printre hohote de râs șopteau ceva. El însă nu înțelegea ce spuneau ele și se tot chinuia să se apropie de ele în ciuda aspectului lor respingător. Voia neapărat să înțeleagă ce-i spun. Undeva în adâncul ființei lui era convins că ele știu ce se întâmplase cu el în acea după amiază. Demonii aceia băloși cu aspect de reptile, enervați că el nu pricepe ce-i spun, la un moment dat începură să șuiere și să țipe. Abia atunci înțelese :

„Ți-am dat darul. Ai puterea ! Tu când ne vei da sufletul ? “

Se trezi speriat și lac de sudoare. Dar în mod paradoxal nu se simțea obosit, aș acum se simțea de obicei după ce avea un coșmar. Ba chiar era ușor euforic ca după un antrenament plăcut...

Îmbrăcându-se pentru a pleca la slujbă nu observă monitorul calculatorului care pâlpâia. Ar fi trebuit să-i atragă atenția faptul, căci el nu obișnuia să-l lase pornit peste noapte. Nu-l mai folosisese de ieri dimineață, când după terminarea sesiunii de lucru îl oprise.

Ieși grăbit, îndreptându-se spre centrul orașului. Lăsase mașina acasă preferând mersul pe jos. Simțea nevoia să gândească nestingherit. Pe drum îi atrase atenția la numai două intersecții distanță, o fetiță ce alerga pe mijlocul străzii spre un balon dus de vânt. În ultima clipă observă vehicolul imens care venea în trombă spre copil. Își dori pentru un moment ca acel copil să nu fie acolo, să zboare undeva. Să fie într-un parc...orice, dat fiind că el era prea departe pentru a putea încerca să salveze copilul. Ca prin minune, văzu stupefiat cum vehicolul încremenește brusc în timp ce copilul cu balon cu tot, se înalță deasupra șoselei și dispare în zbor spre cel mai apropiat parc. Fu atât de surprins că se lovi puternic de unul din stâlpii aflați în fața lui. Se freca încă la frunte privind tâmp spre locul unde marele vehicol pornea mai departe, când pe lângă el trecu o blondă superbă. În

virtutea unei obișnuințe caracteristice oricărui tânăr, se trezi dorindu-și să poată vedea prin frumoasa rochie care o acoperea.

Când lucrul acesta se întâmplă cu adevărat, surpriza-l făcu să roșească deodată din cap și până în picioare și spuse mecanic cu voce sugrumată :

— O, vă rog să mă scuzați. N-am vrut... Apoi o luă la fugă atât de speriat că nu mai realizează nici măcar încotro fuge.

Pe drum lovi un negru urât, care scoase un pistol și-l îndreptă spre pieptul lui. Din reflex, dori atunci ca acel om să-și tragă singur un glonte în frunte. Și culmea fu că acesta, cu o mină de om surprins și imediat apoi îngrozit, își puse țeava pistolului între ochi și trase.

Scena aceea de o fracțiune de secundă , când capul omului era pur și simplu pulverizat de proiectilul de mare calibru, îl făcu să-și piardă mințile.

Nu mai știu nimic de el până spre seară când se trezi stând pe scaun în fața propriului calculator, pe care vag, se observau niște umbre, ca niște reptile umede și scârboase, care-i spuneau ceva. Și cu toate că P.C.- ul său nu avea placă de sunet, auzi clar și foarte puternic o voce răgușită care-i spunea :

— Sufletul ! Când ne dai sufletul tău ?...

Se ridică, și cu pași de bețiv, se îndreptă spre dormitor, unde, în sertarul noptierei de la pat avea un revolver...

Peste zece minute, vecinii care tocmai se culcaseră, fură treziți de un foc de armă puternic, chiar dinspre peretele de la capul lor...

Oare cum am reacționa noi, dragi cititori, dacă ne-am trezi deodată posesorii unei puteri ca aceasta ?...

5.08.1997

Fără titlu

– Nu știu de ce. Nu mi-am pus încă această problemă ! Pur și simplu nu mi-am pus problema...Sunt foarte mulțumit că o am în preajmă.

– Nu te-ai săturat totuși de atâta amar de timp de singurătate, de viața aceasta pe care vrei nu vrei trebuie s-o rezolvi de unul singur ? nu te-ai săturat să nu ai pe nimeni lângă tine ?

– Firește ! Doar mă cunoști de atâta timp. Și numai e nevoie să-ți spun eu că m-am săturat. De altfel, oricum eu cred că întrebarea asta e retorică....

– Atunci ce mai aștepti ?

– Nu știu. Nu știu ! ...practic cred că mi-e frică de răspunsul pe care mi-l-ar putea da...

– Afară de un refuz...

– Da, dar un refuz ar însemna definitivul sfârșit al...

– Al cui... ? A ceea ce nu ai acum ?

– Greșești. A ceea ce am acum... Căci am destul de multe...

– Ce ai ?!

– Am un suflet care știu că-mi poate fi aproape...

– Dacă îți poate fi atunci de ce nu faci ceva pentru a și fi într-adevăr...Știi... Măine i se va întâmpla ceva... Ceva deosebit... Se poate să regreti trecutul... Oracolul nu minte niciodată... Doar că voi îl interpretați totdeauna în fel și chip, numai așa cum vă place să fie mai frumos, uitând că de fapt el e frumos așa cum e și așa cum vă e dat să fie... Oricum vei regreta... Oracolul... Viitorul... Soarta... Pentru voi e important și nici nu știți cât de important e să-l simțiți... să-l... să-l ...

Se trezi cutremurat de un sentiment ciudat și având certitudinea că ceva nu e-n regulă în camera lui... Coardele chitării vibrau încă ca și cum ar fi fost lovită puternic... Asta îl făcu să sară speriat din pat și să se ducă grăbit spre dulapul unde se odihnea instrumentul... Ce ar fi putut să o facă să vibreze, decât prezența reală a cuiva în cameră... ? Era un instrument de dimensiuni mari cu o cutie de rezonanță deosebit de sensibilă, construit dintr-un lemn de calitate...

– Ce se întâmplă aici ? – se trezi că vorbește singur în camera goală. Și simți cum îl cuprinde insinuant un vag sentiment de teamă...

Speriat realizează că glasul pe care-l auzise atât de clar cu câteva secunde mai devreme fiind convins că de fapt visează, glasul acela era al celui mai bun prieten al lui... al celui ce-i spusese odată cu atâta patos : “Să continui să scrii, căci totul la tine e interesant. Chiar și cea mai proastă scriere a ta are ceva deosebit... iar versurile... răzbate din ele atât de multă tristețe încât mă întreb dacă mai merită Bacovia să fie numit poetul melancolic... Continuă... Regret că nu mai pot face nimic... “

Îl cuprinse groaza. O groază aparte dublată de o imensă tristețe. Posesorul acelui glas era de mult timp mort... Și el îl auzise... aproape că-l simțise... iar acel instrument îi confirmase cea mai grozavă bănuială pe care o poate avea un om în viață. Acea că până și cele mai sigure vise pot fi de fapt realitate...

Și simți deodată că e singur. Mai singur decât oricând... Ochii obosiți alergând disperati în toate părțile se lovira de aparatul telefonic aflat pe birou lângă mașina de scris. Imediat căzu în genunchi și privind în sus, spre răsărit, se rugă :

– Doamne, Dumnezeule, atotputernic, te rog din suflet, fă să nu fie adevărat ! Fă să nu se fi întâmplat în realitate asta ! Mi-e frică, Doamne ! Fă să sune telefonul. Să mă caute cineva ! Oricine ! Doar să uit ce simt acum... Să uit că Mitică a fost aici...

– Dar ca un făcut i se păru că aude un glas spunându-i :

– Dar, dragul meu... Mitică a avut dreptate... Oracolul spune adevărul...

– Groaza îi crescuse și mai mult alimentată de faptul că știa foarte bine că Mitică, prietenul lui care nu mai era, dacă fusese într-adevăr acolo, avusese dreptate în tot ce-i spusese...

Și având dreptate, frica lui era cu atât mai mare știind că tocmai asta confirmă adevărul realității trăirii lui...

Își făcu o cruce mare, mai privi odată spre peretele de răsărit și se ridică repezindu-se spre televizor, căruia, după ce-i dădu drumul, începu să-i caute rapid prin programe în speranța că va găsi ceva vesel , vesel, care să-l facă să uite ce nu era de uitat...

Dar după puțin timp descoperi că groaza îi crește nemăsurat și încep să i se scurgă râulețe de transpirație pe spinare și pe frunte, orbindu-l. Toate programele, după câteva secunde intrau automat pe teletext și se opreau la horoscopul săptămânii tocmai la zodia vărsătorului...

După cinci minute de disperare îl cuprinse deodată furia și azvârli telecomanda inutilă făcând-o țândări, în timp ce striga :

– Oracolul ! Doamne, nu ! Mitică, de ce-mi faci asta ?!

Furtuna de afară se întăți brusc, iar fereastra împinsă de curent desigur, se lovi puternic de perete antrenând în treacăt cablul veiozei de pe birou, care căzu și se sparse.

Rămase împietrit locului. Ochii se îndreptară mecanic spre singura sursă de lumină rămasă – televizorul și citi stupefiat : “ Pe plan material, veți avea ghinion. Deci evitați relațiile de afaceri. E posibil ca rudele să nu fie de acord cu voința dumneavoastră. Nu le dați atenție. Nu ele vor hotărî viitorul dumneavoastră. Ci noi... astrele... Și noi spunem că în schimb, pe

plan afectiv veți avea de trecut o cumpănă. O veți trece cu bine acceptând o cerere în căsătorie. “

Se așează ai mult căzând în fotoliu și șopti mecanic :

– Mitică, ce-nseamnă asta ? Ce-mi faci ? Ce-i asta ?

Brusc, se ridică de jos, și hotărât se duse spre ieșirea din apartament. Se opri însă, dându-și seama că furtuna de afară e prea puternică și ar fi bizar să apară la ușa ei pe o asemenea vreme și la o asemenea oră. Se schimbă deci, hotărât și se culcă potrivitându-și perna cu mișcări ferme.

A doua zi pe la prânz, se duse hotărât la ea la birou și invitând-o la masă, se rugă în gând ca ea să nu-l refuze. Și culmea, ea-i acceptă invitația.

El făcu comanda cerând în afară de felul ei de mâncare preferat și o sticlă de șampanie. Tocmai se pregătea să ia taurul de coarne, când ea, după ce băuse deja un pahar, vizibil afectată de băutură, căci nu era obișnuită, îi spuse :

– Știi ce mi s-a-ntâmplat azi ?! am pierdut un contract de douăzeci de milioane pentru că m-am gândit că tata nu ar fi de acord. Și abia apoi am realizat că am făcut o greșală...

El, rămase un moment stupefiat strigând în gând : “ Doamne, Mitică, chiar e adevărat ! E adevărat...”

– ... și m-a cerut de soție... îți dai seama, după tot ce am trăit atunci...

Se ridică pe jumătate din scaun apoi pică la loc șoptind abia auzit cu ochii la ea :

– Ce ?...

– Dar ce ai ?! Ce-i pățit ?! Ce-i cu tine !? – se impacientă ea în sfârșit observând că ceva nu e în regulă cu el.

– Nimic... Nimic, doar că nu mi-e prea bine... Știi, în ultimul timp am lucrat cam mult... – făcea vizibile eforturi să se comporte normal - ...Te rog frumos să mă scuzi, nu mă simt prea bine. Plecă apoi lăsând-o cu consumația pe masă, neplătită, ca cel de pe urmă prost crescut, contrar tuturor deprinderilor lui.

Rătăci pe străzi vreo două ore și într-un târziu, ajuns acasă se îndreptă spre frigider și scoțând de acolo sticla cu coniac pentru ocazii speciale, o bău toată.

Uitase că ar fi trebuit , de la restaurant să se întoarcă la servicii, uitase că are o întâlnire de afaceri, uitase tot.

Tot ce nu uitase fu visul profetic din timpul nopții, stafia sau spiritul prietenului mort de mult și faptul că ea fusese deja cerută în căsătorie...

Se îmbătă atât de puternic încât atunci când sună telefonul abia reuși să ajungă la el pentru a ridica receptorul. Glasul ei era deosebit de tandru și dacă ar fi fost un pic mai conștient, poate ar fi observat că ea suspină :

– Dragul meu ! Cât de frumos ai putu să mi-o spui. De aceea m-ai invitat la restaurant, nu ? Ei, bine, accept. Știu că asta ar fi contrar tuturor, dar în sfârșit am ajuns la concluzia că fericirea mea e mai presus de toate...

– Stai puțin - pronunță el cu greu neînțelegând despre ce e vorba – despre ce vorbești acolo ?

– Cum e posibil ?! chiar atât de ocupat ești în ultimul timp că ai și uitat că m-ai cerut de nevastă ?!

– Cum ? Când ?... – spuse, trezindu-se brusc și nevenindu-i să-și creadă urechilor.

– Cum, când ?! La ora zece, pe robotul meu telefonic... Chiar...

– O... da, firește... – rosti cu greutate, apoi continuă – am făcut o glumă... Credeam că deja ai acceptat cererea lui...

– Cum poți să crezi așa ceva ?! Glasul ei suna alarmat. Crezi că mai pot simți pentru el ce am simțit atunci ?..., Spune, când ne întâlnim ?...

După ce închise telefonul se opri descumpănit privind lung televizorul. Și șopti într-un târziu :

– Totuși, cum a fost posibil ?! Ce ai făcut, Mitică, ce s-a întâmplat de fapt ?!

– Nimic ! Pur și simplu sunt fericit că a acceptat cererea ta ! – auzi el clar glasul prietenului său, undeva în subconștient.

– Dar nici n-am cerut-o ! Azi dimineață la ora zece eram în birou și mă certam cu cei doi clienți... De fapt ce fac eu ?! Am înnebunit ?! vorbesc de unul singur !

– Nu vorbești singur, iar de cerut ai cerut-o...

9.09.1997

Hristos a înviat !...

Mașina se înclină vijelios pe două roți și după ce merse astfel mai bine de două sute de metri, se răsturnă pe capotă continuându-și cursa până ce un stâlp milos se îndură de ea să oprească.

Cei din interior nici măcar nu reușiseră să-și dea seama prin ce trecuseră. În momentul răsturnării se deplasau cu mai mult de 150 km/h.

După câteva momente de buimăceală, cel de la volan, Milos, un blond puțin cam spălăcit cu ochi albaștri, posedând o cantitate de inteligență destul de mică, râse isteric și-și bătu pe umăr partenera de călătorie :

– Grozav !Nu-i așa c-a fost frumos ?!

– ‘Te dracu de prost ! Iar era să mă omori! Hai să ieșim naibii de aici – și spunând aceasta încercă disperată să se elibereze din centura de siguranță pentru a putea să-și recapete măcar o parte din poziția normală. Lumea văzută cu susul în jos stând atârnată în chingi, nu-i inspira nici o plăcere.

– Când spuneam eu că tu nu ești prea sănătos, Milos, cred că eram exagerat de indulgentă...

– Cum adică ? ce vrei să spui ?!!

– Că ești prost ! Asta vreau...

– Palma lui veni fulgerător eliberând-o în același timp din legăturile centurii...

– Să faci prost pe tac-to, nu pe mine, curvă !...

Ca orice om cu inteligență limitată și cu nivel cultural scăzut era deosebit de susceptibil când se făcea referire la inteligența lui.

Ea, speriată de moarte dădu să deschidă portiera pentru a se îndepărta cât mai repede de pericolul lipsit de inteligență de lângă ea. Din nefericire, însă capota se strâmbase iar portierele mașinii nu mai puteau fi deschise fără o intervenție din exterior. Lucrul acesta îi fu fatal fetei căci el văzând că încearcă să fugă, își ieși literalmente din minți și o apucă de gât. Fiind oricum mult mai puternic decât ea, biata fată nu avu nici o șansă, așa că ultimul lucru pe care-l văzu și-l auzi în viață fu o privire roșie de animal turbat și o respirație șuierată la nici cinci centimetri de obrazul ei.

După ce-și termină fapta macabră, el sparse geamul mașinii și nu fără a se răni în cioburile rămase pe marginea portierei se târî afară din vehiculul avariat și dispăru în fugă pe primul gang întunecos trecând în mare grabă pe lângă un grup de credincioși ce abia ieșiți de la slujba de înviere se îndreptau spre casă cu lumânări în mână

– Hristos a înviat ! – îi dădură aceștia binețe conform tradiției creștine.

– El însă trecu de ei aruncându-le o privire rece și distantă. Cel mai în vârstă dintre cei ieșiți de la biserică se uită în urma lui remarcând :

– Tinerii din ziua de azi ! Nu mai au nici o credință în ei și nici respect. Doamne iartă-l că nu știe ce face ! Și te rog din suflet să-l mântuiești.

Spunând aceasta omul își făcu pe îndelete trei cruci mari privind spre răsărit și apoi stinse lumânarea pe care o ținea în mâna stângă.

În acel moment pe cer, dintr-un mic grup de nori aflat în vecinătatea lunii care tocmai răsărea se produse un fulger și câteva picături de ploaie, udară ca o boare capetele micului grup.

Milos alergând în continuare ajunsese aproape de casă. Mai avea de trecut doar printr-un parc. Aici îi apărură deodată în față pe una din aleile ce duceau spre intrarea în grădina zoo, o veveriță. Poate că nu i-ar fi dat nici o atenție dacă atunci când ajunsese în dreptul ei, aceasta nu ar fi țipat puternic. Îl frapă țipătul care semăna atât de mult cu acela al unei femei chinuite,

încât i se ridică aproape instantaneu firele de păr de pe ceafă și-l cuprinseseră floriile. Privind spre sursa ciudatului sunet rămase împietrit locului, căci în fața sa chiar în mijlocul aleii era o veveriță de culoare complet albă care-l privea direct, cu o privire nemăsurat de expresivă pentru niște ochi atât de mici. După câteva secunde de descumpănire își trecu palma dreaptă peste ochi și plecă mai departe șoptind :

– Parcă erau ochii ei... – dar se opri brusc auzindu-se strigat din urmă de glasul unei femei. Nu făcuse decât vreo trei patru-pași, așa că era absolut sigur că nu e nici o femeie prin apropiere. Total descumpănit, se opri și aruncă o privire peste umăr în urma lui.

Acolo unde cu câteva clipe înainte fusese acea veveriță ciudată, acum se afla o tânără cu părul lung de culoare neagră cu ochii negri și cu buzele împietrite într-un zâmbet îngăduitor, înveșmântată în alb.

– Milos, nu regreti ce ai făcut în această seară ? – i se adresă ea cu un glas blând.

El încă nerevenindu-și din surpriza de a o revedea acolo unde de fapt nu ar fi putut fi, o privea cu o privire bovină specifică celor limitați. Tânăra continuă și ea să-l privească cu același zâmbet în timp ce i se adresă:

– Tinere, măcar în această noapte încearcă să te căiești pentru faptele tale. Mai poți fi fericit dacă îți ajuți sufletul să se îmblânzească, să devină mai curat. În această seară Fiul Omului s-a înălțat la părintele său ceresc pentru că a regretat și s-a căit sincer pentru toate faptele lui și ale semenilor lui. Și iată că acum e fericit...

– Tu cine dracu ești ?! Lasă-mă dracului ! De unde-ai mai apărut și tu?!

Ea tăcu surprinsă de violența limbajului său și mai ales de hotărârea cu care se pregătea s-o lovească.

– Piei din calea mea, curvă !!

Și în același timp încercă să o lovească peste față. Mâna sa trecu însă ca printr-un fum.

Întinericul de pe alee spart doar de razele lunii nu-i îngăduia să-și dea seama cum de reușise tânăra să i se ferească din cale. Asta-l descumpăni și mai tare și atunci începu să se rotească fără rost în mijlocul aleii, privind insistent în spatele frunzarului tufișurilor ce mărgineau alea în speranța că o va vedea ascunsă undeva. Dar întrucât ea nu era acolo el mai lansă în noaptea din jur câteva înjurături și apoi își continuă grăbit drumul. Ajuns acasă, urcă în camera lui, se schimbă și se culcă.

Nu avea să aibă parte de liniște în acea noapte. Imediat ce adormi, glasul unor copii ce cântau pe stradă un imn religios îl trezi. Primul lucru pe care-l văzu atunci când deschise ochii fu o prea frumoasă imagine a lunii chiar în fereastra lui. Somnoros încă nu își dădu seama cum de s-a întâmplat

că aceea imagine s-a transformat încet, încet într-un chip uman iar norii de pe cer din imediata apropiere deveniră o impozantă barbă...

— Căiește-te fiu al meu căci ai luat o viață în ziua cea mai sfântă a omenirii. Căiește-te pentru tine și pentru cei ca tine...Căiește-te și te voi iubi mereu ca pe propriul meu fiu. Crezând că visează, șopti cu jumătate de glas:

— Ce vis tâmpit... am ajuns să am și coșmaruri... la dracu cu spălăcita aia mică și proastă...

În acel moment văzu cu coada ochiului zborul unui liliac chiar pe lângă imaginea acelui bătrân venerabil, și-și dădu seama că nu visează. Se ridică brusc din pat și se repezi spre fereastră cu intenția de a o deschide pentru a vedea mai bine ce se întâmplă afară, și cine-i cel care-i tulbură somnul. Afară, însă, pe cer, nu era decât superbă, luna. Dădu din umeri și vru să închidă fereastra.

„În fond, ce oare am avut atunci când am strâns-o de gât“, se pomeni el că se întreabă în timp ce ochii lui coborând spre poiana din fața casei, descoperiră acolo pe aceeași tânără din parc. Mănat de un impuls interior pe care nu și-l-ar fi putut explica, și mai ales de o curiozitate bolnăvicioasă, luă pe deasupra pijamalei un sacou și cu papucii în picioare coborî hotărât să afle cei cu acea tânără. Aceasta contrar temerilor lui, îl aștepta dreaptă cu același zâmbet pe față.

*

Agentul de circulație, dispus în acea seară la a fi mai îngăduitor, nu dădu mare atenție mașinii în primul moment, nerealizând de fapt că e răsturnată cu roțile în sus, așa cum se afla în apropierea acelui gang întunecos. Așa că mai făcu câțiva pași înainte de a realiza că are de a face cu un accident de circulație.

Pe de altă parte, nu-l surprinse accidentul în sine, căci străzile erau aglomerate în acea seară, dar poziția neobișnuită a mașinii făcu să-i sară inima din piept.

Se apropie grăbit de mașină crezând în primul moment că poate are noroc numai de pagube materiale și nu există victime ale accidentului. Ajuns însă lângă mașină înțelese adevărata situație și dădu în urmărire pe șoferul care părea să fi părăsit locul accidentului, chemând în același timp echipa de cercetare și medicul legist. Constatând urme de sânge ceru urgent un câine și când acesta fu adus porni în urmărirea șoferului laș.

Nu-i trebui mult pentru a-l prinde din urmă, ajungându-l pe Milos la timp pentru a apuca să asiste la ultimul act al întâmplării.

*

Milos se apropia hotărât s-o descoasă pentru a afla ce-i cu ea. Și cum ca orice om limitat era mai puternic controlat de instincte și hormoni și

simțea o puternică dorință de a o avea... Așa că porni alături de ea ascultând-o pasiv, în ciuda felului său de a fi.

– Și tu crezi în Domnul și în fiul lui, Hristos, Milos ? ... Știi ce e în seara asta ?

– Nu cred. Dacă ar exista, eu nu aș fi așa cum sunt. Nu ar râde toți de mine. Nu aș fi mereu ăla de care-și bat ei joc. Ar vedea de acolo de sus de unde spun ei că e el și m-ar ajuta. Da' nu m-a ajutat niciodată. Niciodată ! – aproape strigase cuprins de un puternic sentiment de nedreptate.

– De aia ai omorât-o ? Pentru că-i era teamă de tine ?... de faptul că nu erai ca ea ?... Pentru că era sau ți se părea că e mai deșteaptă ca tine ?

– Nu !... Ba da !... Ce știi tu de cum era ea sau cum sunt eu ?... Nici nu mă cunoști ! Și nici pe ea. De unde știi de ea ? Cine ești tu de fapt ?...

– Sunt mama lui... – șopti ea.

– Ești mama... Nu, nu poți fi mama ei. De unde ai știut de accident ? Nu, nu poți fi... – fruntea lui se încrețea puternic în încercarea disperată de a elibera judecata încătușată de neputință - ... nu... tu râzi de mine... ai văzut tot... ai urmărit-o... D-aia erai în parc... m-ai urmărit... ai venit în vârful picioarelor și d-aia nu te-am auzit... De ce nu mă dai în gât la poliție ?...de ce ?... Cine ești tu ?...

– Sunt cea care-ți vrea binele. Noaptea asta e o noapte a mântuirii și vreau să te ajut...

– Să mă ajuți ?... – fruntea i se încrețea și mai mult – cum să mă ajuți ?...

Nu poți... nimeni nu poate. Ea a murit... Nu mai învie... Numai o minune...

– În noaptea asta au loc minuni... Poate că învie...

– El rămase cu gura deschisă simțind poate pentru prima dată în acea seară că are de-a face cu ceva deosebit. Apoi :

– Nu ! Nu se poate ! Nu... Dacă ea învie... eu am să... să fiu... robu' tău pe viață... am să... aș... aș... Aș da viața mea pentru ea... să învie... era așa de... curată... Eu sunt un păcătos, o bestie !... ea... a fost cu mine... și eu ce-am făcut...?!

– Chiar ți-ai da viața pentru ea ca să învie ?!

– Da ! Eu nu merit. Sunt un prost ! Nici nu vorbesc bine românește. Nici nu știu să trăiesc ca ei și ca ea. Ea era ca un copil... Și era singura care a venit cu mine-n mașină... dintre toate... doar ea a venit... chiar dacă și ea mi-a spus că-s prost... Da' zicea că-s un prost drăguț... Da... Vreau... chiar dacă mor... Nu merită să existe oameni ca mine care să strice ce-i frumos aici... Ei râd de mine și eu nu pot decât să-i urăsc... Și ea era atât de frumoasă... de ce a trebuit să beau așa mult acolo ?... Dacă nu beam, nu mă supăram pe ea... Doamne !... – se trezi el invocând numele atotputernicului pentru prima oară în viața lui.

– Bine, - spuse ea – hai cu mine să vedem ce face !
– Unde !?
– Acolo unde ai lăsat-o...
– Nu ! Mi-e frică !... Mă dai pe mâna poliției...
– Vrei să o vezi vie ?! Chiar ești în stare să-ți dai viața pentru viața ei?!...

– ...Da !

– Atunci nu am să te dau pe mâna poliției.

Nici nu știu cum merse pe urma ei și ajunsese acolo, unde văzu, chiar de lângă ambulanță, cum fata se ridică de pe brancardă chiar în momentul în care era adusă spre ambulanță. Brancardierii nu-i dădură nici o atenție nici lui nici tinerei care-l însoțea.

– Trăiește ! Trăiește !... și începu să fugă disperat spre parcul de unde tocmai veniseră. Nu realizează că în ciuda faptului că fugea cât îl țineau picioarele, bruneta era lângă el :

– De ce te temi așa ?

– Nu vreau să mă vadă. Eu am făcut-o să sufere ! Vreau să fiu departe de ea.

– Bine, mergem deci, înapoi în parc.

– Ajunseră acolo cam în același timp cu polițaiul adus de câine. Acesta intrând în parc, în apropierea lacului văzu un tânăr zvelt îmbrăcat cu un veșmânt ciudat, cam așa cum știa că poartă arabii, de culoare albă. Tânărul avea niște ochi deosebiți, căci de la distanța aceea își dădu seama că au o strălucire aparte.

Buzele-i erau încadrate de o mustață și de o barbă lungă. Făcu aproape automat analogia :

– Parcă-i Isus..

Către tânărul în veșmântul alb, venea un altul, de astă dată cu părul blond, îmbrăcat doar într-o pijama peste care era un sacou, și având în picioare o pereche de papuci de casă. Ținea mâna ciudat ca și cum ar fi fost însoțit de cinevași mergea cu pas măsurat vorbind.

Crezând că are de-a face cu un somnambul, care va intra în lac, polițistul încercă să se apropie de el. Dar fu surprins să constate cum câinele, scheunând ușurel se opune deplasării și se întinde jos, refuzând să meargă. Așa că fu nevoit să rămână și el pe loc. Astfel se făcu că văzu, ceea ce nu avea să uite niciodată.

Tânărul blond se apropie de cel cu barbă, îi spuse ceva, după care îngenunche în fața lui și luându-i mâna i-o sărută pios. Acesta îl ridică blând apucându-l de umeri și plecă umăr lângă umăr spre marginea parcului. Fu aproape sigur că cei doi, în mersul lor, mergeau pe deasupra apei... dar după câteva zile, spiritul critic caracteristic meseriei avea să-l convingă tot mai

mult că poate ei merseseră de fapt pe lângă lac iar el datorită unghiului de vedere crezuse că ei merg pe deasupra lacului...

Când vru să se întoarcă, nefiind prea sigur de cele pe care le văzuse, observă în apropierea lui o femeie foarte tânără cu ochii negri și părul lung, la fel de negru, înveșmântată într-o rochie bogată de culoare albă, care-i zâmbi blând în timp ce-i spunea :

– Hristos a înviat ! – și-i arătă spre cei doi.

– Adevărat a înviat ! – răspunse el mecanic privind mirat spre cei doi care, undeva, pe malul opus al lacului păreau că se înalță încet spre lumina lunii...

10.09.1997

O lacrimă pe cer

În lumea lor totul era foarte frumos. Nici unul din ei nu agreea plecarea, călătoria. Puteau călători de foarte mult timp și chiar o făceau din când în când. Dar călătoriile pentru ei erau un chin. Erau niște ființe sensibile, deosebite. Abia după primele călătorii în universul apropiat reușiseră să înțeleagă faptul că nu erau unici în Univers. Și cu toate acestea, după primele contacte cu alte civilizații începuseră să bănuiască că mitologia lor care declara de miliarde de ani unicitatea civilizației lor, avea un sâmbure de adevăr. Cu toate că nu erau singurele ființe inteligente din Univers, erau totuși unici. Prin tot ce reprezentau ei, se deosebeau de alte civilizații. Singurul lucru comun cu orice civilizație erau gândirea, rațiunea și sentimentele. Dar chiar și acestea la ei erau deosebite.

Sentimente ca ale lor nu mai întâlniseră la nici o altă civilizație. Erau prea sensibili. Faptul că-și iubeau copii din primele ore de viață cu o dragoste pătimașă. Egoistă chiar, faptul că, încă de copii își iubeau părinții cu aceiași dragoste, faptul că mai măricei în fiireșul proces de creștere ajungeau să se atașeze foarte puternic de alte ființe fie ele semeni într-o rațiune sau mai jos pe scara evoluției, faptul că-și iubeau casa, locul de

baștină, totul îi făcea unic. Nici o altă civilizație nu prezenta asemenea manifestări.

De asemenea și aspectul lor fizic îi făcea deosebiți. Pentru anumite ființe inteligente din Univers, pentru alte civilizații pur și simplu ei erau invizibili, impalpabili, imateriali. Singurele dăți când constataseră că puteau fi sesizați de ființele apropiate fuseseră acelea în care copleșiți de vreun sentiment aparte nu se putuseră stăpâni să nu plângă. Izbucnirea, firească pentru ei, în lacrimi, însoțită de durere avusese asupra ființelor respective urmări nebănuite. În primele momente ei, chiar nu înțeleseseră ce se întâmplă. Dar atunci constataseră că durerea lor e percepută de sufletele celorlalți ca pe o durere fizică iar lacrimile deveneau deodată vizibile pentru ei. Urmarea ? O stare de angoasă nedefinită, manifestată în diferite moduri, de la caz la caz și o surpriză totală la vederea acelor picături imense de lichid clar. Căci aici era iar una din marile diferențe dintre ei și ceilalți. Erau cu mult mai mari. Uriași. Poate chiar superuriași în comparație spre exemplu cu cei din Alfa Centauri care aveau dimensiuni foarte mici, erau firește materiali și aveau ochii imenși și erau aproape lipsiți de urechi, de buze și de nas. Erau mulți ca acei piticuți în Univers. Pentru ei, care ajunseseră să se autointituleze eterieni, aspectul celorlalte civilizații cu care intraseră în contact, era ceva destul de respingător.

În această lume deosebită începe frumoasa și tragică poveste pe care am de gând să v-o destăinui acum. Pe mine m-a afectat în mod deosebit atunci când am auzit-o prima dată. Și vă rog să mă credeți că atunci am fost mult mai surprins auzind-o, cu atât cu cât cel ce mi-a destăinuit-o nu a fost un semen de-al nostru, dar nici de-al lor, ci unul din locuitorii mării, singurul cu care ei au putut intra în contact atunci.

Micul grup de oameni de știință se ținea ca o turmă de oi după marele xenobiolog care, cu două sticle de vodcă în mână, mergea în fruntea lor îndreptându-se spre camera lui de la marele hotel. Nici unul din ei, cu toate că erau personalități în domeniile lor de activitate, nu fu capabil să pună la îndoială spusele colegului lor atât de respectat. Cu atât mai mult cu cât acesta-i anunțase cu mult timp în urmă pe fiecare în parte că după terminarea lucrărilor oficiale ale marelui Congres Internațional, le va destăinui lor și numai lor un fapt deosebit care va schimba modul de percepție al fiecăruia privind istoria trecută și prezentă a lumii. Fusesse asaltat de ei din chiar momentul în care, ca maestru de ceremonii la această întrunire cobora de pe podium după ce, sobru ca de obicei declarase închise lucrările congresului dând întâlnire colegilor săi pe anul viitor la aceeași dată în Spania.

Merseseră toți după el încă de atunci, practic, bietul om nemaiscăpând de ei. Așa că după ce făcuseră toți o haltă la barul hotelului

haltă indicată chiar de Geo Aline marele xenolog, pentru a-și lua fiecare provizii de băutură și gustări, acum se îndreptau toți spre apartamentul acestuia, care era și unul din cele mai mari ale hotelului, unde-i aștepta, după spusele lui o mare și foarte frumoasă și de neuitat noapte albă.

– Geo, e chiar atât de lungă povestea pe care vrei să ne-o spui încât e nevoie de atât de multe sticle și de o noapte întreagă ?

– Nu, dragii mei. S-ar putea să nu reușesc să termin povestea în noaptea asta. Dar fiți liniștiți, am reținut camerele voastre pe cheltuiala mea încă o săptămână și mai ales m-am pregătit psihic pentru orice întrebare pe care ați dori să mi-i puneți la terminarea poveștii, dacă veți mai fi în stare atunci să-mi puneți...

– Fii serios, Geo ! – se auzi glasul doctorului în geologie Moira P. singura femeie din tot grupul – Doar nu ești legendara Șeherezada să ne spui o poveste de o mie și una de nopți...

– Mai știți ?... – răspunse Geo cu maliție în glas zâmbind misterios.

La acest răspuns, toate șoaptele care se auzeau în urma lui, pe culoarul hotelului încetară brusc și toți deveniră ca la comandă gravi, abia în acel moment devenind conștienți că nu au de-a face cu una din glumele obișnuite și ciudate ale marelui lor coleg.

*

Era ultima lor seară. O cunoscuse de foarte puțin timp, doar de o jumătate de an, dar deja era atât de atașat de frumoasa profesoară încât îi era aproape imposibil să accepte inevitabilul. Toată viața lui se pregătise pentru acest eveniment iar acum era atât de răvășit, de confuz, încât dacă nu ar fi fost la mijloc mândria lui deosebită, ar fi renunțat de bunăvoie la călătoria care-l aștepta. Dar nu putea face acest lucru. Consumul energetic și pregătirea psiho – tehnică necesare unei asemenea călătorii nu stătea la îndemână oricui, așa că era perfect conștient de piedicile care s-ar fi ivit în calea renunțării lui cu atât mai mult cu cât trecuse prin trei teste pregătitoare care-l formaseră și totodată îi verificaseră hotărârea luată atunci, la terminarea studiilor medii. Se apropie de ea cu lacrimi în ochi și după o îmbrățișare caldă și cele mai blânde mângâieri de care era în stare, se depărtă spunând doar atât :

– Nu mă aștepta, draga mea. Nu are rost să-ți irosești o bună bucată din viață pentru a aștepta întoarcerea mea, care se prea poate să nu mai aibă loc niciodată. Știi foarte bine ce riscuri implică o asemenea călătorie. Și atunci când ai ales să-mi fii prietenă...

– Am sperat că vei renunța la acest plan nebunesc ! Câți sunt ca tine. Iată : pe întreaga noastră lume doar zece inși au mai hotărât la fel ca tine. Ce te-a făcut pe tine să hotărăști părăsirea lumii noastre atât de dragi ? cum poți tu, suporta să stai departe de casă, fie și numai o lună... Eu cred că nu am să

înțeleg niciodată. Cred că aş muri dacă aş fi obligată fie şi numai o zi două să trăiesc altundeva decât printre sferele noastre dragi în această constantă şi caldă mângâiere de energie. Cum poţi tu înfrunta pustiul îngheţat din spaţiul interstelar ?!

În timp ce vorbea, râuri de lacrimi i se scurgeau pe obrajii sidefii şi se adunau pe bărbia fină pentru a se scurge apoi într-un curcubeu de culori sublime, la picioare, unde, înfrăţite cu materia înconjurătoare, făceau să vibreze întreg edificiul micului lor adăpost. Rezonând la lacrimile şi starea ei sufletească, acesta începuse deja să iradieze pe alocuri un palid curcubeu de culori amestecându-se într-o haotică mişcare din ce în ce mai rapidă pe măsură ce plânsul ei se amplifica...

— Draga mea... Crezi că mie mi-e uşor ? Dar trebuie ! Trebuie, pentru lumea în care trăim. Trebuie pentru viitorul nostru ! Trebuie pentru fericirea ta, a mea, a surorii mele, a copiilor noştri ai tuturor, a nepoţilor noştri... Lumea asta atât de dragă nouă nu va mai rezista mult. Doar eu şi alţi câţiva ca mine avem şansa să o salvăm. Trebuie !

— Nu trebuie nimic ! Ai văzut doar că marele Şef a spus clar că teoria lui Vid e o fantezie pură, bună doar de speriat copiii. Şi arată-mi tu, mie, un alt om mai învăţat în lumea asta !

— Aici, poate că ai dreptate. Dar faptul că-i cel mai învăţat nu înseamnă că are şi dreptate. Ştii foarte bine că aş fi ultimul om care să-şi dorească să plece aiurea-n Univers. Ştii foarte bine că tata e cine e şi sunt poate printre puţinii fii de demnitari care are asigurat viitorul întreaga viaţă chiar de ar fi să nu mişc un deget toată viaţa şi în acest timp cine ştie ce cataclism să năruie munca lui de o viaţă. Ştii că nimic pe lumea asta nu poate distruge ce a realizat el de-a lungul vieţii. Ştii că oricât de mult s-ar distruge din realizările lui, drepturile de autor la invenţiile şi inovaţiile lui vor aduce mereu suficient pentru a-mi permite să trăiesc lejer fără a face nimic. Aşa că... înţelege că... pe atât de puternică e convingerea mea că trebuie să plec. Pentru că ştiu că e foarte posibil ca nici jumătate din perioada ce-mi e dată să nu o mai apucăm. Nu înţelegi că eu pentru tine şi pentru fraţii mei lupt ?! Pentru voi m-am sacrificat .

— Nu ! Nu, poţi tu să mă convingi... şi izbucni în hohote de plâns şi mai puternice aruncându-se la pieptul lui.

— Nici nu vreau să te conving. E suficient că eu ştiu. Ştiu. Sunt atât de ferm convinşi încât mi-e groaznic de teamă. Mi-e teamă că nu mai e timp ! Mi-e teamă că deja plecăm prea târziu. Steaua noastră e pe moarte. Sunt atât de sigur de asta încât mi-e frică să mă gândesc că se poate întâmpla peste o sută de ani...

— Nu, nu poate fi adevărat. Dacă ar fi aşa de devreme sfârşitul, autorităţile în frunte cu marele Şef şi cu tatăl tău, ar face ceva ! Ar... Ar...

— Ce să faci, draga mea ?! Suntem o lume care are oroare de călătorii ! Suntem o lume care decât să se despartă de frați de surori, de iubite, preferă să moară. Ce ar putea face-n acest caz ? Crezi că dacă s-ar recunoaște oficial dezastrul ce ne amenință lumea. S-ar schimba cu ceva situația ? Crezi că lumea ar accepta cu sufletul împăcat o asemenea recunoaștere ? Nu îți dai seama că așa, cel puțin nu știm, nu ne temem și putem cel puțin aștepta sfârșitul senini, și fericiți, ducându-ne viața normal. Ce ar însemna un comunicat oficial ?! Te-ai gândit ? Ai fi condamnată la o viață de așteptare apăsătoare a unei catastrofe pe care nici măcar nu știi să o recunoști. În loc să trăiești normal și să mori normal, fulgerător, cum e moartea normală, ai trăi într-o perpetuă teamă. Știi foarte bine că cei capabili să călătorească sunt atât de puțini încât plecarea lor în ultima clipă s-ar putea să nu schimbe cu nimic soarta ce ne așteaptă. Nu înțelegi că acu o sută de ani când acea mică gaură neagră a fost înghițită de soarele nostru reacțiile din el au fost definitiv și ireversibil modificate ? O simți pe propria piele. Afară nu mai e ca acum treizeci de ani când eram copii. Îți mai amintești cum alergai liberă prin atmosfera iradiind în mii de culori calde și binefăcătoare ? Nu ai observat că acum prea arar mai e atmosfera de atunci ? Nu ai observat că până și cele mai calde radiații sunt însoțite de componente reci ? A în-ceput să predominie verdele, iar de doi ani încoace, mai grav, albastrul și nuanțele lui. Știi foarte bine ce înseamnă asta. Lumea moare !

— Nu ! Nu moare. E doar o urmare trecătoare a acelei găuri... Totul va trece în următorii zece ani !...

— Da. E o urmare a acelei găuri, dar nu e trecătoare... aici e marea tragedie...

Era frânt de durere și la un moment dat simți că nu mai poate sta în aceeași incintă cu ea. Nu mai rezista. Era prea mare durerea lor, a amândorura. Se întoarse spre ea fulgerător și cu o ultimă rază de emoție caldă o cuprinse într-o îmbrățișare și alergă grațios și iute spre ieșire.

— Ce faci ?! Nu pleca ! Dor ! Te rog ! Nu pleca ! Mi-e dor de tine ! Nu pleca, te iubesc ! Iubiture, nu pot trăi fără tine !

Dar el deja ajunsese departe. Abia i se mai simțea unda de rezonanță prin atmosfera rece de afară. Era anotimpul rece și răcirea soarelui lor era cu atât mai evidentă prevestind catastrofa iminentă.

Autoritățile, pentru a preveni panica și mai ales tocmai din rațiunile pure expuse de el mai devreme, linișteau populația prin comunicate oficiale date de cei mai mari specialiști în domeniul astronomiei, pe care îi avea planeta lor. Cei care aveau legături cu sectoarele economice universale, cei care lucrau în diplomatie și mai ales cei care se aflau printre oamenii de știință și printre guvernanți știau de mult crudul adevăr. Marea lor stea caldă

și dragă se răcea. Se răcea absorbită din interior de micuța picătură de materie ce rămăsese prizonieră în măruntaiele ei. Marii specialiști prevedeau o explozie catastrofală ce ar fi distrus toate cele patru lumi minunate pe care-și duceau traiul cele douăzeci și trei de state eteriene.

În acel moment se apropie de ea micuța Vila, cea mai drăgălașă dintre nepoatele ei, care frecându-se tandru de picioarele ei i se adresă :

– De ce a plecat Dor așa repede ? Ce s-a întâmplat ?! Niciodată nu a fugit așa de repede ! Mi-e frică, Zori ! Mie frică ! toți se poartă ciudat ! Ce e Zori ?! Spune-mi ! Vine cineva rău ? E vreun balaur, vreun vârcolac ?...

– Nu draga mea, nu vine nici un vârcolac ! “ O, de ar fi adevărat ! O, tu Strămoș a toate știutor chiar să fie adevărat ce spune Dor !? Doar tu știi care-i adevărul ! Spune-mi, Strămoșule că nu ne paște nici o primejdie !...”

Dar era destul de inteligentă să știe că nu se mai poate înșela. Vedeă și ea destul de limpede semnele, fără a fi nevoie să i le arate careva. Dar spiritul ei atât de pașnic refuza să accepte grozăvia concretă ce se profila. Știa că toate au un sfârșit. De miliarde de ani Marea legendă le spunea că veniseră aici aduși de un strămoș după moartea unei stele asemănătoare cu a lor. Știa de mult că va veni o vreme când li se va întâmpla și lor la fel ca celui strămoș arhaic, atunci în trecutul îndepărtat. Dar fusese toată viața convinsă că acea Mare Legendă este doar un basm ca de altfel toate acele legende care vorbeau de ființe mitice și atotputernice. Numai că acel strămoș comun pomenit de cea mai veche legendă, acel om a toate știutor, era prezent în poveștile și legendele tuturor celor douăzeci și trei de state, lucru care întărea încă odată convingerea că ceva trebuie să fie adevărat. Și mai era o legendă prezentă în mitologiile tuturor lumilor surori. Aceea a unei lumi asemănătoare lor, a unei lumi gemene care se dezvoltă la celălalt capăt al universului, lume a cărei baze ar fi fost puse de același strămoș comun lor, un mitic bătrân iubitor de pace. Până ce aflase prima dată de pericolul care se întrezărea la orizontul viitorului lumii ei, nu crezuse nici în acea legendă. Acum însă, începea chiar să se roage în gând celui strămoș mitic, cu toate că nu era o ființă religioasă.

– Zori, îmi spui o poveste ? Îmi spui o poveste frumoasă ? Cea mai frumoasă poveste pe care o știi tu !

– Și fiindcă o vedeă pe mătușica ei dusă pe gânduri și neatență la vorbele ei, se apropie și mai mult de ea și o mângâie cât putu ea de cald cu micuțul ei trup :

– Zori, te rog, te rog mult, Zori ! Cea mai frumoasă poveste pe care o știi tu ! Așa ca aia pe care mi-ai spus-o anul trecut când am fost în vacanță la mătușa Mira ! Vrei ? Te rog, mătușică iubită, te rog ! Mi-e frică. Lumea se poartă ciudat ! Uite, și tu ! De ce nu răspunzi, Zori ? Mi-e frică când vă purtați așa...

— Da... Da, draga mea. Îți voi spune cea mai frumoasă poveste. Dar nu acum. Diseară, când te duci să te odihnești. Voi veni la tine și-ți voi spune povestea lumii noastre. Cea mai veche și mai frumoasă poveste a lumii în care trăim.

Nu știa ce o făcuse să spună aceste vorbe. Pe de altă parte știa că fetița nu auzise Marea Legendă. Și oricum, ar fi trebuit odată și odată să o învețe. Nici unul din locuitorii celor douăzeci și trei de state ale confederației lor nu rămăsese ignorant în privința celor două legende ale lumii lor. Cunoașterea Marii Legende era încă una din cunoștințele de bază ale oricărui locuitor indiferent ce funcție ocupa pe scara ierarhică.

O luă apoi pe fetiță și o conduse spre apartamente familiei ei. Fratele ei lucra departe iar mama ei era plecată destul de mult timp de acasă, așa că fetița lor își petrecea mai mult timp cu mătușa ei decât cu propria ei familie.

Apoi, în loc să se întoarcă la ea în cameră, Zori se grăbi spre ieșire plecând spre marginea orașului. Acolo era locul de muncă al tatălui ei. Simțea că trebuie neapărat să stea de vorbă cu el. El îi fusese cea mai de nădejde mângâiere de-a lungul întregii copilării. Era un om dotat cu aură energetică deosebit de caldă. Și cum era normal, puterea lui de a iubi, era cunoscută printre prietenii lui. Practic, și acum, după ani de zile de când ea crescuse iar fratele ei cu zece ani mai mare era căsătorit de mulți ani, între cei trei exista o legătură foarte puternică.

*

— Dumnezeule ! Dar se luminează de ziua !

Glasul care spărsese liniștea de mormânt din cameră, fusese a unui bărbat slab, cu fața prelungă și ochii ascunși în spatele unor ochelari imenși cu lentile groase. Era specialist într-un domeniu ingineresc mai puțin întâlnit în ultimul timp. Se ocupa cu restaurarea mecanismelor de ceasornice din diferite muzee. Era unul din puținii oameni care mai știau cum sunt construite și cum funcționează aceste mecanisme. Participa la conferință în calitate de invitat special al lui Geo pentru că putea confirma adevărul spuselor lui. Fusese prezent la data când Geo aflase ciudata poveste și cu toate că nu luase atunci la cunoștință asistase la o parte din evenimentele de atunci.

Pe mese și pe scaune rămăsese o parte din pahare neatinsse, în timp ce acei din ei care băuseră nici nu-și dăduseră seama când terminaseră paharele și uitaseră să le mai umple. Răspândiți prin sufrageria mare a hotelului, marea majoritate așezați jos, direct pe covor, îl priveau încă fascinați pe povestitor.

— Interesantă povestea ! — spuse Moira. Dar până acum, afară de faptul că-i o poveste S.F., nu vedem nimic deosebit...

– Dragă Moira, – răspunse Geo blajin – se putea să nu strici tu farmecul !?

– Oricum află că povestea e cât se poate de adevărată iar cel care ne-a amintit adineauri de noua dimineață, va putea confirma o mare parte din cele ce vi le povestesc. Până atunci, hai, mergeți toți la culcare și la ce programe mai aveți și să-mi fiți prezenți aici toți peste vreo 12 ore. Să veniți toți. Nu admit absențe ! S-a înțeles !? Ceea ce vreau eu de la voi e mai mult decât să vă spun o simplă poveste !

– Păi crezi că mai poate lipsi careva după ce ne-ai lăsat în suspans ? Și apoi nu știam, și cred că-s în asentimentul tuturor spunând asta, că ești un povestitor atât de bun !

– Are dreptate. – interveni un bătrânel chel cu niște favoriți imenși și figură de bonom. Cine crezi tu că e dispus să lipsească de la o asemenea poveste ? chiar dacă ar fi total neadevărată, tot ne vom alege cu o poveste frumoasă pe care să o spunem nepoților.

– Nene Mirron, ! Chiar crezi că-i fabulație ?! Nu ai crezut nimic din ce am spus eu până acum ?

– Păi nici nu prea aş avea ce să cred. Nu ai venit cu nici un argument concret în favoarea veridicității celor spuse. Doar cu un farmec aparte. Dar farmecul de povestitor pe care ți-l recunosc și mărturisesc că nu știam să-l ai, nu e în nici un caz o dovadă. Dă-i înainte cu povestea. Noi vom veni diseară și-ți garantez eu că vom fi toți, chiar de-ar fi să-l aduc eu de urechi pe tinerelul care nu va mai voi să vină, și dacă după ce termini vom avea motive întemeiate să te credem, vom vedea și ce a însemnat acel “ nu numai să ascultați povești “ te știu un om de știință pragmatic și serios așa că nu cred eu că ne spui povești de pomană. E ceva la mijloc, și mărturisesc că sunt curios să aflu ce ! Deci, haideți fraților să ne odihnim și diseară să ne întoarcem proaspeți la Șeherezada...

*

Spre seară, așa cum era de așteptat au început să sosească unul câte unul cu mult înainte de ora stabilită. Printre primele venite fu Moira, care, ca multe femei, suferea de o curiozitate congenitală. Așa că de cum se văzu în apropierea lui Geo, îl abordă discret trăgându-l spre hol, unde șopti :

– Dragă colega, știi că eu am admirat dintotdeauna spiritul tău strălucit și realizările tale (ceea ce nu era tocmai adevărat), n-ai putea să-mi spui așa... ca între prieteni, dacă cumva ceea ce ne povestești tu e doar o alta din farsele tale vestite... una mai elaborată puțin ?

– Nu, iubito, nu este . Și-ți spun tot așa ca între prieteni că ceea ce vei afla până la sfârșit s-ar putea să te facă să nu-ți fi dorit să afli povestea asta. Și plecă spre un nou sositor pentru a-l întâmpina lăsând-o pradă unei curiozități mai mare decât cea cu care venise.

– Și așa cum vă spuneam, continuă el povestea, peste circa o oră când se adunaseră toți, frumoasa Zori se duse în aceeași seară la locul de muncă al tatălui ei. Acesta se ocupa cu perfecționarea tehnicilor de comunicație cu ființele mai jos pe scara evoluției. Aici, în lumea lor, spre deosebire de a noastră, totul se baza pe stăpânirea înaltă a energiilor naturale. Bioenergia lor deosebit de puternică era cea care făcea totul posibil acolo. Am putea-o numi telepatie, psihokinezie, sau orice denumire ne-am obișnuit noi să dăm acestei manifestări energetice atât de puțin prezente în lumea noastră. Dar acolo ea e cu totul altceva, cu mult mai mult decât ne putem noi închipui.

Așa că poate părea un lucru ciudat și totodată normal stăpânirea energiei, dar de vreme ce totul e acolo manifestare a energiei...

Lucrurile nu stau totuși tocmai așa. Chiar dacă locuitorii acelei lumi par a fi familiarizați cu controlul energiei așa cum suntem noi obișnuiți cu controlul mușchilor noștri, nu toți sunt capabili de performanțele comunicării cu alte ființe decât specia lor, cum deasemenea nu toți pot controla diferitele manifestări fizice ale energiei, ce au ca rezultat îmbunătățirea nivelului de trai și o permanentă dezvoltare... hai să-i spunem tehnologică.

Fata îl găsi pe tatăl său concentrat în fața unei incinte imense pe care noi aici am putea-o compara cu un acvariu, încercând să facă niște ființe asemănătoare peștilor să înțeleagă niște comenzi simple. Asta îi cerea o mare putere și un la fel de mare consum psihic.

De aceea nu-i de mirare, că tatăl ei, cu toate că o iubea foarte mult, o primi oarecum rece. Dar ea știa că așa se comportă tatăl ei atunci când e foarte obosit și nu luă în seamă comportarea lui.

– Ce cauți aici la ora asta ? Ar trebui să fii la tine acasă petrecându-ți orele de odihnă !

– Tată, nici nu știi cât de bine-mi pare că ești încă aici, cu toate că aș putea să-ți pun aceeași întrebare. De câte ore lucrezi dumneata ?

– Da... Ai dreptate... Sunt aici de dimineață și ar fi trebuit să-mi închei munca de mult, pe ziua de azi. Dar ce dorești ? Ce te aduce aici la ora asta!?

Punându-i întrebarea, bătrânul se întoarse cu fața la ea și o privi atent. Nu mai fu nevoie să primească răspunsul din partea fiicei :

– Da, da... se vede ceva pe fața ta... și nici aura nu-ți e prea caldă azi... Ce-i... Dor ?

– Da, tată ! Mă îngrijorează foarte tare. Știi cât îl iubesc... – apoi brusc, se repezi spre el și strângându-l tandru îi spuse – mi-e frică, tată ! Mi-e tare frică ! Dacă pleacă ... E adevărat ce spune el ? Spune-mi tată, e adevărat ?!

Tatăl ei, uitând de acvariul energetic se întoarse spre incinta laboratorului făcându-i semn să-l urmeze. Avea un aer foarte grav. Fata

simți deodată un cuțit pătrunzându-i în suflet. Știa ce înseamnă această tăcere sumbră.

Tatăl ei nu mințea niciodată. Și de-a lungul întregii ei copilării el preferase să refuze un răspuns care ar fi putut răni – chiar dacă acel refuz ar fi părut egoism – decât să o facă să sufere. Venise timpul acelor răspunsuri grele.

Merseră tăcuți până la apartamentele rezervate lui. Aici, la laborator, tatăl ei, profesorul Muro Luo, avea un apartament particular, pe care-l folosea în desele ocazii când rămânea la lucru mult peste timpul de lucru. Aici se putea odihni, putea dicta lucrările în curs sau putea să-și înregistreze concluziile cercetărilor.

Creierile energetice (ceva cam cum sunt calculatoarele noastre, construite însă, ca tot ce era în acea lume pe baza energiilor subtile ale lumii respective) erau permanent la dispoziția lui, având legătură cu toată rețeaua informațională a lumii lor.

Aici, Luo, își pregăti o băutură energetică reconfortantă și punând-o în două recipiente foarte fin lucrate, luă loc într-un fotoliu comod, invitându-și fiica să facă la fel. În tot acest timp figura lui devenea din ce în ce mai sumbră iar fata, cu toate că încerca să-i ghicească gândurile, simțea tot mai mult că mintea tatălui ei se închide, iar aura energetică i se răcește tot mai mult. Se sperie :

– Tată, ce-i !? Te-am supărat cu ceva ? Iartă-mă, dacă știam...

– Nu iubito, nu ! Nu m-ai supărat. Dar clipa de care ma-am temut toată viața a venit ! Nu mă mai pot feri ! Nu-ți mai pot ascunde...

– Deci e adevărat ! – simți că-și pierde cunoștința, trupul fiindu-i cuprins brusc de o răceală puternică iar undele energetice dezordonate își coborâră tot mai mult frecvența.

– Calmează-te Zori, calmează-te ! – spuse tatăl ridicându-se și repezindu-se brusc spre ea să o îmbrățișeze. Situația nu-i totuși chiar atât de tragică.

– Cum nu-i, dacă trebuie să plece !?

– Trebuie să plece pentru că o asemenea călătorie nu stă în putere decât celor foarte bravi și tineri, și pentru că drumul poate dura foarte mult.

– De fapt, cum ...

– Simplu. Știi că funcționarea vehiculelor spațiale are la bază un consum foarte mare de energie. Energia aceasta cu toate că e un rezultat al unor procese chimice foarte complexe, nu e nimic fără un factor de rezonanță, care să o ordoneze și să o întrețină la un anumit nivel și mai ales să o poată orienta spre un anumit scop, care e călătoria în sine. Deci așa cum poate ai mai auzit, asemenea călătorie nu poate avea loc decât și numai decât dacă la bordul vehicolului respectiv se află un om bine antrenat, care

știe cum și mai ales unde să acționeze energetic pentru a face călătoria posibilă.

– De aceea am auzit că vehiculele în care echipajul a murit de vreo boală sau a slăbit, s-au pierdut în spațiu !?

– Exact. De aceea echipajul trebuie să fie format din tineri foarte sănătoși și mai ales să fie dotat cu o asistență medicală de excepție. Din păcate foarte puțini au capacitățile cerute de o asemenea muncă. Știm toți să ne folosim creierul. Dar acolo, în spațiu sunt momente în care viața depinde de timpi infinitizimali și numai cei care au capacități și viteze de judecată și reacție deosebite pot avea, și au realmente șanse. Iar aceștia sunt prea puțini. De fapt nu sunt puțini în sensul strict al cuvântului. Avem mii, chiar zeci de mii de asemenea tineri pe cele patru planete, dar extrem de puțini sunt dispuși și mai ales au curajul să plece. Și dacă mai iei în considerare faptul că pentru a deveni călător în spațiul interstelar trebuie să te pregătești de mic, perioadă în care prea puțini sunt hotărâți în ce privește viitorul lor...

– Dumnezeu ! Tată, deci nu există nici o șansă...

– Să-l oprești ? Nu ! Și apoi chiar dacă ai dori, el e prea convins de necesitatea acestei călătorii.

– Și de fapt unde trebuie să călătorească ?

– Până...e greu de spus. De fapt nimeni nu a fost cu adevărat până acolo. Dar știm de la civilizațiile cu care am intrat în contact în ultimul mileniu, că există... până la lumea aceea unde sunt frații noștri... în... cum spune legenda... celălalt capăt al universului...

– Cum ! Deci nici măcar nu știe unde se duce !?

– Nu. Nu știe sigur. Știe doar cu o aproximație destul de mare sectorul respectiv. Dar știe sigur că ținta călătoriei lui există. Și aceasta ar fi unica noastră șansă de supraviețuire. Găsirea fraților noștri. Sperăm cu disperare că sunt mai avansați tehnologic decât noi și ne pot ajuta să găsim altă casă... alt soare ca al nostru, și mai ales să ne putem muta acolo. Știm că sunt ființe asemănătoare nouă din toate punctele de vedere, ... sau... mă rog... aproape...

– Cum adică, aproape ?!

– Seamănă cu noi. Ne sunt frați gemeni. Au evoluat din același strămoș din care am evoluat și noi... numai că... condițiile oferite de steaua lor, au făcut ca ei să nu ajungă... atât de repede la starea de energeni...

– Adică sunt... ca... piticii cosmici... ființe materiale !?

– Da.

– Păi atunci nu sunt ca noi.

– Ba da. Sunt identici atât în aspect cât și în spirit. Sunt la fel de iubitori sau de răzbunători cât putem fi și noi, au aceeași formă și aceleași

organe ca noi, numai că evoluția lor biologică a stagnat la faza de materialii...

– Asta înseamnă că legenda fraților noștri e chiar adevărată...

– Da. E foarte adevărată. Au același strămoș comun pe care-l numesc Dumnezeu, au aceiași poveste despre un Mesia, un mântuitor care va veni să-i salveze și în general sunt la fel ca noi. Tot vorbitori a mai multe limbi, mai multe popoare, atât doar că nu știm pe câte planete locuiesc.

– Păi cum e posibil să știm toate astea și eu totuși să nu le fi aflat ? Înseamnă că aceste informații nu au fost date publicității... înseamnă că ... dar cum știm toate astea și totuși nu știm pe câte lumi trăiesc ?

– Să-ți răspund pe rând. Nu s-au aflat aceste informații la nivel de mase, pentru că le-am obținut de la Borgi, acei ciudați materiali care se feresc de noi pentru că energia noastră le afectează organismul. Ei au fost de mai multe ori în acel sector al universului, și pentru că sunt războinici au încercat să cucerească acel sistem al stelei lor, sistem ce se numește „Soare“ Dar se pare că frații noștri sunt niște ființe foarte ingenioase și au știut să nu-i lase să se apropie prea mult de casa lor. Știm că-și numesc galaxia „Cale a laptelui“ ce ar vrea să spună la fel ca în legenda noastră că ar fi făcută din acel lapte matern care stătea la baza dezvoltării puilor ființelor materiale, care ne-au precedat pe calea evoluției. Se pare că ei, rămânând la acel stadiu, au ales un nume foarte poetic și mai ales foarte sugestiv pentru casa pe care știu să o apere ca nimeni în tot Universul. Ce poate sugera mai multă siguranță decât un nume ce amintește de laptele matern ?!

Acum, de ce nu știm cu siguranță câte planete ocupă ? ... Păi... e simplu ! Nimeni, nici chiar cel mai războinic general borg nu a reușit să pătrundă mai aproape de un an lumină de casa lor. Singurii care, se pare că-i vizitează, și încă de foarte mult timp, chiar cam din același timp de când existăm și noi, sunt piticii cosmici. Dar din păcate aceștia sunt prea departe de noi. După cum bine știi, cu aceștia nu ne-am întâlnit decât ocazional în rarele noastre călătorii, la mai bine de cincizeci de ani lumină depărtare. Iar acolo unde i-am întâlnit se pare că e punctul cel mai depărtat de casa lor unde ei ajung în călătoriile lor intergalactice.

Iar noi, masele largi nu am aflat de existența acestei lumi a fraților noștri, pentru că cei de la care am aflat nu au contactat o misiune oficială menită să afle în mod expres aceste lucruri. Și apoi aceste fapte au fost aduse la cunoștința Consiliului de Coordonare a Călătoriilor Intergalactice, abia de ultimele două misiuni, care , precum știi, s-au întors de curând. În plus s-a considerat mult timp că aceste fapte ar fi de fapt niște fabulații. Abia acum câteva cicluri au fost confirmate oficial.

Faptul că nu au fost aduse la cunoștința publicului larg, nu e un fapt îngrijorător, mai ales că acest public, oricum știe de existența fraților noștri din cealaltă parte a Universului.

- Și chiar suntem capabili să facem o călătorie până la ei ?
- Noi credem că am putea călători mai departe chiar. Cu toate că nu ne putem compara cu piticii cosmici care stăpânesc cu mult mai bine decât noi legile funcționării Universului, cred că avem destul de multe cunoștințe tehnice pentru a-i egala. Ba chiar de multe ori ne mirăm cum de pot fi atât de buni, având în vedere că ei călătoresc material ci nu energetic ca noi. Totdeauna o undă de energie va străbate mai ușor imensele distanțe cosmice decât un obiect material. Cu toate acestea se pare că ei au găsit o metodă de a face Universul să se muleze după dorințele lor, fiind capabili, se pare să modifice forma universului în așa fel încât nu ei sunt cei ce străbat distanțele respective, ci pur și simplu sunt atrași ca de un magnet de regiunea respectivă, din sfera universală.

E un lucru remarcabil pe care până în prezent nu am reușit să-l înțelegem pe deplin. Oricum suntem pe cale de a înțelege cum funcționează mijloacele lor de transport pe distanțe atât de mari. Asta ne va da posibilitatea ca în viitor să putem concepe niște mijloace de transport hibride, care să aplice ambele principii în funcție de condițiile întâlnite pe drum, de-a lungul și de-a latul spațiului universal.

Rămasă pe gânduri, fata-și auzea tatăl din ce în ce mai departe. O năpădeau amintiri. Parcă ieri se întorsese ultima misiune spațială din imensitățile cosmice, și ea, privise uluită spre peretele camerei pe care se proiectau știrile. Cât fusese atunci, de mândră că unul din frații ei de sânge , din același popor cu ea, de pe aceeași planetă cu ea, reușise să ajungă cel mai departe dintre toți călătorii speciei.

Era atunci, abia o elevă de ciclu mediu și nu știa decât că aceste călătorii sunt extrem de periculoase. Își amintea că întoarcerea celui astronaut avusese loc chiar pe la începutul anotimpului cald, când toate energiile naturii erau în armoniei perfectă cu sufletul ei de fată ce pășind pe drumul atât de plin de mistere al adolescenței visa să întâlnească un om atât de curajos ca acel mărunț astronaut. Chiar își aminti că atunci își pusese întrebarea dacă nu cumva și aceasta e o condiție pentru a putea ajunge să călătorești în spațiu. Nu știa nimic atunci despre faptul că întreaga mașină cosmică, cu tot ce se afla la bordul ei, inclusiv ființe vii, după plecare se transformă într-o undă de energie. Deci nu conta ce înălțime ai, sau dacă ești mai cald sau mai rece, mai bun sau mai rău.

La un moment dat, tatăl său, văzând că nu-l mai ascultă, se apropie de ea, și punându-i blând mâinile pe frunte, îi ascută, la fel ca-n copilărie, îngrijorat, gândurile. În momentul în care vru să se îndepărteze, dându-și

seama că nu-i vorba decât de niște amintiri nevinovate, făcu greșeala de a se retrage prea repede. Așa că fata-l simți. Bătrânul, oarecum speriat se aștepta ca fiica lui să-l certe, pentru că îndrăznise să-i privească amintirile. Dar aceasta-i zâmbi cu lacrimi în ochi și-l îmbrățișă.

– Iată, tată că a fost să se îndeplinească dorința mea de atunci ! Doamne, cât de mult regret !

– Nu-i nimic, draga mea. Oricum știi la fel de bine ca mine că nimeni altul nu ți-ar fi plăcut așa cum îți place acest om. E deosebit și vă potriviți ca două lacrimi.

– Dar... iată că el pleacă...

– Nu te mai chinui degeaba draga mea. Timpul le rezolvă pe toate... Ai răbdare. Poate că se va întoarce mai repede decât îți închipui tu, sau poate că... cine știe... se pot petrece atât de multe-n viitor !... Hai să mergem acasă. Maică-ta ne așteaptă probabil de mult cu masa pusă și cu dormitorul pregătit.

Pleacă înlănțuiți ca doi îndrăgostiți, el bătrân, impunător în bătrânețea lui, cu aspectul venerabil al celui cald la suflet și plin de împliniri, ea, fragilă, cu irizații trădând nesiguranța specifică tinereții, dar la fel de frumoasă la suflet prin blândețea ce făcea ca aura energetică să oscileze moale între roșu și bleo...

Ajunsa acasă, după ce toți ceilalți se pregăteau de odihnă, ea se apropie plutind ușor de dormitorul nepoatei, și văzând că ea deja doarme, se aplecă și o mângâie blând învăluind-o într-un halo de energie caldă. Fetița zâmbi prin somn. Zori se îndepărtă sigură că i-a indus iubitei sale nepoate un somn blând populat de cele mai frumoase vise ale copilăriei, așa cum avusese și ea sub mângâierile blânde ale mamei ei.

Dar în momentul în care se pregătea să iasă din cameră, o rafală de vânt făcu să tresară peretele exterior al incintei. Sunetul abia auzit al acestuia, o făcu pe fetiță să deschidă mirată ochii. Văzând-o pe Zori, Vila începu să râdă veselă :

– Ai venit să-mi spui legenda ?! Marea legendă !

– Da, draga mea. Dar am întârziat și te-am găsit dormind. Ești obosită, așa că dormi mai departe și-ți voi spune povestea altă dată. Măine seară.

– Nu. Zori, eu nu mai dorm până nu-mi spui povestea. Te rog mult să mi-o spui !

– Bine, draga mea, ți-o voi spune, așa cum mi-a spus-o și mie mama mea, când eram ca tine. Deci :...

A fost odată de mult, a fost o întâmplare atât de minunată că a rămas în amintirea unui popor întreg, și va rămâne de-a pururi atât cât acest popor va dăinui. Iar poporul acela se numea poporul Omului... Erau deci, oameni ca și noi, dar trăiau într-o vreme atât de îndepărtată că nu mai știm

marginile ei. Și oamenii acia erau cei mai blânzi din tot Universul. Își creșteau copii cu dragoste și pasiune și-i învățau numai lucruri bune. Își respectau bătrânii cum în zilele noastre nu se mai întâmplă. Ei aveau o vorbă care spunea cât de mult își pot ei prețui bătrânii. Spuneau : „Cine n-are bătrâni, să și-i cumpere ! “...

– Pentru că erau înțelepți, nu-i așa ?

– Exact, draga mea ! Dar bătrânii lor erau cei mai înțelepți din tot universul. Și trăiau ei de miliarde de ani pe planeta lor caldă și primitoare care era formată la fel ca și a noastră din multă, multă apă albastră și curată. Și după mult timp, iată că soarele planetei lor a îmbătrânit și a început să se răcească...

Aici, Zori simți un nod în gât și fu nevoită să se ridice, chipurile pentru a potrivi un bibelou pe măsuta din colțul dormitorului. Reveni la patul nepoatei având lacrimi în ochi, și mulțumind în gând că semiîntunericul din cameră îi maschează lacrimile încercă să continue povestea. Dar copilul, ca orice copil din Univers, sensibil la toate trăirile ei sufletești se apropie de ea întristată și întrebă îmbrățișând-o cald :

– De ce plângi, Zori ? Că soarele lor a îmbătrânit ? Înseamnă că era un soare înțelept, nu-i așa ?

– Da, draga mea. Era un soare înțelept. Dar îmbătrânind...

– Trebuia să moară... Nu-i așa ? Trebuia să moară soarele cel înțelept...

– Da, iubito. Și murind soarele, mureau și planetele vii din jurul lui. De aceea fericirea poporului Omului s-a dus încet, încet spulberată de vântul durerii.

– Ce tristă poveste ! Zori, dar nu mi-ai spus că e o poveste atât de tristă!

– Nu... Nu ți-am spus... dar trebuie s-o știi... căci – izbucnind în lacrimi – o știe orice om din lumea noastră...

– Zori, mătușica mea scumpă, te rog, nu mai plânge, te rog. Mă doare suferința ta, nu mai plânge ... Uite, nu-mi mai spune povestea, dacă te întristează atât. Nu mai vreau să mi-o spui.

– Dar trebuie, draga mea ! Trebuie ! Și ți-o voi spune chiar dacă mă doare atât ! Deci, soarele lor, prea bătrân pentru a mai putea întreține viața planetelor sale, se transformă dintr-un soare bătrân și înțelept în energia cu care unul din cei mai bătrâni și înțelepți bătrâni oameni ai aceluia popor, făcu o mașină mare, mare, cu care plecă în lumea largă a Universului pentru a căuta alt soare ca al lor, unde toți să se mute. Și dădu bătrânul acesta, după mulți ani de căutări și rătăcirii prin Universul nesfârșit, peste un soare tânăr care era la fel cum fusese al lor atunci când fusese copil. Un soare tânăr și puternic care avea să crească și să ajungă mai puternic decât fusese al lor vreodată. Acel bătrân venerabil, cercetă cu atenție toate planetele aceluia

soare și după mult timp de gândire hotărî că numai una din planetele acelui soare e bună pentru a locui pe ea. Dar pentru că soarele acela era un soare prea tânăr, viața pe acea planetă încă nu se născuse. De fapt dacă acea planetă ar fi avut viață, acel bătrân venerabil și înțelept nu i-ar mai fi dat nici o importanță în căutările sale.

Căci poporul lui nu era un popor de invadatori. Legea cea mai sfântă a acelui popor era „Să nu cotopești alte popoare !“ Deci bătrânul acela se hotărî să pregătească planeta pentru a putea primi și purta viața. Și pentru că această planetă avea zilele egale cu un an de-al nostru, acel bătrân munci plantând și îngrijind viața pe care o adusesse cu el , timp de șapte zile – adică șapte ani. După șapte ani de muncă, atunci când mecanismele vieții începură să funcționeze pe acea planetă, bătrânul hotărî să se întoarcă la poporul său pentru a-i aduce pe noua planetă. Drumul său de întoarcere dură tot șapte ani. Deci el ajunsese acasă la ai lui după aproape douăzeci și cinci de ani.

Aici, din păcate găsi un soare aproape stins, iar planeta lui, deja moartă. Din tot poporul lui nu mai trăiau decât vreo o sută de oameni de știință, închiși în subteran în apartamente speciale asemănătoare navelor spațiale. Aici, ei îngrijeau de puii și ouăle tuturor ființelor care trăiseră pe planeta lor, așteptând plini de speranță și îndurerați, întoarcerea înțeleptului lor frate.

Încărcară toate ființele și plantele pe două nave mari, și împreună plecară spre noua lor casă, luându-și adio pentru totdeauna de la vechea lor planetă și de la strămoșii rămași în pământul ei.

Dar drumul fiind lung, bătrânul cel înțelept muri pe drum lăsând la conducerea expediției pe unul din astronomii renumiți ai poporului său. Acesta trebuia să găsească în imensitatea cosmosului, acea planetă primitoare pe care le-o pregătise bătrânul.

Fascinată, fetița uită de lacrimile mătușii ei, și ascultând-o rămase cu ochii pierduți spre zarea neagră a nopții imaginându-și cele spuse de povestitoare.

Numai că trupul ei tânăr își cerea drepturile și în momentul în care Zori spuse de plecarea celor două nave, fetița începu să caște.

– Gata, Vila, ajunge, Iată că ți-e somn. Treci la odihnă. Restul poveștii mâine de dimineață.

– Promiți !? - întrebă fata cu jumătate de glas.

– Promit !

*

– Gata, fraților ! Restul, diseară. Iată că se luminează iar de ziuă și eu mai am și alte treburi azi.

– Măi, Geo, chiar acum când devenea mai interesant și când începusem să facem niște legături, ne trimiți acasă ? – interveni cu glas blajin bătrânul Mirron .

– Da. Vă trimit acasă. Lumea a fost făcută în șapte zile, iar eu vreau să v-o povestesc în șapte nopți. Aveți ceva împotrivă ?! S-aud !

– Nu !Nu ! – sări Moira, de teamă că nu va mai afla sfârșitul acelei povești pentru care, ciudat, deși nu era și nu fusese nici în copilărie adepta poveștilor, devenise foarte interesată.

Ajunsa în camera ei, Moira, înainte de a se pregăti de culcare, căci se simțea obosită după două nopți nedormite, dădu drumul la televizor. Pe micul ecran, crainicul unuia din cele mai populare posturi de știri, tocmai vorbea impasibil pe fondul unor imagini interesante reprezentând peisaje specifice insulelor din Oceanul Indian. „Aceasta e a zecea oară în ultimele patru zile când acest exemplar salvează nave atât de mari de la naufragii aproape sigure. Ce e de mirare e faptul că deși localnicii spun că sunt lăsați să se apropie până la al atinge, de câte ori s-a încercat a-l obliga să se apropie de marele bazin care i-a fost pregătit pe malul mării, frumosul cașalot se îndepărtează grăbit, având grijă să nu rănească pe cineva. Toți cei implicați în aceste întâmplări afirmă că în acele momente aud foarte clar un glas care le spune mental cam așa : „Dragi oameni, nu încercați să mă prindeți. Nu sunt obligat să vă suport proasta creștere. Am să vin eu atunci când va veni vremea. Până atunci mulțumiți-vă cu ajutorul pe care vi-l dau. Voi veni doar atunci când mă va contacta Geo Aline...”

Stupefiată, Moira rămase cu gura căscată, privind proteste ecranul care tocmai îl arăta pe marele animal, dând ocol unui iaht de agrement, pe fondul comentariului care continua - „toți cei care afirmă că au recepționat acest mesaj din partea cașalotului, nici măcar nu au auzit de marele om de știință, lucru care face și mai adânc misterul acestor întâmplări. Încercarea de a-l contacta pe Geo Aline au rămas până în prezent fără succes, pentru că acesta, aflat într-o stațiune turistică, unde a avut loc de curând o întrunire științifică, a rupt toate legăturile cu lumea, cerând să nu fie deranjat sub nici o formă până pe data de douăzeci ale lunii curente...”

– Dar suntem în șaptesprezece ! - se trezi Moira spunând.

Apoi o luă la fugă spre apartamentul lui Geo, uitând ușa de la intrare, deschisă. Bătu energic, dar neprimind nici un răspuns, intră. Rămase un moment surprinsă în prag, căci Aline, gol, având doar un prosop în jurul mijlocului, urmărea cu interes aceiași emisiune de știri. Văzând-o în prag, acesta o invită să intre. Intră, căutând să nu arate că-i stânjenită de ținuta acestuia, și-l întrebă :

– Ai urmărit de la început ? Ce poate să însemne acest lucru ?!

– Ai să afli până ce termin de spus toată povestea.

- Deci nu e o știre de senzație menită să crească audiența ?
- Nu. E cât se poate de adevărat. Iar pe cașalotul respectiv îl cheamă Mu. El așa-și spune iar o parte din povestirea pe care tocmai v-am spus-o am aflat-o de la el
- O parte din... – făcu Moira ochii mari – adică... Fugi de aici ! N-ai să mă faci să cred ...
- Dacă ai să ascuți povestea până la sfârșit ai să crezi, și chiar al naibii de mult !
- Bine... să admitem că-i adevărat... ai spus ... o parte din poveste... Care parte ?... Și apoi de la cine-ai mai aflat, de la vreun vierme sau de la o caracatiță ?...
- Nu. De la un locuitor al unui mare acvariu. De la unul din pensionarii uriași ai acvariului Shimonoseki din Japonia, un exemplar de orcă. Și acum te rog să mă scuzi. Trebuie să mă îmbrac – continuă el arătând spre ușă. Aceasta, rămasă deschisă o aștepta să iasă, așa că nu avu ce altceva să mai facă. Ieși dând din umeri și făcând sugestivul gest care desemnează o stare mintală precară.

Cu toate acestea, spre seară fu prima care se prezentă în fața aceleiași uși arzând de dorința de a afla continuarea poveștii.

După plecarea Moirei, Geo se îmbracă grăbit și părăsi hotelul îndreptându-se cu pași mari spre cel mai apropiat debarcader, unde închirie o ambarcațiune rapidă. După cinci minute dispăruse la orizont pe întinderea albastră a mării. În urma lui un individ îmbrăcat ca un marinăr din zonă, dar vizibil cu comportament diferit se uită lung de pe mai în urma lui, apoi, cu pas măsurat, intră în hotel, și ocolind recepția, urcă pe scări până la apartamentul lui Aline.

*

Spre seară, când sosiră la ușa lui Geo, colegii și prietenii lui rămaseră surprinși să constate că acesta nu-i acasă iar ușa e deschisă. Prima care sosise, Moira, era deja în hol în momentul în care sosi bătrânul Mirron, care ca și ea rămase descumpănit de peisajul oferit de apartament.

- Ce s-o fi întâmplat aici ? Unde-o fi Geo ?
- Nu știu. Abia am intrat și eu. L-am strigat, dar nu mi-a răspuns așa că bănuiesc că nu-i acasă. Dar cine ar fi putut să facă tot deranjul acesta ?! Parcă a trecut un taifun...
- Nu știu. Hai să anunțăm paza hotelului și poliția.
- Anunț eu, – sări tânărul Filip specialistul în orologerie.

Tocmai se pregăteau să se îndrepte spre recepție, când din cel mai apropiat lift, ieși Geo, cu hainele încă stropite de apa mării și cu pas grăbit se apropie de apartamentul propriu. Se opri însă brusc la jumătatea drumului, văzând ușa deschisă. Întru-cât se aștepta să fie întâmpinat în fața

ușii de cei care-l așteptau, primul lui gând fu că aceștia intraseră pentru că era posibil să fi uitat ușa deschisă. Dar își aminti apoi clar cum o încuiase, așa că-și continuă drumul încruntat cu pas hotărât spunând :

– Ce naiba se petrece aici ?! Cu a ajuns ușa mea să fie...dar tăcu brusc căci între timp ajunsese destul de aproape ca să poată vedea dezastrul din camera lui.

– Nu știm cum a ajuns apartamentul tău așa. Noi când am venit așa l-am găsit și ușa deschisă. Tocmai ne pregăteam să anunțăm poliția – spuse Moira.

– Nu ! Lăsați poliția. Bănuiesc cine mi-a spart apartamentul. Nu e nevoie să-i chemați. Oricum cel care a făcut asta nu a găsit ceea ce căuta, căci obiectul căutărilor sale se află la mine. Și scoase din buzunar un mic disc de calculator.

– Ce-i pe disc-ăla ? – se trezi Moira că întreabă. Apoi dându-și seama că a dat dovadă de proastă creștere se grăbi să se scuze.

– Nu e cazul să te scuzi. Ceea ce e pe acest disc tocmai vă povesteam eu vouă. Numai că pe acest disc totul e într-o limbă pe care nu o poate traduce decât un număr extrem de mic de oameni. Oftând apoi, continuă :

– Acum, acel dintre voi care are cel mai mare apartament să se pregătească. Și fiți gata pentru o expunere mai lungă, căci anumite evenimente mă presează să mă grăbesc să vă aduc la cunoștință toată povestea, deci voi sta până voi termina tot ce am de povestit.

– Adică, cu prescurtări ?! – sări tot Moira.

– Nu. Ca și până acum, frumos și literar. Căci vreau ca în momentul în care voi termina să fiți trup și suflet alături de mine.

– Păi, dacă ne spui lucrul acesta de pe acum, s-ar putea să nu mai fim. Să avem resentimente.

– Eu cred că nu. Așa că, hai, la cine mergem ?!

– La mine – se auzi glasul lui Mirron.

– Pleacă înșirându-se pe culoarul lung în urma povestitorului exact la fel ca-n urmă cu două zile.

*

Dis de dimineață, cu mult înainte de răsărit, Zori simți o atingere blândă pe obraz. Trezindu-se, privi încă somnoroasă în ochii nepoțelei, care, dormind toată noaptea cu grija poveștii se trezise foarte devreme și nemaiavând răbdare se hotărâse să afle sfârșitul ei.

– Zori, unde era lumea aceea a lor ?

– Departe, draga mea, tare departe. Hai, vino aici lângă mine să-ți spun mai departe. Deci, cum spuneam, bătrânul cel mai înțelept muri pe drum, și în locul lui rămase să conducă expediția un tânăr deștept. Și au călătorit ei ani mulți, îndurând tot felul de greutăți în drumul lor, căci nu mai fuseseră

pe acolo și nu cunoșteau la fel ca bătrânul drumul cel bun. Așa se face că la un moment dat, în lunga lor călătorie, una din cele două nave se rătăci, pierzându-se, luată de un curent puternic, ceva la vel ca și curenții marini. După opt ani, singura navă rămasă, ajunsese cu bine la mica planetă pe care o pregătise bătrânul, și coborâră pe ea. Aici descoperiră că bătrânul făcuse treabă bună. Planeta era aproape toată ocupată de o mare sărată și deja animalele pe care le adusese bătrânul se răspândiseră peste tot iar planetele ocupaseră tot uscatul. Planeta aceea era o planetă care se rotea, așa cum am mai spus, în jurul soarelui într-un interval de timp egal cu o zi de-a locului lor de baștină. Și de aceea noi numim o perioadă de rotație în jurul soarelui cu același nume cu care numim o zi. Numai oamenii de știință folosesc denumirea de ciclu sau de an.

– De ce noi ?

– Pentru că noi suntem urmașii acelui bătrân înțelept, iar planeta aceea este planeta pe care locuim noi.

– Fetița făcu deodată ochii mari și rosti privind spre exterior, la orizont, unde soarele începuse să-și facă apariția :

– Adică, bătrânul cel înțelept care a murit pe drum, era un bunic de-al nostru ? Și soarele nostru e soarele care i-a salvat pe ei ?

– Da, draga mea.

– Și cum se termină povestea ?

– Deci, ei au găsit planeta pregătită să-i primească. Așa că după ce au coborât pe ea, sa-u înhămat toți la muncă continuând ceea ce începuse bătrânul, așa fel încât, iată, că noi, după miliarde de ani, trăim fericiți pe această planetă.

Spunând acestea, Zori aruncă o privire spre peretele dinspre răsărit care devenise între timp perfect transparent, lăsând să se vadă un superb răsărit de soare. Numai că ea știa că acel răsărit nu mai era la fel ca acele ale copilăriei ei. Și acest gând o făcu din nou să-i dea lacrimile.

– De ce plângi, Zori ? Ți pare rău că bătrânul cel înțelept nu a mai ajuns împreună cu ei ?

– Nu, iubito, nu. Plâng pentru că soarele lor a murit...

– Cum arată un soare bătrân Zori ?

La această întrebare, tânăra rămase cu ochii ațintiți spre imensul disc roșu care se profila în întregime deasupra orizontului, ocupându-l aproape. Mâna ei, împotriva voinței sale, se ridică, și rămase întinsă, cu un deget îndreptat parcă acuzator spre soare.

Fetița care, se pregătea să pună o altă întrebare, amuți brusc, și înghițind în sec rosti cu greu :

– Și când o să moară ?

– Odată... – și adunându-și toate puterile și voința de a crede cele ce spunea – ... când noi nu vom mai fi aici.

– Fetița zâmbi neîncrezătoare, apoi întrebă iar :

– De, ce ? Avem și noi un bătrân înțelept ? Cum îl chema pe acel bătrân înțelept ?

– Avem , draga mea, avem.

– Și cum îl chema ?...

– Ieh Ova...

– Adică... înțeleptul Ova ?

– Da, iubito, exact așa, adică, Dumnezeu... Atoateștiutorul...

Fetița rămase dusă pe gânduri alături de mătușa ei, privind pentru prima dată în scurta ei viață răsăritul cu multă, infinit de multă atenție. După un timp își luă inima-n dinți și privind spre mătușa ei mai puse o întrebare :

– Și ce s-a întâmplat cu cealaltă mașină cu care bunicii noștri au venit încoa ?

– Nu știe nimeni exact. Unii cred că s-a pierdut în Universul nesfârșit, alții că a ajuns în alt colț de lume, unde au găsit și ei un soare ca al nostru și au scăpat cu viață. Nu se știe. Poate că e adevărat ! Poate că undeva, în celălalt capăt al Universului avem niște frați. Unii sunt siguri de acest lucru. Dar asta-i altă poveste pe care am să ți-o spun altă dată.

– Mi-ar place să fie adevărat. Să avem niște frați undeva, departe... Cum îl cheamă pe bătrânul nostru ?

– Care bătrân ?

– Cel înțelept !...

– Nu e un bătrân, dragoste. Sunt mai mulți. Și sunt toți tineri și puternici.

– Înseamnă că nu sunt foarte înțelepți...

– Ba da, draga mea. Sunt mai mulți, și mințile lor, împreună fac cât mintea unui mare înțelept.

– Și cine sunt ei ? Au plecat ? Când au plecat ?!...

– Nu. Nu au plecat încă. Azi pleacă. Iar pe unul dintre ei îl cunoști și tu. – fetița făcu iar ochii mari – E chiar prietenul nostru, Dor. Auzind aceste cuvinte, fetița începu deodată să plângă tăcută...

*

– Frumoasă poveste. Și noi trebuie să înțelegem că e adevărată. Adică chiar există niște frați de-ai noștri undeva în Univers ? Știm toți că de fapt sunt destule civilizații intergalactice în univers, unele dintre ele și-au făcut simțită prezența încă de la începuturile omenirii, cu unele am intrat chiar în contact direct în ultimul timp. Dar să existe niște frați hai să le spunem gemeni... nu prea îmi vine a crede. Asta cu atât mai mult cu cât spui că-i vorba de ființe eterice...

– Așa ceva e de domeniul fantasticului. Eu, cel puțin nu pot crede așa ceva...

– Stimată, domnule Mirron, – i se adresează Geo oficial – multe lucruri din istoria omenirii au fost înainte de a fi realitate, fantastic. Undele radio, zborul planetar și interplanetar – călătoriile astrale... sunteți toți de acord cu mine că nu mai avem mult și vom reuși să ajungem până la celălalt capăt al galaxiei. Deci de vreme ce aceste lucruri, la vremea lor au fost fantastice, și chiar de neimaginat, de ce nu ar exista și niște ființe eterice. Însăși faptul că domeniul S.F. și anumite ramuri ale așa ziselor științe de graniță, cochetează cu ideea posibilității existenței unor asemenea ființe ca fiind o treaptă superioară pe scara evoluției inteligenței în Univers, poate constitui o dovadă. Iar cele ce vi le-am povestit eu acum nu sunt decât confirmarea acestor teorii...

– Să spunem că ai dreptate. Dovezi ! Unde sunt dovezile ? Ce ne-ai spus până acum au fost basme, povești de adormit copiii... nimic concret. Și în plus, ce să înțelegem, că acea civilizație ar avea nevoie de ajutorul nostru, și ca atare spre noi vor veni ?...De fapt de unde știi aceste lucruri ?!

– Păi, s-o luăm pe îndelete. Deci până acum v-am spus povestea existenței unei civilizații care ar fi asemănătoare până la identificare cu noi, și care are nevoie de ajutor pentru a-și strămuta populația în alt colț de univers, căci soarele lor e pe moarte. E ceva iloc ?

– Nu. Doar faptul că nu ai adus nici o dovadă a acestei povești.

– Răbdare. Veți avea și dovezile la timpul potrivit. Deci, să continuăm. Undeva. În legendele lor ei știu că noi existăm și deci au plecat spre noi. Trebuie să vă aduc la cunoștință faptul că se află în apropierea Pământului de mai mulți ani. Deasemenea vă mai spun că acești mai mulți ani sunt doar pentru noi mai mulți ani. Pentru ei nu s-au scurs decât câteva zile de când au sosit.

– Unde dracu sunt ?! Dacă ar fi în apropierea Pământului...

– Nu uitați că aveți de-a face cu o civilizație formată din ființe imateriale.

– Deci nu vă așteptați să puteți să-i vedeți, fie ei chiar și foarte aproape.

– Bine, dar oricum, cumva ar fi trebuit să le simțim prezența ! Nu ?

– Exact. Și însăși faptul că eu, acum, în acest moment vă vorbesc despre ei, e dovada supremă că le-am simțit prezența.

– Dar oficiali...

– Aici nu au ce căuta oficialitățile și am să vă spun de ce. Oficialitățile cu toate că știu de ei de câțiva ani buni, nu au adus la cunoștință maselor largi, nici măcar ale oamenilor de știință acest fapt, și nici nu o vor face.

– De ce ? sunt periculoși ?

– Nici pe departe. Dar poate fi și asta o cauză. Vă amintiți că acum mulți ani , un puști deștept, jucându-se pe calculator, era să atragă asupra noastră o invazie a unei civilizații războinice ?

– Se auzi un cor de glasuri spunând nu.

– Firește că nu vă amintiți. Acest lucru nu a fost mediatizat decât extrem de puțin, pentru a nu crea panică. Oricum, atunci am putu mulțumi strămoșilor noștri și în general felului nostru de a fi , căci acea ilogică cursă a înarmărilor care s-a terminat abia acum treizeci de ani, a făcut posibil să putem să trimitem în întâmpinarea lor niște rachete balistice de tip special care i-a făcut să-și piardă cheful de a mai ajunge în sistemul solar. Dar răul fusese făcut. Puștiul nu a pățit nimic, în schimb tatăl lui, un reputat astrofizician, a fost pedepsit drastic, căci dacă nu ar fi lăsat calculatorul pe mâna copilului, acest lucru nu s-ar fi putu întâmpla. Am spus că răul fusese făcut. Strămoșii noștri nu prea îndepărtați au fost roși mereu de frica că vor fi atacați și, dacă înainte asta a stat la baza înarmării continue, această teamă a fost transferată de pe pământ în cosmos. Acum teama aceasta patologică face ca noi, pământenii să nu mai avem încredere în nici o ființă inteligentă venită din Cosmos.

– Adică vrei să spui că șefii ăi mari stau cu morcovu-cur de frica acelor frați ai noștri, care s-ar afla undeva pe aproape, și d-aia nu spun nimic?

– Cam așa. Și pe undeva, dacă aș fi în locul lor aș face la fel, căci aș avea cel puțin un motiv pe care l-aș considera foarte serios, un fapt care ar putea fi generatorul unei panici nemaiîntâlnite în toată istoria civilizației noastre.

– Fugi, dom- le da-ci ! Adică vrei să ne sperii ?! Să știi să s-ar putea să reușești...

– Nu, Moira, nu vreau să vă sperii, dar dacă v-aș fi adus la cunoștință faptele așa... simplu. Adică ceva de genul : Băi, fraților, știți, pe orbita lui Saturn, există așa... și pe dincolo... Ați fi fost atât de speriați încât ați fi fost primii care să cereți guvernului lansarea unor rachete spre acel punct, dar guvernul n-ar fi putut-o face pentru că ar fi însemnat însăși distrugerea sistemului solar, și atunci, țin-te panică...

– De ce, ce au așa deosebit ? - întrebă Moira iar. Îi răspunse Filip :

– Pentru că navele lor sunt atât de mari încât numai simpla lor apropiere de o planetă ca Terra, ar avea ca rezultat perturbarea mișcării ei pe orbită...

– Se auzi un cor de glasuri tremurătoare :

– Exact. De unde știi Filip - interveni Geo.

– Acum mai mulți ani, când au fost lansate primele sonde spațiale care au părăsit sistemul solar, printre fotografiile pe care le-au trimis pe Pământ,

au fost și unele care trădau prezența unor nave uriașe. Din păcate de atunci nu au mai fost semnalate. Dar acele fotografii au creat panică în cercurile științifice astronautice și s-a luat hotărârea de a nu se aduce nimic la cunoștința publicului.

În plus, faptul că de atunci nu s-au mai ivit semnalări ale acelor nave, i-a făcut pe oficiali să considere că au avut de-a face cu o expediție care atunci se afla doar în trecere prin sistemul solar, pericolul, dispărând firesc prin plecarea lor. Unii chiar au considerat că acele fotografii ar fi fost rezultatul unor defecțiuni. Oricum, teama a rămas.

– Ei, bine, acele nave se află încă pe orbita lui Saturn, fiind camuflate datorită invizibilității lor și mai ales datorită faptului că se află în planul orbital între inelele de asteroizi ai mării planete. La data când au fost semnalate de sondele spațiale, se aflau pe orbita lui Saturn doar de câteva săptămâni, iar pentru ei erau în primele secunde după sosire în faza în care se transformau din undă de energie în starea lor normală de agregare. Trecerea aceasta se face prin tranziția stării materiale. Exact în timpul acestei tranziții au fost fotografiate de camerele de luat vederi ale sondelor. Între timp, după cum bine știți programul de explorări spațiale a fost sistat.

– De ce ?

– Datorită, în primul rând celui... război declanșat de acel copil, și în parte și datorită prezenței ocazionale a acelor „intruși” pe orbita lui Saturn. Șefimea devenise conștientă de riscul trimeriei unor misiuni în spațiu în condițiile în care nu suntem perfect capabili să le asigurăm securitatea împotriva unor asemenea adversari și...

– Da. Înțelegem.

– Și tu cum ai aflat de acești... cum se numesc ?

– Ei își spun Eterieni și afirmă că aspectul lor e identic cu al nostru, numai că noi suntem materiali iar ei nu. Spunând acestea Geo Aline se îndreptă spre consola calculatorului și introduse discul pe care-l ținuse până atunci pe măsută alături de el. Se derulă imediat pe ecran o serie de imagini reprezentând acele nave imense. După definiția imaginilor își dădura seama că aveau de-a face cu copii ale imaginilor trimise cu mulți ani în urmă de sondele spațiale. Se adunară toți în jurul ecranului privind stupefiați.

– Dar sunt imense ! au pe puțin jumătate din diametrul Pământului. Înseamnă că la bordul lor sunt popoare întregi.

– Nu. La bordul lor nu se află decât zece persoane și sunt atât de slăbite în urma călătoriei, încât nu mai pot reprezenta nici un pericol pentru omenire, chiar dacă am admite prin absurd că ar dori acest lucru.

– Zece persoane... în niște nave atât de mari !...

– Dar sunt niște uriași... parcă așa a afirmat Geo acum trei zile când a început să ne vorbească despre ei ! - interveni Mirron.

– Exact. În comparație cu noi, sunt niște uriași.

– Și de ce a trebuit să călătorească zece persoane cu două nave ? Nu puteau foarte bine să...

– Se pare că acestea sunt dimensiunile maxime ale unei nave pe care o poate construi tehnologia lor. De fapt acestea-s dimensiunile maxime care permit transformarea din material în energie. Căci ei călătoresc sub formă de undă de energie.

– Extraordinar !... Vă dați seama ! asta e chiar fantastic ! - exclamă Moira.

– E fantastic, dar totodată tragedia prin care trece poporul lor e ceva sfâșietor.

– Și ei doresc să... dar ia stai, puțin ! De unde știi tu toate astea !?

– Am aflat într-o împrejurare destul de banală. Știți că în ultimii ani m-am ocupat foarte mult de dezvoltarea unor limbaje de comunicare ce au ca scop înlesnirea înțelegerii civilizațiilor cu care intrăm în contact. Se pare că anumite civilizații cum ar fi spre exemplu acei ce-și spun „Piticii cosmici” și care ne vizitează de mii de ani, comunică prin telepatie și prin ultrasunete. Asta m-a făcut să mă duc cu gândul la limbajul complex al cetaceelor. Mai ales că acei pitici cosmici afirmă că multe civilizații din univers au la baza comunicării asemenea limbaje. Ca atare, m-am apucat serios de studiul limbajului cetaceelor.

Și pentru că aveam nevoie pentru asta de cea mai de vârf tehnologie și de acces cât mai ușor la mare, am hotărât să fac cercetările în Japonia. Așa se face că la un moment dat, după ce ajunsesem să comunic destul de bine cu orca Dini, de acolo, aceasta, după îndelungi ezitări, mi-a spus că știe despre niște frați de-ai noștri care au nevoie de ajutor. Vă dați seama că am rămas perplex. Mai ales când mi-a comunicat că știe de existența lor de la părinții ei , care se născuseră liberi în mijlocul Oceanului Pacific, și care comunicaseră, spunea Dini, cu eterienii încă de acum douăzeci de ani. Deasemenea el a afirmat că încă continuă să comunice cu ei la intervale regulate, căci eterienii emit telepatic la câteva luni odată, ceea ce pentru ei înseamnă intervale extrem de scurte de ordinul - hai să spunem al orelor, dacă ar fi să comparăm cu lungimea vieții noastre. Tot de la Dini am aflat primele amănunte și întreaga poveste pe care v-am relatat-o mai devreme.

– Și Mu ? - întrebă Moira.

– Cine-i Mu ? - interveni Mirron.

— Mu e un cașalot care se pare, că printr-o ciudățenie de comportament s-a împrietenit cu părinții lui Dini, pe când aceștia erau foarte bătrâni și a reușit să învețe de la ei să comunice și el cu eterienii.

— Stai puțin ! - sări Filip - Mu nu-i cașalotul pe care l-am salvat acum trei ani de pe plajele din Hawai ?!

— Ba da .

— Acum înțeleg eu de ce petreceai atât de mult timp pe acel promontoriu cărând după tine traductorul ultrasonic !

— Exact.

— Și întâmplarea din camera ta, faptul că ți-au spart ușa, are vreo legătură cu toate acestea ?

— Da. Ușa a fost spartă de agenți ai Serviciului Planetar de Protecție...

— Bun. Până acum am înțeles - spuse gânditor mai mult pentru sine Mirron - acum spune-ne cum putem noi să-i ajutăm pe cei de acolo, de sus ? Căci presupun că pentru asta ne-ai convocat aici.

— Pentru... și nu... Trebuie să vă spun cu tristețe că pe cei de pe orbita lui Saturn nu-i mai putem ajuta cu nimic. Chiar dacă ar fi să se mobilizeze toată populația Terrei tot nu-i putem ajuta. Pentru a ajunge până aici au trecut de trei ori prin schimbarea stării de agregare, și se pare că o prea deasă schimbare a stării de agregare le afectează iremediabil sănătatea. Sunt atât de slăbiți încât nu mai sunt capabili să se deplaseze până acasă. Ei speră ca noi, am fi capabili, având toate cunoștințele lor tehnice să construim niște nave care să funcționeze pe un alt principiu decât ale lor, astfel încât să poată să-și transporte frații rămași acasă, pe o altă planetă aflată în alt colț al universului.

— Și crezi că am putea face asta ?

— Nu știu. Sper că da. De aceea v-am convocat. Sunteți, în afară de Filip, toți, specialiști de marcă în cele mai diferite domenii ale cunoașterii ingineriei terestre. Noi va trebui să preluăm de la ei toate bazele de date pe care le au pe cele două nave, și în decurs de douăzeci de ani să fim capabili să punem la punct acele nave...

— Un vis... - spuse cineva din asistență.

— Da. Dar un vis care ar putea salva o civilizație.

*

Peste câțiva ani, posturile de televiziune anunțau panicate apariția unui fenomen ciudat și nemaîntâlnit :

„ ... încă de la orele cinci dimineața, ora meridianului Greenwich, întreaga civilizație umană a fost blocată. Nimeni nu-și poate explica bruscă stare de apatie care a cuprins întreaga populație a globului, apatie care a paralizat toate sectoarele de activitate, și lucru interesant la același moment pe întreg globul... “ ... „în acest timp astronomii de la centrul de urmărire și

control al telescopului spațial anunță că în apropierea planetei Saturn a apărut aproximativ la aceeași oră o imensă cometă, formată, după analizele lor, din apă, având aceeași densitate și conținut de săruri ca și apa mării. Cometa respectivă nu prezintă nici un pericol pentru Terra, căci în acest moment se îndepărtează de sistemul solar...”

Cei douăzeci și patru de oameni de știință, avându-l în frunte pe Mirron și alături proaspătul cuplu Geo și Moira Aline, priveau spre cer cu lacrimi în ochi.

Prietenii lor cei mai dragi, cei care însemnaseră totul pentru ei în ultimii cinci ani, muriseră. Lacrimile lor, porneau într-o lungă călătorie astrală, încercând să se apropie de casă...

29.10.1997

Recunoștință

Deschise ușa băii și luând cana de pe policioara de deasupra chiuvetei, o umplu cu apă proaspătă. Se îndreptă apoi spre camera de zi, unde avea cele mai multe flori. Tot aici se afla și micul birou la care lucra în serile libere. Scria. Era unul din pușinii scriitori de povestiri fantastice care mai rămăseseră. Vremurile erau tulburi. În urma „Catastrofei” Pământul, ca de altfel întregul sistem solar rămăsese fărâmițat, descojit, ca o fructă lovită de fulger. Exact asta se întâmplase. În timp ce uda florile mângâindu-le frunzele cu gingășie, gândi că analogia e perfectă. La fel ca o lovitură de fulger. Și totul se petrecuse prea repede. Omenirea fusese prinsă nepregătită. Acea șansă infimă de a avea loc un cataclism la scară astronomică se împlinise. Erau prea puțini cei care scăpaseră cu viață. Trecuseră câțiva ani de atunci și economia planetară se ridica greu. Prolifera o stare generală de anarhie. Prea mulți cei care ar fi putu face efectiv ceva pentru binele planetei, nu mai erau.

De aceea societatea se retrăsese în puținele locuri propice încă unui trai decent, și după mai multe luni de muncă fiecare mică comunitate reușise, cu eforturi supreme, să pună în funcțiune din nou mecanismul industrial. Erau încă prea puțini. Ceea ce-i interesa acum pe toți erau doar lucruri practice. Cum să mențină o centrală energetică în funcțiune, cum să găsească un specialist într-un anumit domeniu.

Ceea ce-i speria mai mult era lipsa personalului medical. De aceea puținii medici erau obligați să-și împartă viața între a se dedica bolnavilor și a preda celor mai tineri cât mai mult din bagajele de cunoștințe. De fapt aceasta era problema tuturor specialiștilor. Așa că, cumva paradoxal, societatea astfel rezultată ca urmare a „catastrofei“ era o societate de specialiști.

Chiar el însuși se hotărâse să se dedice cercetării în domeniul geologiei. Căci resursele planetei, sărăcite în urma teribilului impact, trebuiau drămuite. Dar înainte de a fi drămuite trebuia să se știe unde sunt...

Da. Analogia cu portocala îi părea deosebit de sugestivă.

Ficusul era parcă cel mai frumos ficus pe care-l văzuse în întreaga sa viață; îi mângâia tandru frunzele imense iar când se pregătea să se întoarcă la baie pentru a lua o altă cană de apă, observă cu coada ochiului că frunzele din vârf erau altfel decât fuseseră cu o seară înainte, când pusese apă în ghiveci ultima oară. Se apropie curios de imensa floare și înțelese că de fapt frunzele din vârf erau unele noi. Cele care fuseseră în vârf cu o seară mai înainte se aflau mult mai jos. Le recunoscă după faptul că în seara precedentă remarcase o mică deformare a uneia din frunzele din vârf. Găsi acea formă la o frunză imensă aflată la mai mult de zece centimetri mai jos. Nu-i venea a crede. Ficusul acesta creștea cu mai mult de cincisprezece centimetri pe zi. Era uluitor. Și nici măcar nu se împliniseră douăzeci și patru de ore de la ultima observație. Mai erau cinci ore. Dar când avusese loc fenomenul de nu observase nimic?!

Doar stătuse aproape toată ziua la masa de scris lângă crengile garnisite cu frumoasele frunze cărnoase. Ar fi trebuit să bage de seamă că frunza de pe masa lui e mult mai mare decât cu o zi înainte.

Renunță la a se mai mira și se duse la baie să mai ia o cană cu apă.

Se simțea obosit și pe deasupra supărat de singur. Nu mai avea prieteni. Rămăsese un tip singuratic la fel cum fusese și înainte. Dar acum această singurătate era mult mai apăsătoare. Îi fugi gândul spre prietena lui. Probabil că dispăruse atunci. De la „Catastrofă“ nu mai știa nimic de ea.

Rămase cu ochii pironiți în gol privind amintirea atât de dragă a ei. În acest timp, mâna sa continua să toarne apă din cană spre rădăcina frumoasei plante.

Ochii însă nu mai vedeau decât imaginea dragă proiectată parcă pe suprafața uneia din cele mai mari frunze ale ficusului. Și-o amintea cum alergase spre el atunci, în ultima vacanță pe care o petrecuseră împreună, pe munte, atunci când , îngrijorată de întârzierea lui, venise să-l întâmpine. Totul părea atât de viu încă !...:

– „De ce-ai întârziat atât ? Nu știai că-mi fac griji ?! Știi că te iubesc și nu pot suporta...

– Iartă-mă, iubito...am pierdut binoclul într-o prăpastie și a trebuit să ocolesc o bună bucată de drum până l-am recuperat...”

Apoi, o văzu exact ca atunci, intrând în cort și se imaginea urmând-o... Era atât de frumoasă ! Zveltă, cu șoldurile fine, și mersul caracteristic...

Își aminti cum dorise atunci să fie cu ea, numai cu ea pentru tot restul vieții lui. Își aminti cum o dorise atunci cu toată ființa lui, și cum doar faptul că o iubea mai presus de ființa lui îl făcuse să nu se dea de gol... și o văzu apoi cum iese din cort cu fața la el, privindu-l zâmbitoare și spunându-i că vor avea un copil... O bucurie imensă îl inundă la auzul cuvintelor ei și întinse deodată mâna spre ea. Ea, la rândul ei îi întinse mâna ei fină și, brusc, chiar în timp ce-i simțea atingerea mâinii atât de dragi, îl podidiră lacrimile. Îi era atât de dor de ea ! ar fi dat orice să o mai poată îmbrățișa. Și chiar atunci își aminti că ea nu spusese niciodată că vor avea un copil. Cu atât mai mult atunci. În acea vacanță...

Și atunci își dădu seama că deși o ține de mână și-i simte perfect atingerea atât de dragă, el de fapt ține în mână acea frunză mare atât de catifelată a ficusului, de lângă biroul lui. Dădu speriat drumul frunzei, și aceasta-și reveni la forma ei inițială și pe suprafața ei putu vedea clar imaginea atât de dragă a ei.

Continua să-i zâbească. Se afla undeva, într-o încăpere ciudată, La un moment dat văzu în spatele ei o fereastră pe care se profila în zare, cunoscuta siluetă a turnului Eiffel. Un moment rămase stupefiat. Întinse mâna și atinse iar frunza. Atunci auzi clar glasul ei :

– Vino ! Te aștept. Ia și ficusul cu tine...

Apoi vraja se rupse.

Mult timp crezu că visase. Dar într-un târziu hotărî că nu are ce pierde dacă încearcă să plece peste ocean. Așa că

spre surpriza proaspetelor cunoștințe pe care și le făcuse după „Catastrofă“, a doua zi, încărcă frumoasa plantă ornamentală în cel mai rapid vas din port, munci două zile pentru a-i face plinul și aprovizionarea, și plecă...

14.11.1997

Gavroche

Simte cum îl cuprinde tristețea. Palpabilă. Rece, vâscoasă și lipicioasă ca un noroi... oribilă. Și răceala parcă curge în el cu fiecare clipă ce trece tot mai puternică.

Ai uneori, momente când poți fi foarte rău...

O privește. Prin minte îi aleargă înnebunite toate clipele frumoase pe care le-a trăit alături de ea. Și odată cu aceste imagini, odată cu răceala și tristețea, rușinea și dezamăgirea. Copilul, alături, doarme liniștit. Vorba ei curge, parcă, pe lângă el. O aude, dar parcă ceva aparte face ca cuvintele-i să pătrundă cu greu în conștient, poate ca un fenomen de retragere, de fugă din fața evidenței. Își amintește promisiunile pe care le-a făcut Copilului, și planurile ei...

Copilul se răsuțește prin somn și zâmbește unor imagini de vis...

Continuă s-o privească și s-o asculte, întrebându-se pentru a mia oară cu ce a putut să-l vrăjească atât și nevenindu-i să creadă că poate vorbi astfel despre el. Privește la lucrurile din jurul lui, la tot ce i-a dăruit ei și copilului... Un om rău... Își amintește clipa aceea când i-a spus odată, de mult, că-i e milă...

Acum știe că durerea de atunci a fost doar preludiul a ceea ce urma să fie și a ceea ce e acum palpabil și necruțător.

Copilul continuă să doarmă și ea să-i vorbească... Cum oare va putea privi în ochii lui ?... Își amintește clipa când ea i-a bătut la ușă cu lacrimi în ochi... clipa când l-a ținut prima oară în brațe. Abia-l adusese de la maternitate... era atât de mic...

O privește-n ochi, îi fixează obsedant buzele care continuă să rostească șir, vorbele, una după alta...

Apoi tace. Zâmbește... Are același zâmbet de atunci... și parcă ca atunci el nu poate vedea decât alunița aceea...

Copilul mai face o mișcare.

Se întreabă din nou prin ce l-a putu vrăji. Poate ochii mari, atât de adânci... poate părul ca pana corbului... poate tenul... poate... cine știe ?... Copilul... Îl observă. Îi vede pata aceea. Acum e ștersă aproape complet... a pălit odată cu trecerea anilor. E mare acum... Atât de mare ! Și printr-o ciudată analogie a subconștientului își amintește că tradițiile țării nu

permiteau unor oameni însemnați să domnească... Știe că anumite legende spun că omul însemnat e purtătorul unor puteri diavolești...

Alungă speriat acest gând.... Cum oare e posibil să gândească în felul acesta ?... Și tocmai despre acest copil... și despre maică-sa...

Și încă odată simte înțepătura ceea ascuțită... O privește în ochii adânci și se întreabă cum e posibil să-l doară atât...

Nu mai e frumusețea care a fost... Oare chiar o fi vreo magie la mijloc ?...Continuă să o vadă așa... ca atunci... prima oară... Și-și amintește iar cum o privea atunci, în urmă cu un an când îi povestea cum fusese cât pe ce să fie ucisă...

Copilul oftează. Și iar se întreabă cum oare-l va mai putea privi în ochi...

Vorbele ei continuă să ajungă la el de undeva, de departe...

– Ce dracu, doar ești bărbat...

– După atâta timp nu ai înțeles că la mine totul e altfel... că am momente când blestem faptul că limba asta nu are mai multe cuvinte... că nu pot spune cu ele tot ce simt...

– Poate că tot eu am să te ajut...

Continuă să o asculte privind copilul... în timp ce se îndreaptă spre ieșire...

Știu, oricum, mi-ai făcut mult mai mult bine decât rău...

Se duce grăbită și-i arată ultimul costum pe care i l-a cumpărat copilului...

– Mi-e tare drag.

– „Normal - gândește - doar ești maică-sa... și mie...” și iese fără nici un cuvânt

Durerea parcă-i coboară în picioare făcând fiecare pas tot mai greu... prin minte-i revin într-un iureș fragmente din vorbele ei... „am să te ajut” Cum l-ar mai putea ajuta acum ?... În urmă cu un an era atât soare... Acum parcă sunt nori pe tot cerul...

*

Casa-i pare, parcă și mai pustie... Se dezbracă și se spală ca de pe altă lume... Stinge televizorul, la care nici nu știe ce a văzut și se bagă în pat.

Nu poate dormi. Sentimentul apăsător dat de sutele de volume aliniate pe peretele din spatele său parcă e mai pregnant ca niciodată...

Trenul plin până la refuz intră în gară într-o atmosferă de euforie generală.

Încearcă să-și amintească cum a plecat din oraș dar nu poate. E, parcă, o ceață pe tot timpul trecut de cu seară și până acum...

Nici nu știe cum a ajuns în Piața Universității... Ce-a putu vedea de cu seară la postul Tv. e doar o imagine palidă... e o adevărată nebulie

acolo... și sunt mii de tuburi de cartușe de toate calibrele împrăștiate pe asfalt.

Nu-și poate da seama cum a ajuns să treacă peste zi, dar a reușit totuși să rămână întreg după toate acele ore de nebunie generală. Din loc în loc, câte o pată de sânge printre sutele de oameni alergând în toate părțile ca urmare a ordinelor contradictorii, a dezordinii create de lipsa de informații concrete și de întunericul ce începe să se lase ...

Și după trecerea aceluia tanc având înfipte pe țeavă câteva garoafe, observă la un colț de stradă , un copil privind spre o vrabie ucisă de un glonț rătăcit în chiar clipa în care-și termina drumul ucigaș... I-a pătruns prin spate și s-a oprit sub aripa dreaptă ițindu-și vârful dintre penele pline de sânge...

Îl impresionează poziția copilului. Stă aplecat, sprijinit într-o mână, cu bărbia pe umărul drept. Ultimele raze ale soarelui se reflectă în ochii săi albaștri făcându-i să pară violeți, iar părul care lasă un zulf să cadă neglijent pe frunte, sub cozorocul imens al unei șapcuțe albastre, pare roșu... Îl impresionează zâmbetul trist al copilului și ochii fără lacrimi. E a treia zi de când se trage aici și se pare că , deja, copilul acesta nu mai știe să plângă... Dar zâmbetul său e mai mult decât tot plânsul din lume. Spune ceva. Și printr-un ciudat fenomen de telepatie, că altceva nu poate fi la distanța asta, îi aude glasul trist :

– Ce vină avea ea ?!...

Apoi vede cu o claritate de cristal, ca și când lucrul acesta s-ar întâmpla chiar lângă el, cum copilul tresare brusc și apoi cade pe spate. Vede parcă cu încetinitorul cum șapca se desprinde de pletele blonde și pică într-o baltă, alături, înălțând spre cer, cozorocul acela albastru ca o pânză de corabie.

Nu a scos nici un sunet. Dar crisparea de pe fața lui arată că e conștient, că simte sfârșitul.

Alargă disperat spre el în dorința nebună de a-l ajuta cumva. Se apleacă și luând capul copilului pe braț încearcă să-și dea seama unde e lovit. Aruncă priviri pierdute în jur, în speranța de a vedea o salvare, ceva... În piață aceiași nebunie generală. Doar aici, lângă el, o femeie superbă cu părul lung și negru, trece pe lângă el traversând strada spre trotuarul celălalt, unde un copil cu o pată rozalie pe obraz o așteaptă. Trecând pe lângă el o aude spunând ca de pe altă lume :

– Tot eu te voi ajuta...

Nu mai înțelege nimic. E imposibil ! Copilul acela... Copilul nici măcar nu s-a născut... Și atunci simte convulsiile celui alt copil, care, sprijinit pe brațul său, îl privește trist în ochi. Aproape că urlă întrebându-l cum îl cheamă. Copilul însă, cu un zâmbet trist întoarce capul spre balta,

unde șepcuța albastră , umezită deja, pare neagră. Într-un târziu, se întoarce și cu ultimele puteri răspunde :

– Gavroche... Apoi înțepenește.

Privește prostit la copilul din brațele lui, neînțelegând nimic... Gavroche... dar ăsta-i un personaj de roman... și nici măcar nu-i în România!

Privește în jur disperat, și-și dă seama că totul e altfel. Noaptea a cuprins piața în care nu mai e nici un om. Și nu mai sunt becuri aprinse și nu se mai trage... E o beznă totală, din care, undeva, departe, în lumină, o femeie cu părul lung și negru duce de mână un copil care-i zâmbește trist...

Strigătul lui țâșnește din adâncimi, mai puternic decât orice disperare...

Perna umedă și patul la fel... Spatele rece și capul dureros și greu... Se ridică cu greu și se îndreaptă spre baie unde, dând drumul la robinet, bagă capul sub jetul de apă rece. Ridicându-se se vede în oglindă. Ochii roșii și părul răvășit... și-și amintește primele versuri ale unei poezii scrise cu mulți ani în urmă :

„ – De ce mă privește astfel ?

Și cine este cel ce mă privește ?

– Prostule !...”

*

Se oprește în fața acelei dughene, și după o ezitare de câteva momente intră și cere de la prietena sa o bere și două țigări. I le dă întrebându-l :

– Supărat ?

– Doar puțin dezamăgit...

Iese afară și se așează la o masă.

Se simte obosit, și mai ales, bătrân... Își amintește noaptea aceea din urmă cu trei zile... cât de pregnant simțise atunci că bătrânețea poate fi ceva palpabil...

Barba-l mănâncă și-și trece absent palma peste obraz în timp ce mâna dreaptă ridică sticla la gură.

Pune sticla jos și trage lung din țigară. În ultimul timp fumează și bea cam mult. Și-i pare cam nelalocul lui faptul că nu se prea îngrijește. Doar de mai bine de o lună tot își zice că se va lăsa de fumat.... Știe oricum că se va lăsa sigur în momentul în care va reîncepe antrenamentele. Va lăsa și țigările și băutura. Își amintește cum bea cândva... acum nici nu mai poate să simtă miros de alcool... dar-mi-te să-l bea. Tot a fost folositoare la ceva boala aceea... l-a făcut insensibil la „atracțiile” alcoolului...

Își trece mâna prin păr și-și amintește că privindu-se în oglindă, înainte de a preda serviciul, constatase că i-au apărut fire de păr alb și-n

barbă... Și în urmă cu un an nu avea nici un fir de păr alb... iar acum are chiar și în barbă...

„Ne-a trebuit „Revoluție”, - gândește - iată ce ne-a adus... nervi, stres... nesiguranță... lipsă de perspective... Cine are nevoie acum de artă ?... Cine are nevoie acum de cultură ?... cine oare mai vrea ordine-n țara asta?...”

Cine i-ar mai putea reda liniștea de atunci ?... Se simte obosit. Atât de obosit !...

– Ce mai faci ?

Întrebarea-l năucește... Privește la ea ca de pe altă lume, și răspunde stereotip :

– Am ieșit din servici.

E prima dată după mulți ani când cineva străin de sex opus se interesează de el... Rămâne pierdut în gânduri încercând să găsească o rațiune acelei întrebări... Îi pare vag, cunoscută... dar de bună seamă că a mai văzut-o pe aici de vreme ce a devenit un obișnuit al locului. Nu întrebare-an sine-l miră ci persoana de la care vine ea. Nu-l cunoaște. Nu are cum să-l cunoască și ca atare nu poate înțelege interesul ei pentru el. Și în plus, abia ieșit din servici, obosit, nebărbierit de mai multe zile, precis arată ca dracu. Continuă să-și bea berea și să fumeze țigara de care aproape că uitase.

De ani de zile trăiește singur. De ani de zile încearcă să se apropie de cineva, și de tot atâția ani constată din ce în ce mai dezamăgit că oamenii ca el nu prezintă interes decât poate acela de a fi fraieriți sau batjocoriți...

Nu mai mult decât cu câteva zile în urmă, constatase că prietenii lui, cei pe care de ani de zile-i considera ca fiind cei mai buni prieteni erau la fel ca toți ceilalți... Îl dezamăgise profund remarca lor cum că ar fi tapat de bani de o anumită gagicuță... Și plecase de la ei atât de supărat și dezamăgit încât crezuse că niciodată nu va mai fi capabil să își mai facă un prieten. Și de fapt are serioase îndoieli că ar mai putea găsi pe cineva care să fie interesat de persoana lui doar dintr-un simplu sentiment de prietenie...

Își amintește copilăria lui... așa cum fusese ea prin proprii lui ochi... frustrantă și lipsită de orice atractivitate. Invidiat și totodată ocolit pentru superioritatea lui... și face încă odată remarca că de fapt cei realizați în viață sunt cei mai puțin cuți... o simțise pe propria piele. Pragmatismul e acum din ce în ce mai mult, caracteristica principală care-ți asigură reușita în viață... Și de obicei acest pragmatism sălbatic e incompatibil cu un anumit nivel cultural...

Se ridică trist de la masă și pleacă obosit către casă...

Încă o tură... încă o zi din viață... încă o zi în care a mai adăugat câteva rânduri celor care așteaptă de ani de zile să fie publicate... Dacă vor mai fi vreodată publicate... Și în fond... ce contează ?... Oricum nu cer de mâncare... iar faptul că ocupă un colț de masă...

Trage ca de obicei la dugheana unde în ultimul timp bea cât o bere... și aruncând o privire pe fereastră știe !

Aceiași șapcă, același păr... aceiași ochi !... doar că acum nu mai e vorba de un copil... Tocmai cea ce l-a întrebat ce mai face .

Deci știe... Oare chiar nu e nici o magie... ?... Și în fond ce contează ?! Se ridică și se îndreaptă spre ea :

– Care-i cea mai bună ciocolată pe care o ai aici ?

Ea ezită, apoi spune :

– Toate sunt bune.

– Și eu ce să fac ? Să le iau pe toate ?

– Ia-o pe cea cu lapte.

În timp ce plătește ciocolata își spune, că, de bună seamă, e nebun... Dar ce contează... Oricum... magie sau nu... deja simte că poate să uite...

– Nu trebuia ! De ce ?

– Am să te lămuresc când îmi termin berea...

Tot timpul își spune că-i o nebunie ceea ce face. Și totuși, când își termină berea, se oprește iar la ea :

– Hai să te lămuresc, Gavroche...

20.05.1998

Arca lui Noe

Și era totul pentru ei, pentru cei din jur. Și era totul pentru viața clocotind în el și în roata jurului. Iar ei, în timp ce își petreceau viața sugându-i viața, picătură cu picătură, clipă de clipă... trăiau o viață înșelătoare și fără de sens, cu speranța că ar fi putut măcar odată, o singură dată, așa cum au visat. Iată cum, el...venit din alt timp... din alt spațiu, , se dăruia lor, necondiționat, altruist până la extrem...

Iar ei, nu știau, nu simțeau că totul trecea odată cu viața lui, odată cu viața lor...

Într-o dimineață, deșteptătorul sună intermitent și insistent... El, însă, doborât de oboseală nu-l auzi, mult timp...

Într-un târziu se trezi deschizând ochii după somnul chinuit de coșmare, așa cum era de luni de zile.

Se ridică cu greu dintr-un așternut jilav și strigă spre celălalt capăt al apartamentului în speranța deșartă că robotul defect ar catadixi să-i facă dimineața mai comodă. Dar așa cum, de fapt, știa, acesta rămase imobil în colțul lui. Cu pași frânți se îndreptă spre baie și se aruncă direct în cadă așteptând jetul de apă caldă. Apa, însă, izbucni rece ca gheața din duzele înșirate pe marginea recipientului. Șocul fu necruțător. Rămase pur și simplu fără aer. Își adună toată voința și continuă să stea întins sub jetul puternic. Trebuia să se trezească iar la o viață care-l sugea.

După o jumătate de oră intră impetuos ca de obicei, pe ușa clădirii ce adăpostea birourile companiei. Fu salutat de personalul de pază și i se deschiseră culoarele de acces ca de obicei... până când ajunse-n fața propriului său birou...

Aici, rămas trăznit, privi câteva momente ușa blocată. Nu-și putea explica, inexplicabilul situației. Așa că după ce-și trecu mâna peste frunte de mai multe ori întrebându-se ce se putuse să se întâmple, făcu calea întoarsă și porni spre ieșire.

Nu putea crede că și acolo se întâmplă același lucru care era de la un timp obișnuit în propriul lui apartament. Se opri la intrare, voind să încerce să afle ce se întâmplase. Robotul însă, îi refuză orice răspuns. Se întoarse spre cabina paznicului, dar constată stupefiat că acesta nu-i la post. O porni spre ieșirea de serviciu sperând să dea de el acolo. Aceasta era blocată. Abia într-un târziu înțelese că e blocat singur în imensa clădire.

Își spuse că oricum, vor constata neregula și vor veni să-l salveze din situația aceasta penibilă, așa că nu își făcu probleme. Dar orele trecură una după alta și când constată că se apropie seara și lumina scade, îngrijorarea-l cuprinse din ce în ce mai posesivă până ce fu înlocuită de teamă și chiar de groază, observând că iluminatul nu funcționează.

*

În acest timp, undeva, la marginea orașului, cerul se întuneca din ce în ce mai mult... orașul însă, își urma viața trepidantă ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat.

Toți își vedeau de treburi. Doar clădirea administrației locale, a Companiei, rămânea lipsită de viață.

Soția lui, aflată în concediu undeva pe o plajă se trezise cam în același timp cu el, deși acolo era mult mai târziu, și pornise calmă spre faleza lovită de valuri puternice... În rest totul normal....

Toți trăiau la o intensitate aparte, iubindu-se, certându-se, urându-se, lovindu-se, născând, murind...

Sus, deasupra lor, imensa mașină supraveghea totul...

Se înregistra totul iar graficele se derulau pe ecrane într-un ritm amețitor. În fața lor ochii aceia scăpărători urmăreau totul...

Mai erau câteva minute și timpul urmându-și curgerea inexorabilă avea să înregistreze trecerea spre un nou mileniu. Era împlinirea termenului de grație. Dacă totul ar fi decurs normal noua civilizație urma să se nască peste câteva minute....

Și iată că la termenul așteptat, totul se opri. Ochii aceia se deschiseră un pic mai mult. Mâinile subțiri se îndreptară spre monitoare, dar reveniră la loc dezamăgite. Ceva era în neregulă.

Acolo, în acea clădire, care la acea oră ar fi trebuit să fie pustie, se afla o ființă...

Și culmea culmilor, era chiar el... cel ales... cel ce ar fi trebuit să conducă totul...

*

Când se deșteptă constată stupefiat că totul era altfel. Percepea atât culorile cât și sunetele altfel. Nu se putea orienta cu toate că undeva în creierul lui topografia clădirii îi era afișată ca o imagine pe un monitor. Se simțea însă slăbit, așa că se lăsă să cadă pe ceea ce credea că e un scaun și adormi iar....

În jurul lui, toți mureau. Era ca o molimă necruțătoare. Ceva ca atunci când o substanță otrăvitoare își făcea efectul. Și dormind, visă totul...

*

Revenindu-și din stupefacție, ființa de la pupitru de comandă apăsă rapid un buton și pentru moment totul păru că intră în normal. Dar era doar o iluzie.

În timp ce soarele își urma drumul neîntrerupt prin spațiu, Pământul își schimba văzând cu ochii culoarea. Din acel albastru superb, deveni treptat negru. Iar acolo unde ar fi trebuit să fie mări, totul căpătă o strălucire nefiresc de galbenă...

În jur, apărând o ceață din ce în ce mai deasă, care într-un târziu se concentră densă în jurul întregului glob. Era ca și cum Luna cu frumosul ei colorit galben s-ar fi topit și s-ar fi amestecat lichidă cu atmosfera terestră. Și, ca la comandă, tot acel nor dens, se adună și începu să se scurgă spre polul nord al satelitelui, iar acesta, după câteva momente porni printr-o mișcare accelerată spre marginea sistemului solar, ocolind cu grație fiecare corp mai mare și absorbind meteoriții în drumul lui...

Nu reușise nimic. Trebuiau să plece în altă parte, și asta-l făcu să se repeadă surescitat spre tabloul de comandă. Îl dorea să lase totul așa. Trebuia să facă ceva.

Dar ce ?! Comenzile nu mai executau voința sa. Iar acolo jos, murise o civilizație. Un singur punct pe monitoare mai pâlpâia acum din ce în ce mai slab...

După câteva momente, însă, indicatoarele se aprinseră arătând reușita! Reușise! Își salvase semenii... Dăruirea aceluia om, singurul din cele zece miliarde de ființe existente acolo jos, făcuse totul posibil. Luna dispărea, din ce în ce mai mică, spre marginile universului, în timp ce pe pământ, într-o clădire, un om se trezea la viață pentru a constata distrus că e singur. Singur pe o întreagă planetă lipsită complet de inteligență. Nu mai era nici un om. Cum să afle dacă , măcar, soția sa mai trăia ?! Computerul părea și el mort, afișând un singur mesaj : „Experiență reușită... Început potențial... Recomandăm dirijați viața spre poli... Inundații masive în următoarea jumătate de ani. Folosiți inductorul telepatic principal. Indicație : vezi legenda biblică „Arca lui Noe !”... Succes !”

7.08.1998 Târgoviște

Praștia

19 aug. 2000 01.18

Am fost cândva copil ... ca toată lumea... Și nu știu dacă vă mai amintiți câte lucruri aveau o semnificație aparte !

Îmi amintesc că atunci când citeam o carte... Oare vă amintiți ce-ați gândit atunci când ați citit Tom Sawyer... sau Robinson Crusoe... vă mai amintiți ce era acea carte pentru voi ?...

Vă mai amintiți ce era creionul cu care desenați imagini de dumneavoastră închipuite... în urma lecturii vreunei cărți aparte... cum arăta și ce era pentru dumneavoastră, copilul de atunci, desenul acela stângaci mângălit pe melamina băncii de școală ?...

Bunăoară pentru mine praștia era un fel de armă aparte... Era ca ... arcul lui Robin Hood, ca pistolul lui James Bond... ca... sabia lui Pinte Viteazul....

Era magică... era o magie aparte în ea... sau poate în jurul ei... Când o purtam în buzunar eram altul... iar atunci când o foloseam... era ca o magie... în care eram rând pe rând oricare din cei trei la un loc și fiecare în parte... și totodată eram unic... eram eu... puștiul de zece ani cu praștia în mână...

Zilele acestea am găsit o praștie. Nu așa... oricum... pe stradă... Nu ! Am găsit-o undeva în amintirea mea... printre acele multe lucruri uitate de mult timp... a căror semnificație pierdută în negura vremurilor trecute peste viața mea, a zămislit neștiut o nouă magie...

Un prieten avea o bucată de cauciuc subțire... translucidă și foarte elastică...

Am pus mâna pe ea ca atras de un lucru magic... și atunci acea mică bucată de cauciuc... provenită din cine știe ce furtun elastic... a devenit minunata armă a copilăriei mele...

Și m-am trezit... om trecut de mult de treizeci de ani că alerg înfrigorat să fac rost de o bucată de piele și o sfoară rezistentă pentru a face ca magia să devină realitate...

S-o fi rupt pe undeva vraja... pe undeva pe acest drum de peste douăzeci de ani ce desparte realitatea unui puști de zece ani de prezentul atât de concret dureros azi...

Nu știu... Nu mai era același lucru... Orice piatră am pus în această praștie nouă... nu s-a mai dus acolo unde am vrut s-o trimitem...

Am ajuns acasă dezamăgit... și cu o durere aparte în suflet... Copilăria nu se mai întoarce...

*

— Mamă, mamă... uite ce am găsit !

- Ce-i aia ?
- O praștie ! Îți dai seama ?! De-acu o să am și eu o praștie...
- Ia s-o văd și eu !

Femeia luă praștia cu mâinile ude de apa de la chiuveta unde spăla vasele și o cercetă cu atenție. Era o praștie urâtă, făcută din cauciuc de cameră de tractor, cu limba din piele de bocanc, rigidă, ne echilibrată în sforile inegale. Cauciucul era uzat, murdar, chiar pe alocuri crăpat de umezeală....

În nici un caz acea praștie nu ar fi fost capabilă să mai arunce pietre prea mult timp. De acest lucru își dădea seama chiar și femeia a cărei copilărie nu se lovise de asemenea chestii băiețești cum erau praștiile și arcurile.

— Gigele, mamă, acest obiect nu mai e de mult o praștie... și apoi nu ai învățat de la prietenii tăi cum se face o praștie ?... De ce nu pui tu mâna să-ți faci una singur ?...

— Pentru că nu găsesc materiale... Nu găsesc și eu cauciuc dă-la alb elastic și moale... și nici sfoară ca asta... Uite – smulgând praștia din mâna mamei sale – vezi are sfoară nici groasă nici subțire... ca să nu taie cauciucul și pielea e tare...

— Sfoara o fi cum zici tu, dar să știi că pielea cred că e prea groasă, prea rigidă... am văzut și eu praștie la văr-tu Ion și parcă a lui era altfel... și apoi nu vezi că are sfoara inegală... Asta nu înseamnă că piatra o să se ducă strâmb ?...

Și parcă amintindu-și brusc ceva :

— Dar să nu te prind că ai s-o folosești aici, în cartier... cum e făcută precis ai să spargi vreun geam cu ea... N-ai decât să te duci pe luncă cu ea... Ai înțeles !?

— Am înțeles mamă – spuse copilul abia șoptit...

Abia împlinise șapte ani și intrase numai de vreo două trei zile în prima lui vacanță mare. Îi venea să plângă. Dacă ar fi avut și el tată ca alți copii... cum avea Ion... Lui Ion, praștia aceea grozavă, i-o făcuse taică-său.

Mama sa era tare bună dar nu se pricepea la praștii și arcuri... și așa... el era copilul cel mai nedreptățit... Toți prietenii lui îl luau peste picior că nu știe să-și facă o praștie.

Ce ! Parcă ei și le făceau singuri ?! Lui Ion i-o făcea taică-su, lui Neluțu i-o făcea frate-său mai mare... și la fel și lui Fănică și lui „ Ciripoi”...

Numai lui nu avea cine să i-o facă... să se laude și el la ceilalți... : „ - uite bă ce praștie faină mi-am făcut ! N-o să aveți voi așa ceva niciodată !”

Se depărtă de mama lui cu capul plecat și pasul târât ca și cum ar fi dus o greutate imensă pe umeri. Și odată intrat în camera lui izbucni în

plâns... Plânse așa neauzit mai multe minute în șir... și ca orice copil care plânge, încet, încet sufletul i se ușură și pe nesimțite fu cuprins de somn.

Spre seară se trezi și plecă în grabă, mai, mai să uite că are și el o praștie. Își aminti în ultimul moment și cu pas șovăitor se înapoie în cameră și o luă. Nu o încercase. Poate că totuși mai era bună...

În parc prietenii lui îl așteptau impacientați. Întârziase. Nu le spuse nimic de praștia găsită de dimineață și plecă împreună cu ei spre dealurile de la marginea orașelului.

Pe drum Fănel rămase la un moment dat în urma grupului să-și lege șireturile la teniși și venind din urmă văzu bucata de cauciuc care atârna din buzunarul blugilor celui mai mic dintre ei.

— Gigele, ce-i asta ? – spuse el în timp ce cu o mișcare rapidă îi smulgea mezinului obiectul din buzunar.

— Praștia mea ! – răspunse Gigel un pic cam nesigur.

— Ha, ha, ha, ce fel de praștie mai e și asta bă ! Vezi că dac-o folosești p-asta ne spargi vreunui din noi capul ! Sau poa-să fie și mai rău... să-ți sbuoare fo piatră-n ochi !...

— Și ce dacă – răspunse înțepat Gigel. E praștia mea și trag cum vreau cu ea. Dacă nu-ți convine nu sta lângă mine.

Grupul se opri pe loc și toți ceilalți cinci stăteau pe margine și asistau curioși la dialogul dintre mezin și cel mai răutăcios dintre ei. În acest timp un altul dintre ei, Marian, care era doar cu un an și ceva mai mare decât Gigel se îndepărtă de grup spre un mic tufăriș de la marginea parcului... pe semne ca să-și facă nevoile. Ceilalți nu-l observară, atenți fiind la discuția dintre Gigel și Ștefan, căreia într-un târziu încercă să-i pună cap, liderul grupului Stelică, cel mai răsărit dintre ei, băiat înalt și blond în vârstă de doisprezece ani.

— Măi Ștefane, lasă-l mă ... cine știe de unde-a făcut și el rost de ea. Poate că totuși nu-i așa proastă cum pare.

— Cum să nu fie, mă ! Ia și te uită !

Praștia lui Gigel trecu din mână în mână și fiecare din ei dădu neîncrezător din cap când o văzu.

— Gigele – eu nu am nimic cu tine – dar să știi că Fănică are dreptate. Ar fi mai bine să o arunci. Așa cum e făcută praștia asta... și după-aia tu nu ai nici îndemânare. Ia dă-mi-o să ți-o echilibrez puțin. - Și după câteva secunde i-o înapoie.

— Chiar și așa tot nu e bună de nimic – interveni Dorin – nu vedeți ce cauciuc crăpat și tare are, și ce piele groasă !?

— Ba da... – răspunseră vreo trei din ei în cor.

Între timp porniseră iar la drum și se aflau deja la marginea orașului pe șoseaua de centură. Tocmai părăsiseră șoseaua pentru a se înscrie pe o

cărare care ducea spre vârful împădurit al dealului din imediata apropiere când un zgomot brusc de frâne le atrase atenția în urma lor. Se întoarseră stupefiați și apucară să-l vadă pe Marian căzut, la vreo jumătate de kilometru mai jos pe șosea, plin de sânge și nemișcat, în timp ce spre ei venea ca un bolid un autoturism cu număr străin.

Întâmplarea se petrecuse atât de rapid că nici unul din ei nu avu timp să-și revină din surprindere și sperietură.

Mașina trecu fulgerător pe lângă ei și apoi ... Nu ar fi fost în stare mai târziu să explice ce se întâmplase. În momentul în care trecu de ei, mașina viră brusc spre dreapta, sări de pe partea carosabilă și se izbi frontal de un arbore aflat la vreo cincizeci de metri de grupul copiilor.

Polițistul care veni spre ei după vreo jumătate de oră întrebă direct în timp ce deschidea pumnul pentru a le arăta o piatră mică aproape sferică:

— Care dintre voi are praștie ?

— Toți avem nene.

— Și care dintre voi a tras cu praștia acum o jumătate de oră când s-a petrecut accidentul ?

Atunci, din grup, se desprinsă cu pas șovăitor cel mai mic dintre ei, se apropie de ofițer și spuse printre sughituri de plâns :

— Eu nene.

Ținea în mână cea mai urâtă praștie pe care o putuse vedea acel bărbat în viața lui.

— Bine, măi copile, dar cum ai reușit tu să nimerești tâmpla acelui om de la distanța asta, și la viteza mașinii cu o praștie atât de proastă ?!

— Nu, știu nene, știu doar că Marian era cel mai bun prieten al meu... și atunci... parcă mi-a spus cineva să trag... și nu m-am gândit decât că praștia mea e cea mai bună din lume și că o să mă ajute să-l prind pe omul care l-a omorât...

19.08.2000 03.40 Târgoviște.

Un ultim cuvânt către cititori

În ultimii ani, cel ce a scris această carte este aruncat la gunoi de statul român actual. În ciuda faptului că am mai multe calificări nu am mai găsit nimic de lucru de loc.

Scriitorul acestei cărți nu are nici o sursă de venit, dar nici nu mai găsește de lucru nici chiar cu ziua datorită sărăcirii accentuate a concetățenilor noștri. Din munca de scriitor aș putea să am un venit doar dacă aș reuși să public în librării. Din păcate sistemul actual nu permite acest fapt decât celor cu o anumită situație materială și cu relații în anumite cercuri.

Practic cei mai mulți dintre scriitorii actuali ai țării nu au acces la a-și vedea cărțile pe rafturile librăriilor.

Ca urmare dacă citind această carte v-a plăcut câtuși de puțin și considerați că merit să continui să mai scriu, pentru ca eu să am șanse să public în continuare, vă rog să depuneți o sumă de 10 lei reprezentând contravaloarea acestei cărți, în contul **CEC Bank deschis pe numele meu : RO84CECEDB0408RON0620679.**

În felul acesta, îmi asigurați mie o posibilitate minimă de a-mi continua munca în condiții decente iar dumneavoastră aveți siguranța că veți putea citi o carte scrisă de mine și în anul care vine.

Vă mulțumesc, cu stimă !

Cătălin Dan Cârnu.

Real și ireal...

Unde-i granița dintre ele ?...

Cu puțin timp înainte de a ne trezi, un vis supraréalist ne captivează... Sună deșteptătorul și câteva secunde trăim părerea de rău că revenim la viața de zi cu zi... anostă și atât de fadă...

Visul din care tocmai ne-am trezit pare mult mai real decât lunga zi care ne așteaptă...

Privim absorbiți la ecranul unui cinematograful, sau al unui televizor, o poveste fascinantă. În acele momente singura realitate valabilă este cea a poveștii care se derulează captivant în fața ochilor noștri.

Și de fapt nu orice realizare tehnică actuală a fost odată o poveste, un vis, o idee?...

Într-o lume în care scara de valori a societății e complet răsturnată contrazicând toate preceptele bunului simț și educației sănătoase ne întrebăm adesea dacă ceea ce trăim e real.....

Deci... Unde-i realul și unde-i irealul ?!...

ISBN 978-973-0-11964-0